

ZA HORIZONTOM

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
Peter Štec	Greenie knižnica	CC-BY-NC- ND	Prvé (2023)	Peter Štec, lexica.art

O knihe

Kniha je pohľadom do života samuraja Saitóa v Edo období japonských dejín, ktorý sa stane róninom, teda „samurajom bez pána“ po tom, čo pán, ktorému slúži, bol napadnutý susedným klanom kniežaťa Kawata. Túla sa po japonských ostrovoch a hľadá svoj nový zmysel života, analyzuje svoju doterajšiu existenciu a snaží sa zistiť, prečo si nezvolil samurajskú vznešenú smrť – seppuku. Jeho cesta nebude jednoduchá, musí čeliť neznámym hrozbám, skryť sa pred šogúnovou armádou, ktorá ide po krku každému róninovi, ktorých pokladá za nebezpečných, pomstiť smrť svojho pána a navrátiť jeho menu lesk a slávu a ochrániť mesto pred niečím, na čo nik iný nemôže stačiť.

GREENIE KNIŽNICA

Z
A

H
O
R
I
Z
O
N
T
O
M

P
E
T
E
R

Š
T
E
C

Predslov

Knihy a filmy o období Edo v japonských dejinách (1603 to 1868) nájdeme spústu. Dej v takýchto filmoch a knihách je však často prehnaný a mierne romantizuje japonské dejiny a samurajov ako takých. Často ich popisujú ako krvilačných ľudí, ktorí mohli zabiť kohokoľvek a kedykoľvek a majú obrí rešpekt v japonskej spoločnosti. Pravda je však samozrejme iná. Ide aj o to, ktoré obdobie japonských dejín je v týchto masových médiách vykreslené. Najmä v období Edo s nástupom šogunátu nastáva úpadok samurajského stavu v Japonsku. Prevláda všeobecný mier a lesk a sláva samurajského stavu pomaly vyhasína. Niekedy by sa dalo povedať, že byť samurajom bolo v tom období skôr trestom než požehnaním.

Ďalšou nepravdou je to, že samurajovia sa radi predvádzali. Samurajovia sa spoločnosti vyhýbali a taktiež neboli tak bezcitní a krvilační, práve naopak. Dostávali výborné vzdelanie, podopreté náboženstvom a obrovskou pokorou, ktorou disponovali. Dokonca nemohli zabiť len tak niekoho z nižšej vrstvy len preto, že urazil jeho alebo jeho pána. Bežne k takým incidentom nedochádzalo a ak by aj áno, bez povolenia svojho pána to samuraj rozhodne urobiť nemohol.

Dielo však nemá za úlohu striktne sa držať reálnych faktov, ostatne veď tri storočia izolácie japonských ostrovov od okolitého sveta, rôznorodosť zdrojov a nejasnosť faktov nám dáva obrovské možnosti veľa deja prikrášliť, dofarbiť a tak využiť celkovo impozantné pozadie tohto obdobia japonských dejín, rozložiť krídla kreativity a domyslieť si i rôzne mysteriózne záhady, neuveriteľné javy a absurdity, ktoré dodnes

nikto nevysvetlil. Alebo sa po nich stopy nezachovali alebo zahladili. Takže v krátkosti – príbeh je celkom vymyslený a nezakladá sa na žiadnych historických údajoch. Neznamená to však, aby bol príbeh vytrhnutý z doby, pretože potom neexistuje jeden jediný dôvod, prečo by sa mal konať práve v tomto období v Japonsku, ak sa budú postavy správať úplne rovnako, ako by sa správajú i v roku 2023. Príbeh sa pre zachovanie svojej určitej autenticity zakladá na dobových motívoch a reáliách.

UPOZORNENIE: Kniha „Za horizontom“ je dielom autorovej fikcie. Mená, postavy, udalosti a príhody sú výsledkom autorovej fantázie. Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, živými alebo mŕtvymi alebo skutočnými udalosťami je čisto náhodná. Môžu sa vyskytnúť mená, značky javy alebo udalosti, korešpondujúce s reálnym svetom, ale autorovi nejde o žiadne zosmiešňovanie alebo hanobenie, prípadne skrytú alebo neskrytú propagáciu daných mien alebo značiek. Môžu sa vyskytnúť prvky rasizmu, násilia, neznášanlivosti alebo inej intolerancie na základe farby pleti, jazyka, náboženstva, občianstva, etnického či národnostného pôvodu, sexuálnej orientácie a rodovej identity. Autor vyhlasuje, že knihou žiadne tieto prvky neznášanlivosti nepropaguje, ani sa k nim nehlási, žiaľ, v reálnom svete sú však tieto prejavy bežné a mnohokrát dokresľujú kolorit príbehu.

Obsah

ZA HORIZONTOM.....	1
O knihe.....	2
Predslov.....	4
Kapitola 1.....	7
Kapitola 2.....	14
Kapitola 3.....	19
Kapitola 4.....	27
Kapitola 5.....	36
Kapitola 6.....	42
Kapitola 7.....	49
Kapitola 8.....	56
Kapitola 9.....	63
Kapitola 10.....	69
Kapitola 11.....	77
Kapitola 12.....	86
Kapitola 13.....	93
Kapitola 14.....	102
Kapitola 15.....	110
Kapitola 16.....	116
Kapitola 17.....	125
Kapitola 18.....	131
Kapitola 19.....	138
Kapitola 20 - Epilóg.....	143

Kapitola 1

Obloha nad Jamaharou sa pomaly osvetľovala a nad ospalým vidieckym mestečkom čoskoro začne nový deň. Už povstávali i vtáci a náhlivo šibrinkovali medzi stromami v neďalekých cédrových lesoch, takmer vždy pustých s jedinou cestou smerom von z mestečka. Takmer celý týždeň pešo trvala cesta do najbližšieho väčšieho centra, kde sa bežní obyvatelia mesta schádzali na trhoch a predávali svoje výrobky. V Jamahare najviac dominovalo umenie šitia a farbenia kimona pre ľudí rozličných typov postáv od maličkých pre deti, po tie väčšie, statnejšie a často i pestrejšie sfarbené pre dospelých, často v rôznych strihoch a veľkostiach. Obyvatelia Jamahary sa teda špecializovali na tú oblasť remesiel, ktorých výrobky mohli bez problémov preniesť do väčšieho sídla a tam ich predať za vyššiu cenu, než v samotnom malom mestečku, kde každý každého poznal a nie raz si medzi sebou miestni dohadovali nižšiu cenu s ohľadom na dobré susedské vzťahy. Často si navzájom pomáhali a samurajov v meste príliš vidieť nebolo. Ani nie preto, že sa remesiel vyslovene stránili a na trh mali ostatne vstup prísne zakázaný, ale skôr preto, lebo poloha Jamahary, mimo veľkých centier a ďaleko od vplyvu daimjóov, umožňovala žiť aspoň trochu slobodnejší život, i keď sa z času na čas v meste ukázali i samotní šogúnovi blízki bojovníci a na pár týždňov sa v meste usadili, aby dohliadli na verejný poriadok, ktorý musel platiť v každom i zabudnutejšom cípe Japonska.

Jamahara lákala svojou skvelou kuchyňou, ktorá sa jemne od ostatných líšia, najmä skôr jej polohou viac vo vnútrozemí a teda i medzi miestnymi by sme rybára hľadali márne. Avšak blízkosťou najmä ryžových políček a miestnou výrobou cukru sa z Jamahary stalo

predovšetkým sladké mesto. Vyrábali sa tu známe castella vajíčkové koláčiky, pražené v sladkom sirupe a nakoniec ešte vykúpané v cukre. Tento sladký pokrm tu pripravovali už stáročia a sem sa s rôznymi obmenami a miestnymi chuťovými pohárkami pretransformoval z portugalskej kuchyne. To bolo ešte v predošlých dobách, kedy do Japonska mohli aspoň chvíľami prichádzať cudzinci. Už ale minimálne sto rokov sa žiaden cudzinec v Jamahare neukázal. Miestni však boli spokojní, vždy totiž upodozrievali svojich návštevníkov z cudziny z čohosi nekalého, ostatne ako tomu bolo všade inde na ostrovoch. Japonci nemali príliš radi cudzincov vo všeobecnosti. I dnešné ráno vyzeralo príjemne pokojné a akési bežné. Zopár dedinčanov už takto skoro ráno začalo na uliciach predávať svoje castelly, iní zase ryžové koláčiky, ale i klasické suši alebo rámen, voľaktorí sa nebáli ponúkať i trochu pikantnejšie jedlá, medzi miestnymi veľmi obľúbené.

Pre Saitóa však deň nezačínal, ale končil. Jamahara bolo síce stále pomerne malé mestečko, no za posledné roky sa počet obyvateľov takmer zdvojnásobil a tak začínalo prosperovať ako i viaceré predtým zabudnuté kúty šogunátu. Jamahara začínala na cukru, slade a miestnych cukrovinkách bohatnúť a rónin Saitó sa len chopil príležitosti, ktorá sa mu naskytla. Už vyše troch rokov je z neho obyčajný rónin, ale napriek tomu všetkému má v meste veľmi dobrú povesť. Boli časy, kedy si nevedel pripustiť k telu, že takto zlyhal. Ale napokon zistil, že ako samuraj sa teda vôbec v posledných rokoch nechoval a tak si svoj súčasný neslávny titul rónina v podstate zaslúži. Ale po tých troch rokoch začína nadobúdať akési vnútorné presvedčenie, že asi to tak malo byť. Jeho brat Daiči sa zachoval tak, ako sa na správneho samuraja patrí a vykonal seppuku. Aj napriek tomu, že bol celý život na to pripravovaný i samotný Kanatori, v poslednom možnom momente zlyhal. Triasli sa mu ruky tak, že svoju krátku wakizaši ani nedokázal pevnejšie uchopiť. Ale ani za tie tri roky v

Jamahare a predtým v Širi, stále nezistil pravú príčinu svojej vtedajšej slabosti. On nasledovať svojho pána, knieža Išino, nedokázal. A keďže sa vtedy róninmi stalo naraz asi desať samurajov a to hneď tesne po boji, kedy im hrozilo zajatie, len sotva bol čas na nejaké teatrálnosti a teda, aspoň pokiaľ vedel, ani jeden zo siedmich samurajov nemal pri sebe svojho pobočníka, kaišakunina, ktorý by mu vedel v tú dobu, keď sa samurajov život pomaly končí, zľahčiť jeho umieranie.

Saitó už nebol pravým samurajom. Báľ sa smrti. Ale pocit hanby ostal a pretrvával v ňom veľmi dlho. Nie však už dnes. Občas si na to ešte zaspomína, ale potom to svoje osudové zlyhanie zapíše pár glgmi saké a zrazu je svet o niečo krajší a jednoduchší. Och, ako veľmi som sa od svojich vznešených cieľov oddialil, často si vyčítavo pripomínal svoju zbabelosť. To je ono, to zbabelosť mu pošramotila povesť. Nie však tu v Jamahare. A tak si len za východu slnka vypil za kalíšok saké a pomaličky uľahol na futón. Dnes sám. Ale inokedy je jeho spoločnosť veľmi často aspoň mierne podgurážená a necudná.

Saitó si pred spaním ešte zopár ráz pospomínal na svoj predošlý život. Spomínal na tvár jeho pána, kniežaťa Išino a jeho rozložitú a mohutnú postavu. Bol to nebojácny a veľmi duševne čistý človek, vedel sa pre akúkoľvek vec zapáliť. Bol niekdajším majstrom bojového umenia a zároveň výborným obchodníkom. V okolí vlastnil najväčšie ryžové polia, z ktorých platil svojich samurajov. Avšak s pribúdajúcim vekom a prichádzajúcimi chorobami sa čoraz viac prejavovala jeho náladovosť. Nikdy nestrpel chorých ľudí okolo seba a neskôr sa stal jedným z nich. A to sa takisto i prejavilo.

I ten deň sa začal ako obvykle. Saitó spolu o ďalšími samurajmi raňajkovali a zopár z nich sa už pustilo do práce na Išinovej záhrade. Saitó bol však viac bojovník než záhradník a ďalší sa zase venovali byrokracii a obchodu. Už v tom čase sa teda Saitó necítil vo svojej koži. Bojové umenie mu nijak nevynášalo, veľmi dlho bol mier a tak mohol len donekonečna trénovať, ale vlastne načo? Žiadne trenice ani so susednými kniežatstvami nejestvovali a šogunát tu síce mal svoj rešpekt a jeho vplyv bol citeľný v tejto odľahlej časti Japonska, napriek tomu sa do miestnych príliš nemiešali. Iba z času načas prišli skontrolovať situáciu a dali tak o sebe vedieť.

Raňajkovali a veselo sa bavili. Zabúdali i na to, že ich postavenie bolo už dlho na úpadku a síce ich Išino platil zo svojich obchodov pomerne štedro, vedeli si predstaviť, že táto harmónia tu nebude naveky. Saitó však márne očakával samotné problémy, v ktorých by ako bojovník dostatočne vynikol, najmä keď si všimol, ako priveľmi sa samurajovia okolo kniežata Išino zmenili. Tí starší pozomierali alebo spáchali vznešené seppuku a tak boli nahradení svojimi synmi, ktorí už vojnu takmer nepoznali. Saitó najviac sympatizoval s najstarším z nich, Hidecunem, ktorý však potom, čo mu šogunát neumožnil spáchať seppuku, bol už len tieňom svojej niekdajšej slávy. Hidecune sa zdal vždycky najmúdrejším a najlojálnejším zo všetkých samurajov. Ale potom sa dopyčul o tom, ako sa snažil vyjednať si lepšiu plat. Saitó ostal prekvapený – veď samurajovi ide v prvom rade o službu svojmu pánovi, tak prečo od neho žiadal vyššiu plat? Už i tak Hidecune zarábala výrazne viac než samotný Saitó. Hidecune svoj spor dotiahol až do krajnosti, keď sa začala prejavovať jeho stále sa zvyšujúca nenásytnosť. A aby presvedčil svojho pána, nebál by sa ho i vyzvať na súboj. Ale aspoň natoľko si svojho chleboдаря vážil, aby tak neučinil, tak sa ho pokúsil presvedčiť vykonaním kanši. Až dávno po samotnom incidente, ktorý zo Saitóa spravil rónina, sa mu dostalo so uší, že Hidecune začal s

vlastným remeslom a tak potreboval peniaze na jeho realizáciu. Hlúpy Hidecune.

Hidecunemu ťahalo na dobrých šesťdesiat a jeho služba u kniežaťa sa chýlila ku koncu, to bolo evidentné. Nemal chuť sa dívať na vlastné postavenie a zopár ráz už i samotný knieža prejavil nad jeho osobou istú dávku nespokojnosti. Preto sa Saitó potreboval od Hidecuneho dozvedieť čo najviac, vždy prejavoval obrovský kus úcty voči starším. Hidecune mĺkvo pil polievku miso a Saitó si takisto nabral kus polievky z rybieho vývaru a zeleniny a sadol si vedľa Hidecuneho. Ten sa trocha posunul, aby na priedomí Saitóovi spravil miesto vedľa seba a pozdravil sa, pričom hneď potom uchlipol z polievky.

Chvíľami sa nič nedialo a zdalo sa, že to bude deň ako každý iný. Knieža v dome nebol, ale každou chvíľou ho už očakávali. Knieža Išino sa totiž musel zúčastniť cesty do Eda za šogúnom. Na cestu si vzal troch najbližších samurajov. Saitóa so sebou na túto cestu ešte nikdy nevezal a tak Saitó šogóna nemohol ani len nikdy vidieť a netušil, aké procesie sa dejú v Ede. Mal sa vrátiť každú chvíľu a samurajovia, ktorí ostali v jeho domove v Morioki už dobrých pár dní udržiavali jeho opevnený hrad v naprostom poriadku a očakávali svojho pána, ktorému plne podliehali.

Knieža Išino prišiel napokon skôr, než čakali. Vedeli, že príde dnes, ale čakali ho až okolo večera, preto sa najskôr začudovali, no vzápätí sa potešili. Avšak ich radosť nemala dlhého trvania. Knieža dorazil na svojom koni, z ktorého ihneď zoskočil a nariadil svojmu sluhovi Kameiovi, aby ho obriadil. Saitó si všimol ako je knieža celkom očividne v rozpakoch a mierne vyvedený z miery. I ostatných samurajov

to trochu znepokojilo, avšak na svoje povinnosti nezanedbali a prejavili mu úctu hlbokým úklonom. Išino bol rozrušený a i nahnevaný.

„Kawata! Ako je možné, že ma na ceste k vlastnému hradu zastavia jeho samurajovia a povedia mi, aby som zaplatil za prechod jeho územím? Veď je to moje územie! Ako si dovoľí pýtať si mýto na mojej vlastnej ceste?!“

Jeho najvernejší samurajovia Matsui, Koga a Mori mlčali. Saitó si domyslel, že už určite so samurajmi kniežaťa Kawatu hovorili a možno došlo i k nejakým emóciám, ktoré zrejme v Išinovi ešte horeli. Matsui však odvetil pokojným hlasom: „Môj pán! Zaiste sa celá tá nepríjemnosť vyrieši. Poznám zopár ľudí z jeho klanu, budem im tľmočiť naše rozhorčenie.“

„Rozhorčenie?! Ja priam zúrim! Nežijem na tejto prašivej zemi len preto, aby ma niekto okrádal na vlastnom kusu zeme!“

Išino však potom hneď na to oľutoval svoje slová voči jeho najlepšiemu služobníkovi, chvíľami stál nepohnute, potom pokrčil ramenami a zhlboka si vydýchol: „Máš pravdu, Moroharu,“ nazval ho krstným menom, „určite sa nikde stal omyl. Možno to dokonca dám do poriadku i sám. Prehovorím s Kawatom, dáme si dobrý čaj a pokúsime sa našu vojnovú sekeru nechať zakopanú.“

Saitó počas toho dňa vedel, že sa môže neskôr chyliť k čomusi väčšiemu. Oveľa väčšiemu. Našťastie sa tento konflikt týkal dvoch rovnocenných daimjóov, nešlo teda o nejakú nepríjemnosť v Ede. Možno je to tak i dobre, Saitó teda netrénovať bojové umenie nadarmo, pomyslel si a už sa náramne tešil, kedy sa situácia ešte vyhrotí, aby mal možnosť preukázať svoju nehynúcu oddanosť svojmu pánovi.

Kapitola 2

Dvanásťročný Saitó čakal na svojho učiteľa bojového umenia v preplnenom dódžo. Jedine jemu ako jedinému chýbal partner a tak chvíľami sedel vonku pred posuvnými dverami a nasával vôňu vonných tyčíniek. Vône rozoznávať príliš nedokázal, ale vypestoval si veľmi podivný zvyk: nasával vôňu tyčíniek tak dlho, až sa mu tá vôňa dostala do žalúdka, spravilo sa mu nevoľno a začala sa mu motať hlava. Vtedy vedel, že vonné tyčinky musia stranou a on sa potom pustil do cvičenia. V zápale zápasu stále akoby tú vôňu cítil vôkol seba a každým dobre miereným úderom alebo chvatom mal pocit, akoby zo seba vydal obláčik esencie z vonných tyčíniek. Ako samuraj sa zároveň pripravoval na to, aby dokázal obstať akúkoľvek bolesť, či už fyzickú priamo z boja alebo otravou, ale i tou psychickou. Koľko ráz by najradšej tie vonné tyčinky zahodil najďalej.

Skvelé načasovanie. Saitó už cítil bolesti v žalúdku z nasávania pár z vonných tyčíniek, keď tu uvidel Kaneku, svojho učiteľa. Musel mať už cez sedemdesiat a bol to sivastý starec, na svoj vek ale stále veľmi obratný a schopný. Hlboko sa mu poklonil, na čo ho Kaneka kamarátsky potľapkal po ramene a bez slova vošli obaja do telocvične, kde bolo rušno. Ťažký vzduch zo spotených tiel učiteľov a ich žiakov nebolo možné minúť, napriek tomu, že boli všetky posuvné dvere otvorené. Vonku bolo sparno a temer bezvetrie.

Keďže začali neskôr ako ostatní, o to dlhšie ostali v dódžo sami. Saitó bol veľmi zdatným bojovníkom už v tak mladom veku, veď veľa zdatných samurajov ešte len o pár rokov neskôr možno dosiahne jeho

terajšej úrovne. Samurajský tréning pokračoval i napriek tomu, že šogunát sa snažil už v tej dobe zaručiť pokoj zbraniam a tak v celom Japonsku vládol relatívny pokoj a síce lokálne škriepky nastávali pravidelne, o veľkých vojnách rozprávali už len staré pergameny.

Saitó však pri tomto tréningu cítil niečo špeciálne a v jednej kratšej prestávke sa o tom Kanekovi i zmienil: „Kaneka-sensei, čo má samuraj cítiť pri boji?“

„Samuraj je v prvom rade veľký človek. Musí mať na pamäti, že všetko, čo robí, robí pre svojho pána a nie pre svoje potešenie. Ani v boji nesmie myslieť na seba, ale na to, že bojuje za svojho pána.“

„Áno, to viem, ale je v tom niečo viac?“

„Samozrejme. Narážal som na to, že samuraj má byť veľký človek a nesmie ubližovať len tak hocikomu. Ani právo kiri-sute gomen nemôže samuraj vykonať bezhlavo.“

Áno, to Saitó už poznal. Kaneka mu však nedal takú odpoveď, akú by čakal a tak len mlčal a chcel si svoju teóriu overiť v ďalšom boji, keď sa trochu osviežil. A naozaj. Berúc do ruky drevenú katana, pocítil nejakú neurčitú silu. Nikdy predtým si taký pocit nevšimol, nevedel ho popísať. Možno to bolo odrazom slnečných lúčov do telocvične, ale mal pocit, akoby tá jeho wakizaši trochu svetielkovala. A potom odrážajúc Kanekove útoky, pri ktorých bolo i tretiemu páru očí jasne zreteľné, že Kaneka nepoužíva celú svoju silu, veď by chlapca mohol i zraniť, si zrazu vsugeroval, že katana nie je z dreva, ale z najkvalitnejšej ocele. A potom si začal všímať i svoje vlastné správanie v boji. Ešte nemal tak precíznu techniku pohybov, ale vždy si vedel vymyslieť svoj štýl, ktorým napodiv dokázať protivníka skoliť. Kaneka ho občas vystríhal, aby nebol príliš originálny a nevymýšľal si vlastné údery a vlastnú techniku,

pretože sa mu môže stať osudnou. Ale dnes pri boji cítil, že touto technikou je akiste lepší ako Kaneka! Ba dokonca na odstrašenie súpera používal možno zbytočný pohyb pravou rukou kolmo od prs s dlaňou nasmerovanou na protivníka. A teraz zistil, že po tomto navonok zbytočnom pohybe, je jeho úder wakizaši akýsi presnejší a silnejší. I Kaneka si to všimol a síce tomu sprvoti nevenoval pozornosť, ale potom začal svojho žiaka tradične napomínať, aby sa držal koncepcie boja a nevymýšľal si svoju taktiku.

Nakoniec si skúsili ešte zopár minút súboju v štýle kendó, kde mal mať Kaneka obrovskú prevahu, bol o hlavu vyšší. Ale mladý Saitó naďalej veril svojej taktike a bol Kanekovi viac ako vyrovnaným protivníkom, čo dokázalo len málo samurajov podstatne starších, než bol on. V boji znova skúsil svoj povestný „zbytočný“ ťah a potom jeho úder so šinaj znova akiste presnejšie, rýchlejšie a silnejšie udrela na svojho protivníka. Tu ale Kaneka mladého príliš nenapomínal, zmiast súpera a mať svoju stratégiu sa na zápase s mečom šinaj vypláca a zdá sa, že mladý Saitó prišiel veľmi rýchlo na starcove slabiny a tak útočil presne, premyslene a dokonca akoby nič iné v živote nerobil. Správne dýchal, mal skvelý postoj a zachovával chladnú hlavu. Kaneka zistil, že má pred sebou viac než len perspektívneho bojovníka, ak nie rovno budúceho majstra.

Po tréningu v dódžó už nik neostal a tak sa mohol Saitó znova opýtať Kaneku na jeho štýl: „Kaneka-sensei, je mi jasné, čo samuraj v boji potrebuje a cíti. Ale ja sa neviem orientovať v zaužívaných spôsoboch boja.“

„Všimol som si... veru že som si to všimol...“ neskrýval Kaneka obdiv k mladému samurajovi.

„Ja mám vlastný štýl, ale neviem, prečo vôbec funguje...“

Ale fungoval. Bolo to ozaj slastné obdobie, spomínal si Saitó na svoje začiatky. Svoju silu vtedy ešte len objavil, rozumieť jej nemohol. To síce nedokáže ešte ani teraz, keď už má štyridsať, ale už s ňou vie pracovať. A Saitó sa v Jamahare cítil výrazne bezpečnejšie, než kdekoľvek inde. Stále síce netušil, ako to spravil, ale ľudia si ho začali vážiť, šogúnovi vojaci si ho začali vážiť a dokonca sa s ním i priateľsky zhovárali. Odkedy sa dohodol, že bude pracovať pre Nišitu, všetko sa razom zmenilo. Ožil, ďalej sa stýkal s miestnou kráskou Mimi a už si s ňou užil i zopár intímnych chvíľ. A ona to vyslovene chcela. Saitó sa cítil tak mužne, ako to len bolo možné. Chápal, že sa v Nišitovej spoločnosti musí vypracovať vyššie a bol i tak rád, že len za obyčajné státie pred jeho herňou dostane zaplatené o dosť viac, než by niečo podobné robil pre akéhokoľvek pána. Nišitova herňa však bola vcelku pokojná, možno i príchodom takej authority, za akú ho mali miestni. Saitó sa naozaj druhý raz narodil.

Občas ale mávali problémy s niektorými miestnymi, ktorí si buď nedali pozor na jazyk alebo na svoju opitú hlavu a kroky. Ale Saitó nemusel používať príliš veľa sily. Vedel sa dokonale pohrať s narušiteľom i slovne, občas im stačilo len trošku pohovoriť do duše a poväčšine sa hneď zberali kadeľahšie. Občas ale musel použiť svoje umenie, aby niekoho spacifikoval. Vždy si dával pozor, aby nikomu príliš neublížil. Bol dostatočne opatrný a život takto začal dostávať zmysel.

Znova sa vo voľnom čase začal venovať lukostrelbe a kaligrafii, ale tú veľmi rýchlo zanechal, keď si spomenul, čo sa stalo v Širi. Využil i

to, že Nišita vlastnil veľkú zbierku pôvodne portugalských zbraní, veľmi starých. V Japonsku sa nazývali tanegašima. Nišita bol rád, že sa Saitó o túto strelnú zbraň vyslovene zaujímal a tak mu sľúbil, že ak odvedie dobrú prácu, rozhodne mu nejakú zbraň podaruje. Medzitým sa z jednej takej učil strieľať. Saitó mal veľmi vycibrený sluch, ktorý ale dostal poriadne zabrať, keď si tú zbraň mohol vyskúšať na strelnici za mestom. Prásk, prásk, ozývalo sa celou Jamaharou. Miestni boli spokojní, tvrdili, že kým sa Nišitovi ľudia učia používať tanegašimu, budú naprosto v bezpečí a tak tento občasný rachot schvaľovali.

Zbraň bola pomerne ľahká, i keď sprvoti sa mu zdala akosi priťažká, ale rýchlo sa na ňu dalo zvyknúť. Bola to ostatne puška, ale kým človek vystrelil a pripravil ďalší náboj, zabralo to kopec času, ktorý sa dal skrátiť len tým, že sa ju naučí nabíjať. A to bol veľmi zložitý proces. A keď sa už i dostal k výstrelu, takmer ohluchol. Uši sú pri stisnutí spúšte veľmi blízko samotnej hlavne a takmer všetci Nišitovi ľudia, ktorí strieľali z tamegašimy dlhodobo, boli aspoň čiastočne hluchí. Plus veľa z týchto chlapov sa potom bavilo v herniach a divadlách, navštevovali hlučné podniky a vždy, keď vošli v skupine do spoločných kúpeľov sentó, dávali o sebe hlasnou rečou vedieť každému v okruhu dvadsať metrov.

Najmä preto sa potom po takomto tréningu cítil vyčerpanejší, než by si bol ochotný pripustiť. Hučalo mu po ňom ešte asi hodinu v hlave, kým si potom nerozložil svoje kaligrafické náčinie a nezačal si narábať atrament jemnými pohybmi štetca na sumi tyčinke atramentovom kameni zvanom suzuri. Chcel si písať svoje memoáre, ale nie vždy na ne mal čas alebo chuť a tak písal veľmi nepravidelne. Ale určite si niekde zaznačoval i trampoty ešte v Morioki, kedy sa už-už chystalo k veľkým nepokojom medzi klanom Išino a Kawata.

Kapitola 3

Dni sa pomaly vliekli a samurajovia z klanu Išino sa tak mohli plne venovať svojim povinnostiam voči svojmu pánovi, ale takisto svojim vlastným záľubám. Saitó bol vynikajúcim bojovníkom a lukostrelcom, i keď v boji mu každý len sekundoval a tak Saitó nemohol plne rozvíjať svoje schopnosti, ktoré dosiahli už v tej dobe temer majstorskej úrovne. Ak netrénoval v boji, tak sa Saitó venoval kaligrafii, v ktorej ešte mal medzery, ale tréningom i na tomto pre neho novom bojovom poli si cibril ľahy štetcom a snažil sa, aby písmo vyzeralo čo najkrajšie. Po čase si na štetec zvykol tak dobre, že s podobnou ľahkosťou ovládal v rukách akúkoľvek zbraň, ktorá sa mu dostala pod ruku.

Bol účastníkom i rôznych čajových ceremoniálov a hrával doskové hry. Nesvedčal mu však uhladený štýl súčasných samurajov, Saitó viac prahol po boji a preto mu súčasné normy spôsobovali nemalé problémy. Ale väčšinou sa tých „otravnejších“ ceremoniálov ani nezúčastňoval po dohode s kniežaťom Išino. Ten jeho odmietavý postoj síce sprvoti považoval za podivný, znamenal totiž, že sa takto Saitó dobrovoľne stráni spoločenských stretnutí a znižuje si možnosť spoločenského postupu, ale nakoniec prisvedčil a tak sa mohol pokojne venovať kaligrafii, prípadne starostlivosťou o jeho kone. Napájal ich, občas i poriadne vyumýval a vyčesal a nie zriedka ich trochu i prevetral v sedle, aby boli stále pripravené zažiarieť. Ostatní samurajovia mu občas vytkli, že sa sám oberá o spoločenskú česť, na čo Saitó zvyčajne odpovedal, že samuraj by i tak nemal byť príliš na očiach, keď si má plniť svoje povinnosti. A tak ho ostatní samurajovia označili za staromódneho. Saitóovi to ale imponovalo.

Dnes s koňmi už skončil a na Morioki padal temný večer. Začalo i mierne pršať a to Saitóa upokojovalo pri jeho kaligrafickej práci. Veľmi ho upokojovala, dostával sa do akéhosi tranzu, predstavoval si štetec ako svoj vlastný meč a trénoval si pohyby rúk a pliec i pri písaní. Miloval tieto okamihy samoty. Z jeho synov vyrastú obdobní samurajovia ako on a budú sa venovať rovnakej činnosti. Už si robil plány ako zajtra vyzvrta svojho syna Jukiho, ktorý bol mocnejší ako mladší Noriaki, ktorý sa zase vyznal práve v spoločenských večierkoch a pravidlách. Už je to predsa len nastupujúca generácia samurajov, ktorá zrejme bojovať príliš nebude.

Vtom sa nečakane roztvorili posuvné dvere do miestnosti a tak mal Saitó po svojom pokoji. Položil štetec a hlboko sa uklonil, len čo v nich uvidel svojho pána. Za ním s odstupom sa vliekli v slávnostných kimonách i štyria jeho najvernejší samurajovia, ktorých si knieža Išino takmer výlučne brával na slávnostnejšie podujatia. Saitó však nemal poňatia, aká slávnosť sa konala a ani to nešiel zisťovať.

Knieža bol znova rozrušený a mierne vyvedený z miery. Požiadal Saitóa, aby vstal. Saitó tak učinil a osmelil sa opýtať, čo sa deje. Knieža Išino bol síce vľúdnej povahy, ale keď sa niečo závažné zomlelo, veľmi často zvyšoval hlas a nebol prívetivý. Ale to neplatilo u svojich samurajov, na ktorých dokázať byť vľúdny a priateľský i v tomto stave. I keď zvýšil hlas, nikdy svoju zlosť neadresoval svojim samurajom, pokiaľ sa čímsi neprevinili. I teraz Saitó videl, ako sa očividne knieža upokojil: „Milý môj Saitó, vec sa má tak, že si Kawata začína dovoľovať čoraz viac a ja neviem, čo má za lubom. Preto som prišiel i za tebou, ako za výborným stratégom a bojovníkom. Prejednáme tú vec hneď a teraz,“ nariadil i svojim štyrom samurajom, aby si posadali na svetlosivé tatami. Jeden zo samurajov niesol čajník, z ktorého sa dymilo a Saitó

ihneď doniesol všetkým tie najkrajšie keramické chawany, ktoré len našiel a teda sa zdalo, že si takú menšiu čajovú ceremóniu spraví priamo v paláci. Čaj príjemne zahrial a chvíľami panovalo ticho, narušené len jemným dažďom vonku.

Kniežaťu sa čaj veľmi pozdával, vychválil ho a už sa nejavil tak nervózny. „Milí moji,“ vždy takto milo oslovoval svojich samurajov, ktorých považoval vždy za veľmi dobrých priateľov, uvedomujúc si ich silu, dôveru a vernosť, „Kawata má niečo za lubom. Stále neviem čo. Prisvojil si les, ktorý sme neobhospodarovali od čias Iwatu, ale to mi v konečnom dôsledku až tak príliš nevádi. Bambusové lesy, ktoré vlastnime tu v Jamahare, sú na tom dobre a bohatneme i vďaka nim a našim ryžovým plantážam pri Kumanaki. Sami dobre viete, že naša ryža je ďaleko najlepšia v okolí. A Kawata tak na nás nemá hybné páky. Zatiaľ. Tie nové lesy, ktoré si prisvojil, mu minimálne v najbližšom období vynášať nebudú. Na nich ešte potrebuje poriadne zapracovať, ak z nich chce mať úžitok. Ale pýtať si mýto na ceste k našim ryžovým poliam, to veru už nestrpím. Priznávam, mali sme s ním občas nejaké slovné potýčky ohľadom lesnej cestičky, ktorá susedí s jeho pozemkami, ale nikdy si nedovolil pýtať si na nej mýto. Až teraz. Ja mám však pocit, že mu o to až tak nejde, chce nám prísť na kobyľku a ja neviem prečo. Obraciam sa i na teba, Saitó, ako môže súvisieť jeho opovážlivosť pýtať mýto na ceste do Kumanaki s jeho nedávnym privlastnením si nášho lesa?“

Saitó očakával, že sa práve túto otázku jeho knieža opýta, sám totiž už mal nejaké podozrenie už dávnejšie, ale privlastnením si doteraz nie príliš výnosného lesa sa jeho domnienky zrejme začali plniť: „Môj pán, nemajte mi to za zlé, odhadoval som, že si ten les skôr či neskôr prisvojí, ale nechcel som vyvolávať plané poplachy, aby som vás nijako nevystrašil.“

Knieža ostal pokojný a jemným kývnutím hlavy hneď pochopil Saitóov motív. Ten smelo pokračoval: „V konečnom dôsledku má Kawata problémy s nedostatkom dreva. To dávno už všetci vieme. Musel ho kupovať buď od nás alebo z iných zdrojov. Náš les, ktorý sme opustili, sa mu rozhodne hodil. Nepáči sa mi ale, že sa s nami o tom vôbec nebavil a vzal si ho bez nášho vedomia. Ale od toho ste tu vy, knieža, aby ste rozhodli, čo ďalej. Ja len hovorím, že Kawata drevo potrebuje a možno i nižšej kvality. Zrejme sa pripravuje na väčší boj proti nám.“

Knieža vedel, že Saitó je bojovník a tak jeho odpoveď očakával. Mlčky však čakal ozrejenie si Kawatovej situácie a Saitó to dobre vedel, preto pokračoval: „Dobre sa poznám s jedným jeho samurajom, volá sa Imai. Len prednedávnom ma upozornil, že Kawata chce rozšíriť výrobu drevených tréningoch mečov, či už wakizaši alebo i iných. Zrejme chce zbroidiť a že si chce dokonca povolať nejakých nájomných vojakov. A na tréningové účely mu i drevo nižšej kvality bohato postačí.“

Knieža si ťažko odfúkol: „Ako dôveruješ svojmu informátorovi?“

„Sme dobrí priatelia. Ak však narážate na to, či to isté nerobím i ja, tak to by ste sa vo mne mýlili. Nepotrebujem sa s ním baviť o našom klane.“

„Výborne,“ kniežaťu sa zreteľne uľavilo.

„Zadarmo takéto informácie však nedáva. Zvyčajne mu donesiem nejaký kaligrafický atrament alebo zopár kusov ovocia.“

„To je v poriadku, Saitó. Som rád, že si mi to celé takto povedal. Vynasnažím sa, aby sa Imaiovi nič nestalo. Verím, že sa táto celá vec rozrieši k našej spokojnosti. Čo však navrhuješ, aby sme robili? Len tak nečinne sa nesmieme pozeráť ako Kawata zháňa proti nám armádu. To si nemôžeme dovoliť!“

„Súhlasím, ale jedným dychom dodám, že je v súčasnej dobe ťažké povedať, prečo by po nás šiel. Má svoje vlastné ryžové polia, teraz i vlastné drevo a dokonca lepšie stajne ako my. Zrejme niečo tuší, možno sa nás snaží poštváť proti šogúnovi, alebo sa snaží maskovať ten fakt, že on je sám proti šogunátu.“

„Naozaj?“

Do debaty sa pripojil samuraj Kenši: „Môj pán, Kawata má zrejme dlhodobejší plán. Les a cesta k našim ryžovým poliám môže byť len začiatok. Naše ryžové polia sú jeho prítomnosťou ohrozené najviac a Kawata by sa rozhodne nepodrobil šogúnovi, aby plnil jeho príkazanie, aby sa nebojovalo.“

Knieža sa zamyslel: „Je pravda, že v mladosti bol často svojský a trochu rebelantský, ale žeby sa po toľkých rokoch nášho dobrého spolunažívania znova vydal na výbojnú cestu?“

„Možné to je,“ znova si slovo vzal Saitó, „Kenši má pravdu. Zrejme Kawatovi ide o viac a možno chce dosiahnuť niečoho, o čom my zatiaľ nevieme. Možno objavil bane a bude chcieť zbohatnúť i na keramike alebo oceli, ťažko povedať. Možno dokonca ani nejde po nás, ale má určitý vyšší cieľ a my musíme zistiť aký a pripraviť sa. Najskôr vojensky, aby sme sa dokázali brániť, ak by prišlo na lámanie chleba, ale tiež i zozbierať informácie o jeho okolitých oblastiach. Možno na niečo natrafil, ale o tom nebudeme vedieť, kým to sami nezistíme.“

Knieža si zažiadal ešte jednu plnú šálku čaju a dobre svojich samurajov počúval. Ostatní takisto prisvedčili a súhlasili. Samuraj Aritane prisľúbil, že sa postará o sieť informátorov, aby sa trochu ponevierali po okolí a zabezpečí si tým tok informácií, Saitó sa postará o výcvik a ak to bude nutné, pokojne môže najatť i žoldnierov. Knieža mu vystaví pergamen, ktorým Saitó sa splnomocní a bude z neho jasné, že

koná s kniežaťovým súhlasom. Išino si už nemôže dovoliť nečinne sa prizerať rastúcej sile svojho suseda.

Približne takto si to Saitó zaznačil na pergamen svoje spomienky. Kawata nám vtedy išiel pekne po krku, kiežby sme sa vtedy dokázali pripraviť lepšie a k tomu celému nemuselo prísť, pošepkal si pre seba. Priam cítil tú bezmocnosť vo svojom hlase. Naozaj vtedy nemohol spraviť viac? Teraz je to už naprosto jedno. Začína sa neskorý večer a on sa musí obliecť do slávnostnejšieho kimona a znova sa pripojiť k stráži Nišitovej herne. Dnes tam prídu dôležití hostia, ale samotný Saitó nemal poňatia, kto by to mohol byť. Šogúnovi vojaci? To ťažko. Občas si síce dohadzovali nejaké nelegálne kšefty s členmi kabukimona, ale ak na to šogunát prišiel, tých ľudí by sme mohli pokojne označiť za nevožtíkov. Mnísi? Už sa stretol i s takými poverami, že vďaka klobúku, ktorý nosia a zakrýva im celú hlavu, môžu pokojne hrať i so šogúnom. Akiste to môže byť i agent šogunátu, ktorý sa za mnícha len vydáva. Sám sa ale maskoval za mnícha, no za iným účelom. Daimjóovia? Tiež málo pravdepodobné. Skôr by to mohli byť buď nespokojní samurajovia, ktorí rebelujú proti svojmu pánovi, alebo to môžu byť len ďalší rónini ako Saitó.

Musí však uznať, že je značný rozdiel medzi róninmi a róninmi. Kabukimono skupiny sa od tejto Nišitovej celkom odlišujú, sú to grázli a podivíni. Nišitova skupina sa dokonca za kabukimono nepovažuje, i keď má k nej blízko. Členovia Nišitovej skupiny nenosia tak zbytočne nápadné oblečenie a nepromenádujú sa len tak mestom a neubližujú bezbranným ľuďom len tak. Často sú to typy, ktoré si chcú na čelo umiestniť veľký červený terčik.

Saitó bol nadšený, že k takýmto Nišita nepatrí. Je to ostatne človek, ktorý pochádza z vyšších samurajských vrstiev a tak vie, ako páchať zločin potichu a neverejne. A Saitó mal dokonca pocit, že sa príliš od samurajov nelíšia. Akurát ten záväzok voči Nišitovi bol o dosť voľnejší. Nišitu pramálo zaujímalo to, čo Saitó robieva vo voľnom čase. Prejavil záujem iba ak by sa niekomu mimo skupiny zmienil o ich kšeftoch alebo sa správal podozrivo. Ale Saitó okrem toho nemusel o Nišitovi ani len chyrovať. Ak by sa vyspal s tromi ženami naraz, budiš, Nišita to bral ako samozrejmosť. Ak by ale niektorému z tých dievčat čokoľvek vyzvonil o ich interných záležitostiach, tak by sa Saitó možno v bezvedomí plavil prúdom rieky hneď druhý deň.

Keď sa nad tým pergamenom tak poriadnejšie zamyslel, zistil, že sa za tie takmer tri roky v Jamahare veľmi zmenil. Samurajské pravidlá pre neho už neplatili dávnejšie, ale len tu v Jamahare sa z neho stal ozajstný zločinec. Áno, i pre knieža Išina robieval nepríjemné veci, ale veď predsa boli pre jeho pána a tak teda boli morálne správne. Veď ak sa vás snaží niekto zabiť, nejdete za ním, aby ste mu ponúkli čaj, nie? A jedine Išino vedel, čo je správne, preto bol tak uznávaným kniežaťom. A šogúni s týmto samurajským správaním síce nesúhlasili, ale otvorene sa proti tomu nepostavili. Áno, nechceli, aby nastávali takéto potýčky, ale i tak sa stávali. Vedeli, že samurajov a ich dlhú históriu nemôžu len tak zmeniť alebo obmedziť. No darilo sa im to.

No teraz nie vždy je Saitó presvedčený o tom, že to, čo robí, je rovnako morálne ako kedysi. Teraz je šogunát proti nemu. A len členstvom v Nišitovej skupine sa zadarmo vyhýba svojmu osudu. Už pár ráz zvládol niektorých šogúnových vojakov ožobrať tu o pár zlatiek, tu o vzácny meč alebo kus odevu. Ale to sú stále menšie naschvály, také bezvýznamné rebélie, ktoré z neho ešte ťažkého zločincina nerobia.

Dobre, asi by som nemal takto rozmýšľať a porovnávať si jeho súčasné postavenie s tým v minulosti, rozhodol sa nakoniec Saitó. Po prvé, sú to dve odlišné obdobia a po druhé, stále to i tak neviem presne popísať. Možno po určitom čase sa jeho pochybnosti o čestnosti Nišitu alebo jeho vlastnej preukázu a budú citeľnejšie. Nateraz ale vstal a obliekol si to sviatočnejšie kimono, ktoré ale bolo výrazne odľahčené pre stráže, ktoré museli mať v nich naprosté pohodlie, ak by sa voľačo chcelo zomlieť. Rozhodne by nechcel bojovať v pridlhých nohaviciach, ešte aby si na ne zvnútra stúpali a potkol sa o ne.

Kapitola 4

Dni pomaly ubiehali a zdalo sa, že sa Kawata naozaj chystá kedykoľvek zaútočiť na svojho suseda. Dokonca sa obaja vzájomne obviňovali z poškodzovania ryžových políčk na území kniežaťa Išino. Saitó si už pomyslel, že kniežaťov pohár trpezlivosti pretiekol, ale napokon sa zachoval rozvážne a iba rozmiestnil niekoľko mladých samurajov, aby polia strážili. K ďalším potýčkam už nedošlo, ale kniežaťu bolo jasné, že tohoročná úroda bude nižšia a bude mať čo robiť, aby mohol platiť svojich samurajov tak ako doteraz. Daimjó Kawata však dovolil niekoľkým svojim samurajom, aby sa stali jeho obchodnými partnermi a tak pomaly začínali zabúdať na svoje povinnosti, ktoré ako samurajovia mali. Cez Imaia sa dozvedel, že Kawata dáva svojim samurajom viac voľnosti a môžu teda pracovať ako obchodníci a obchodní dôstojníci a že takto si prídu na viac peňazí, než akoby ostali samurajmi. Saitó nepoznal všetkých samurajov rozvetveného klanu Kawata, ktorých bolo určite aspoň trikrát toľko ako v klane Išino.

Kawata pomaly prichádzal k sile, jeho bývalí samurajovia mu boli stále oddaní, ale zbavení povinností prikladali väčšie zisky samotnému Kawatovi. Zrejme tieto novinky budú v konečnom dôsledku znamenať koniec samurajstva v Japonsku a Saitó si začal vyčítať, že celý klan Išino nezachytil tieto nové trendy v spoločnosti. Ale sám ako samuraj si svojho postavenia vážil, napriek tomu, že bol šogúnovi občas trňom v oku.

Knieža Išino vedel, že Kawata zbrojí, už to mal potvrdené od svojich samurajov, ktorí občas hnali akýchsi neznámych ľudí z jeho ryžových polí. Pošliapali už hotovú ryžu, nie zriedka dokonca v noci ničili terasovité políčka a tečúca voda z týchto políčok robila ďalšiu škodu. Už nebolo čo skrývať, Kawata si teda najal záškodníkov, ktorých platil zo svojich zvýšených ziskov, aby škodili Išinovi. A ten už pomaly začal svoj hnev čoraz ťažšie maskovať.

Saitó toto obdobie využil na tréning hlavne lukostreľby, kde cítil, že ešte má určité nedostatky. V kontaktnom boji sa dostal do vedenia a prvý raz mohol v tridsiatich siedmich rokoch od ostatných žiakov vyžadovať oslovenie sensei, čiže učiteľ. Saitó nebol konvenčným učiteľom, ktorý má v hlave všetky správne ťahy a chmaty, skôr svojim žiakom venoval hodiny „boja hlavou“, kedy majú učenci za úlohu najmä spoznať svojho protivníka, nájsť jeho slabé miesta a nájsť spôsoby ako ich proti nemu použiť. Sám stále nerozumel svojej sile, ktorú dokázal sám od seba nejako generovať akoby zo svojho vnútra. Vždy to vnímal ako svoj dar. Jeho „zbytočný ťah“ bol natoľko efektívny, že ani pri rozdávaní lekcii mladším samurajom a žoldnierom ho nikto nevedel poraziť. Jeho „zbytočný ťah“ mal však s rastúcim vekom takisto zväčšujúci sa potenciál. Dokázal sa lepšie koncentrovať a myslieť čistou hlavou. Stále však nevedel prísť na to, čo to je a ako jeho sila funguje. Už si namýšľal, že má dar od bohov a v jednom takomto zapálení sa rozhodol katanou rozlomiť obrovitý kameň. Iba len čo si meč zničil.

Skončil výcvikov mladých kadetov, spokojný so svojim vedením. Mladí chlapci sa učia rýchlo a sú už celkom zbehlí. Kúpeľ v dobrom rjókanne by sa teraz náramne zišiel, pomyslel si Saitó. Neprešla však sotva ani minúta a ozval sa najprv vysoký tón zvona bonšó, ktorý potom prenikavo znižoval svoju frekvenciu a nebolo ho možné nijako

prehliadnuť. Niečo sa deje a buď niektorý z poslov alebo i samurajov udrel na zvon dreveným baranidlom. Takto sa upozorňovalo na nebezpečenstvo. Ale nemuselo tomu byť vždy, stačilo, ak by sa do hradu snažil niekto nepozvaný dostať. A bolo tomu tak. Zvon zaznel ešte raz. Dohodnutý znak. Dve udretia na zvon bonšó znamenali presne to – prichádza sem niekto dôležitý, zatiaľ bolo ťažké určiť, či sa chýli k boji alebo nie. To však znamenalo, že sa k bráne nahromadili všetci samurajovia, aj zopár poslov. Knieža Išino zatiaľ nikde nebol. Saitó zatiaľ len priložil ruku na sayu z magnóliového dreva. Možno bude musieť svoju katanu predsa len dnes použiť.

Do hradu pricválalo päť samurajov s viditeľne pripravenými katanami a tesne za ním sa hrdo a vznešene na tom najkrajšom koni, ktorého Saitó kedy videl, niesol sám daimjó Kawata. Díval sa na všetkých povýšeneckým pohľadom. Z tváre, z ktorej sa zračila temná bezočivosť, bolo jasné, že nech prišiel z akéhokoľvek dôvodu, musí ísť o niečo veľmi vážne. Nepohol ani brvou. Jeho jazva na pravom líci sa mu časom prehĺbila a vyzerala odpudzujúco. Bolo jasné, že na čaj sem neprišiel.

Samurajovia ho obstúpili a žiadali si poznať dôvod jeho neohlásenej návštevy. Ale bolo od začiatku jasné, že starý Kawata za samurajmi kniežaťa Išino rozhodne nemal v úmysle prísť a vyžiadal si rovno knieža Išina. Saitó sa hneď postavil pred samotného Kawatu a jeho koňa, dávajúc svojou rukou na sayu, púzdru pre katanu, že je pripravený zasiahnuť, len čo sa Kawata rozhodne zaútočiť. Ten však konečne prejavil trochu života, keď sa len mierne uškrnul a potom vraviac: „Upokojte sa všetci, dnes nebudeme bojovať. Nemám v úmysle nikomu z vás ublížiť. Iba sa chcem pozrieť do tváre svojmu susedovi a mierne ho usmerniť v jeho snaženiach urobiť mi zo života peklo.“

Chvíľami mal Saitó pocit, akoby sa nehýbal ani vzduch. Ale zo svojho postoja neubral ani kúsok, stále tam stál pevne a mohutne ako strom. Ktosi zašiel po knieža Išino. Saitó si pozorne všímal akékoľvek pohyby Kawatu a jeho spoločníkov. Vyzerali takisto drsne a obzerali si Saitóa rovnako pozorným zrakom. Napätie sa dalo krájať, ale len čo sa ukázal knieža Išino, situácia sa mierne upokojila, i keď Kawatove slová tomu príliš nepomáhali: „Knieža Išino! Neústupčivý a nevrlý ako vždy? Takto sa prejavuje úcta návšteve?“ podpichol ho celkom bezočivo.

„Nie som si istý, či vás vidím rád, knieža Kawata. Úplne zbytočne ostríte hrany svojho meča svojim príchodom.“

Kawata sa neskrývane zasmial: „Len aby, milé knieža. Rozhodne som ale neprišiel vám vyčítať vašu záškodnícku činnosť na mojom vlastnom území. Je mi jasné, že ani sám šogún by si neprial, aby boli medzi nami nezhody. Veď sa snaží o presný opak, nie je tak?“

Jeho tón znel pohrdavo až výsmešne. Saitó si však uvedomil, že si Kawata sám sebe protirečí – akcie kniežaťa Išino boli predsa len recipročné tomu, čo začal sám Kawata. Ale zrejme si je toho ten starý lišiak s lysinou vedomý.

„To je pravda,“ zakontroval knieža Išino spevavým hlasom, z ktorého bolo cítiť, že je napätý ako struna, „ale nemôžem súhlasiť s tým, že ma obviňujete z narušenia nášho spolunažívania. Za toto napätie ste v prvom rade zodpovedný vy.“

Saitó vedel, že takto Išino Kawatu nijak nepresvedčí o opaku a Kawata si je toho plne vedomý. „Je snáď zlé, že svojim samurajom doprajem viac než vy? Aby som im dal voľnosť v obchodovaní? Ak sa vám ich metódy nepáčia, vaša chyba. Nekráčate s dobou a to dobre viete.“

Áno. Saitó sa v ľuďoch vyznal a vedel, že Kawata sa len snaží očistiť si meno a vinu hádzať na svojich podriadených, ktorých má viac než dost a sú zrejme nenásytnejší, než kedykoľvek predtým.

„Viem, prečo tak nečiním. Aby sa mi nestalo presne to, čo vám. Už len čakám na ten deň, kedy vás zradia vaši samotní samurajovia.“

Kawata už viac nepotreboval počuť. Vystrel sa na svojom koni a už len tým, že z neho nezoskočil, dával Išinovi jasne na vedomie, že si ho neváži. „Aby som ale ukázal, že mi na vás záleží, prišiel som vás len vystríhať. Máme svoje moderné zásady, ktoré sa plne nezlučujú s tými zastaralými, ktoré zastávajúte vy. Môže sa vám to nepáčiť a možno budete mať pravdu. Ale na tom vy nič nezmeníte. I pred šogunátom si viem svoje zámery, najmä tie obchodné, uhájiť. Čo sa rozhodne o vás povedať nedá...“

Tolká bezočivosť! Vezme si Išinove lesy, zvýši mýto a zavedie ho dokonca i na jeho pozemkoch, ničí mu úrodu ryže a ešte si to chce a vie obhájiť? Ako? To nikde v okolí Morioki nejestvujú šogúnovi vyzvedači a ochrancovia poriadku?

„Nestojte nám v ceste. Môže sa vám to vypomstiť.“

S týmito slovami sa on a jeho päť samurajov otočilo chrbtom k hradu a v zrýchlenom tempe ho opustilo. To, že do hradu sa vydal sám Kawata, znamená veľmi vysokú vážnosť situácie. Saitó už nemohol žiť v domnienke, že budú časy pokoja trvať večne. Sám razil práve opačný názor a dokonca by povedal, že sa na boj priam i tešil. Sám Kawatu zvládne, bude pokorne prijímať rozkazy od kniežaťa Išina. Samurajovia ho hneď obstúpili a nesmeli mu vnukli myšlienku, aby sa nenechal zastrašiť a Kawatu si nevšímal.

„To už nepôjde, drahý môj Kenši. Kawata sa nebojí toho, že ho zradia jeho vlastní samurajovia. Vydal sa na ťažkú cestu. Ale kým žijem, budeme tomu prašivému lišiakovi vzdorovať a jeho útočná politika sa obráti voči nemu.“

„Nemali by sme to ohlásiť šogúnovi?“

„Možno mali. Ale čo šogún urobí? Ešte ho bude podporovať. Sami vieme, že náš tradicionalistický prístup sa rúti.“

Sproboval to i samuraj Morito: „Možno má Kawata pravdu, samozrejme nie v tom, že my ho nejak ohrozujeme. Je jasné, že on ohrozuje nás. Ale možno by sme predsa len mali trochu zlepšiť naše postavenie podobným, možno trochu menej agresívnym štýlom.“

Nikomu sa táto myšlienka nepáčila a Išino túto debatu uzavrel s tým, že sa poradí so svojim kančoom a spojencami z okolia. Tí musia niečo vymyslieť, inak bude knieža Išino a jeho vysoké postavenie v ruinách.

Rónin Saitó presne vedel, čo má urobiť. Vstal presne vtedy, kedy to vyžadoval jeho nadriadený, človek s výsostným postavením stojaci mimo šogunát. Na neho si nikto netrúfol. Šogúnovi vyzvedači síce v okolí jeho hradu pôsobili často a ani sa nesnažili utajovať svoju prítomnosť. Šogún o podobných členov kabukimona vedel a len si ich chcel udržať na očiach v prípade, žeby ich služby potreboval. Bolo mu jasné i to, že mnohí z nich sú proti nemu. Ale už i predošlý šogún si vytvoril jednotku z bývalých členov kabukimono organizácií, ale poväčšine ich odpor dokázal zlomiť. Nie však organizáciu Nišitu Tamekageho. Ten dokázal zo svojej organizácie sprvoti plnej podivínov zostaviť vcelku silnú spoločnosť vyvolených, ktorí bohatli na nájomných vraždách, častých prepadoch príliš sebeckých remeselníkov a občasných plienení, ktoré ale v tomto období nebývali úspešné, šogunát si brány veľkých miest strážil veľmi efektívne a tak sa podobné

organizácie zmožli na dediny mimo dosah šogúnových posluhovačov. Nie žeby také existovali, šogunát bol takmer všade, ale zloději svoju šancu vždy vedia vycítiť i v prísne kontrolovanej spoločnosti.

Saitó nikdy nechcel patriť do organizácie kabukimono, považoval ich za „zberbu v neforemnom kimone“, ktoré vyvolávali nepokoje len preto, že snád' chceli vidieť svet v ruinách. Ale Saitó na svojej ceste zistil, že i zločin môže byť dôvtipný, premyslený a hlavne skrytý. A nemusí ubližovať len tak z vlastnej svojvôle. Týchto róninov neviazali už žiadne morálne práva, ktoré sa učili po celý ich život. To, že rónin už nemal právo kiri-sute gomen, neznamenalo, že tohto „práva“ nemohol zneužiť. Naproti tomu šogunát nerozoznával akési iné typy róninov, veď rónin ako rónin a všetci sú nebezpeční a je ich potreba prenasledovať, aby len tak niekomu neubližovali, čo bol pomerne častý jav.

Radšej sa pridala do spolku Nišitu Tamekageho, ten si vždy potrpel na vyšší štandard a neklasifikoval ľudí ako šogún. Slovo „rónin“ nikdy nemusel v organizácii použiť a ani ho nikde neslýchal. V organizácii síce existovala hierarchia, to áno, ale zvyčajne názvy pozícií nekopírovali zaužívaný poriadok v stredovekom Japonsku. A mimo toho, človek sa svojou prácou dokázal posunúť hierarchiou vyššie.

Napriek tomu, že sa jeho život pomaly zlepšuje, cítil akýsi vnútorný tlak, ktorý mu neumožňoval občas dobre fungovať. V poslednom čase priveľa zvažoval nad svojim osudom zistiť, že napriek tomu, že sa ako samuraj u kniežata Išina nemal zle a bol ak nie najlepším bojovníkom zo všetkých jeho samurajov, predsa len mu niečo chýbalo. Možno jeho rodina? Ťažko povedať, rozhodne by chcel vedieť, ako si počínajú jeho dvaja synovia Juki a Noriaki. Manželku sotva

poznal. Medzi samurajmi boli bežné dohodnuté manželstvá. Pre každého samuraja je dôležitý len jeho pán. Ale ako tak starol a poznával svet na svojej ceste (nie bušidó ceste, ale ceste vypariť sa z Morioki) zisťoval, že Japonsko nie je izolované len od ostatného sveta, ale akoby i od života samotného. Ťažko sa mu to popisovalo, ale akoby niekde v hĺbke duše cítil, že si svoj osud proste vybrať nemohol. Narodil sa do samurajského stavu, ale mohol si vybrať? Ako samuraj dostával to najlepšie vzdelanie. Zaslúžil si ho, keď napokon predsa len zradil? A je to ozaj zrada, čo vykonal? Možno v minulosti áno, ale odkedy sa šogunát zaoberal udržaním pokoja, aby sa nestávali obdobné boje medzi klanmi, ako nastal medzi Išinom a Kawatom (ku ktorým dochádzalo tak či onak aj v iných častiach ostrovov). Ak si šogún myslí, že môže samurajov obmedzovať v tom, čomu veria a na čo sú celý život pripravovaní, zrejme sa... nemýli. Sám Saitó mal tú možnosť vykonať seppuku tak ako i jeho predkovia. Ale neučinil tak. Už mal wakizaši namierenú na svoju ľavú stranu brucha a hrudníka. Ale prečo to len neurobil? Teraz si na to už nevedel spomenúť. Ale na to po čase určite príde.

Svoj cieľ si vyhliadol už skôr. Bol to jeden z tých jamaharských obchodníkov, ktorí znenazdajky zbohatli, pričom nikto nevie ako. Je možné, že dostal nejaké peniaze od ostatných gangov, ktoré sa občas objavili v jamaharských lesoch alebo mohol pokojne pracovať ako špeh pre samotného šogúna. Sám však musel dobre vedieť, že jeho krytie bolo mizerné a pre Nišitu priehľadné. Mohol si zaobstarať suzu-gami a predstierať, že je mních, to by mu možno i prešlo. Mníchov ale Saitó príliš prepadávať nechcel, na to si ich priveľmi vážil. Samozrejme nie však tých, ktorí by sa za nich len vydávali, ak išlo o život, samozrejme. I Saitó si to musel skúsiť, aby nebol podozrivý a hlavne aby mohol precestovať takto pol Japonska a ukryť sa v Jamahare. Nikdy nemal v úmysle predávať len tak informácie šogúnovým sluhom a to si ho občas

i vyhliadli pod rúškom podozrievavosti. Zrejme mali určitý signál, ktorým zisťovali, ktorí mnísi sú len nástrahami a ktorí sú praví. Ale to nebolo tak časté, ak by sme povedali, že šogúnovi donášal každý desiaty mních, nemali by sme pravdu. Tento jav bol o dosť menej častý. Saitó sa pomaly a nečujne blížil k honosnejšiemu domu na okraji Jamahary.

Kapitola 5

Už dlho sa medzi klanmi Išino a Kawata nič nedialo a možno to znamenalo i uzavretie krehkého mieru. Pravdaže Kawata ďalej pokračoval vo svojej výbojnej politike voči Išinovi, ale kým si robili menšie naschvály, všetko sa zdalo byť v poriadku. Menšie nedorozumenia a občasnú hádky paradoxne prispievali k určitému druhu mieru. Alebo len Kawata čakal, kým sa šogúnovi vojaci stiahnu z okolia Morioki, aby to navonok vyzeralo, že je všetko v naprostom poriadku. To občas využili i kančóovia oboch klanov. Tí Kawatoví sa snažili pôsobiť čo možno najpriateľskejšie a snažili sa vysvetliť situáciu, zatiaľ čo tí Išinovi tlačili na šogúnových vojakov o niečo viac, uvedomujúc si ohrozenie ich klanu. Žiadne podozrenia na Kawatu nepadli, dokonca by sa zdalo, že má Kawata v rukách samotného šogúna. A to nevyzeralo pre klan Išino vôbec dobre.

Ale prešlo teplé počasie a začala sa zima. Snehu sa vonku váľalo len za poprašok a dni boli na ročné obdobie ešte celkom teplé. To sa nedalo hovoriť o nociach, ktoré sa javili tmavšie a chladnejšie ako kedykoľvek inokedy. A ak slnko zasvietilo, vrhalo na Išinov hrad ostré tiene, ktoré ho vystríhali pred číhajúcim nebezpečím. A to prišlo jedného chladného rána, keď do hradu vběhol jeden z poslov bláznivo kričiac a vzlykajúc. Bol to mladý chlapec, vypomáhal na ryžových poliach a teraz sa dožadoval pozornosti fňukajúc a vzlykajúc. Cez plač ani nemohol dýchať a tak mu sotva niekto rozumel. Saitó k nemu vyštartoval ako riadená strela. Mladého už spovedali samurajovia Kenši a Išimaki. Saitó sa sprvoti nedozvedel, čo sa deje, ale Išimaki priam letel k zvonu a tri razy naň v rýchľom slede zabúchal. A ide do tuhého.

Niečo sa stalo a niekto sa snaží dostať do hradu. Rýchlo sa prepracoval v zhone ku chlapcovi a spýtal sa ho, čo sa deje.

„Bola to nehoda... niekto tam podpálil... naše polia... a.... chytilo sa i kome-džó.“

„Chytil sa i sklad, vravíš?“

„Áno, bol som tam... a ochrancovia polí potom zabili tých, čo to spravili... pár z nich utieklo a vyhrážalo sa, že to nahlásia Kawatovi... a už si po nás idú.“

„Ale ako to? Ved' to oni nám zničili polia!“

„Vraveli, že to sú ich polia...“

Tak a toto zašlo príďaleko. Ryžové polia síce v zime neurodia žiadnu ryžu, ale ak tento chlapec vraví pravdu a chytili sa i ryžové sklady, nastane ťažké obdobie. Buď budú hladovieť, alebo budú musieť nakupovať v tomto období drahú ryžu od iných daimjóov. Tak to teda Kawata dobre vymyslel! Prichystal si na nás pascu a dnes ju zvládol i zrealizovať. Podpálil nám sklad, zrejme to chcel narafičiť tak, aby zodpovednosť pričítali nám. Ale niekto ich pri zakladaní požiaru nachytil a zrejme mu praskli nervy a tých úbožiakov zabil. Ten, čo prežil, istotne Kawatovi o požiaru nič nepovedal, ostatne určite konal pod Kawatovým vedením, logicky. Ale keď sa vrátil späť k svojmu pánovi, vyklopil mu len to, že Išinovi samurajovia zabili Kawatovho samuraja. A Kawata má teda dôvod ísť proti nám, uzavrel tok myšlienok Saitó.

Saitó vybehol na hradby, aby sa ubezpečil, že sa ešte Kawata neukázal. Zatiaľ čo ostatní koordinovali ten zhon na nádvorí a snažili sa všetkých dostať do bezpečia, Saitó si zbehol po svoj luk a šípy. Zrejme sa

začne obliehanie hradu a následné bitky na jeho nádvorí. Išino veril svojim samurajom a ešte i veliteľovi žoldnierov Akitovi, ktorých si najal práve na tento prípad a slúžili u Išina už necelý polrok.

Netrvalo dlho a už ich videl a takmer zdúpnel – ide sem celá armáda! Asi sto bojovníkov na hrade Išino im nebude robiť žiaden problém! A tu vzal samuraj Saitó šíp, natiahol tetivu a najskôr si len meral vzdialenosť a až potom vystrelil. Pridalo sa k nim zopár ďalších lukostrelcov, ale keď Kawatova armáda zasiahla z veľkej diaľky asi troch z nich, Saitó vedel, že na diaľku dobojoval a tak vytasil svoju katanu. A začal sa boj. Chvíľami ešte odolávali a lukostrelci konali svoju prácu dobre, ale netrvalo dlho a vyše päťsto vojakov a samurajov sa nahrnulo do hradu prakticky bez problémov. A Saitó bil. Zvládal i niekoľkých súperov naraz a medzitým dokázal zraziť z koňa jedného samuraja tak, že švihol katanou jeho koňa. Mal obrovské šťastie, pretože katana jeho protivníka švihla len pár centimetrov od jeho hlavy. Saitó používal i svoj „zbytočný ťah“ a teraz sa jeho sila plne mohla v boji preukázať. A bola veľmi platná. Doteraz si nepamätá, žeby jeho výpady boli tak účinné.

Ostatní samurajovia však svoje boje zjavne prehrávali. Saitóovi nemohla zísť z dohľadu odseknutá hlava samuraja Morita a to ho poriadne vydesilo, ale i nabudilo. Krátko na to zabil ďalších siedmich vojakov, ale schytil plno úderov, kopancov a jeho kimono bolo na troch miestach výrazne prerezané. Boje trvali dlho a Saitóovi a jeho spolubojovníkom dochádzali sily. Kawata a jeho bojovníci boli akiste silnejší, ale Išino vojsko sa mu srdnato bránilo. Netrvalo dlho a celé nádvorie pokrývalo telá mŕtvych samurajov z oboch klanov a krvi. Saitó si v boji ešte zopár ráz musel odbehnúť, schovať sa, získať do pľúc trochu vzduchu a potom sa znova vrhnúť do boja. A bol úspešný. Jeho

„zbytočný ťah“ mu dával silu bojovníka a koncentráciu vznešených mníchov. Ale nestačilo to. I on schytl kopec úderov, ale nevzdával sa. Sily mu dochádzali, ale hneď sa vrátili, len čo zistil, že sa Kawatovo vojsko prebilo dnu do hradu. To nie, pán je v ohrození!

Saitó ako zmyslov zbavený začal kántriť všetko naokolo, až kým čepeľ jeho katany nebola tmavočervená. Zvládol sa prebiť do hradu a namieril si to rovno ku kniežaťu. Išino však vo svojej spálni nebol. Saitó takmer zdúpnel! Vari ešte žije?! Alebo sa schoval?! Pripojil sa teda k ďalším samurajom a zistil, že tí sú už poriadne zatlačení do rohu a tam našiel i knieža Išina! Vyrútil sa na početnú jednotku samurajov a zamieraval sa teraz primárne priamo na hlavy. Na zneškodnenie svojich troch najbližších obetí potreboval Saitó len jeden obratný a rýchly švih katanou.

A potom sa to stalo. Upriamil na seba dostatočnú pozornosť, aby v tom dave bojovníkov na sekundu zastavil pohľad priamo na svojho pána. Chránilo ho dobrých päť zdatných samurajov, ale vyzeralo to horšie než zle. Knieža Išino stál pokojne. Akoby mal v tom momente Saitó pocit, že mu jeho oči hovoria: „Samuraj Saitó, vysoko si cením tvoj prístup k boju a vidím, že si pravý samuraj a nepochybujem, že tvoja česť je obrovská a tvoja oddanosť mne ešte väčšia.“

Snažil sa úpenlivo dostať k svojmu pánovi, ale takmer ihneď na to videl, ako Kawatove vojsko zabíja jeho najbližších samurajov a knieža už osamotený, prijíma svoju porážku nepriateľovou katanou, zabodnutou veľmi hlboko do jeho telesných dutín. A je po všetkom. Kawatove vojská viac nepotrebovali. Takmer sekundu po tom, čo Saitóove oči videli tú hrôzu, ho niektorý z Kawatovho vojska zrazil na

zem. A Saitó, doráňaný, zničený a bez akejkoľvek možnosti a sily sa brániť, by teraz rád privítal smrť! Bože, ako rád by privítal smrť! Ale ležiac na zakrvavenom tatami videl svojho premožiteľa. Áno, vezmi svoju katanu a vraz mi ju do brucha, pobádal ho v duchu, ale potom videl, ako nejaký vyšší samuraj z Kawatovho vojska mu tú katanu pridržal a čosi mu povedal. Protivník zložil katanu naspäť. Saitó by bol na mieste odprisahal, že takto ho potrestali ešte viac! Smrť by bola pre neho teraz vznešenou a kto by mohol, ten by si Saitó Kanatoriho pamätal ako udatného hrdinského samuraja, ktorý pobil vyše tridsať protivníkov a zomrel ich mečom pri snahe ochrániť svojho pána. Takto ho však tí ničomníci potrestali! Teraz bude róninom, nehanebným bastardom, ktorý nebol schopný svojho pána ochrániť. Jedinou možnosťou už bolo jedine seppuku – rituálna samurajská samovražda.

Úplne sa mu tie spomienky vracali v jednom rytme a bol si takmer istý, že sa už konečne snáď dostane k spomienkam, prečo ho vlastne takto potrestali. A prečo sa nepotrestal on sám. Opúšťal honosnú vilu na okraji Jamahary a bol si svojou prácou naprosto istý. Toho neboráka už nič nezachráni. Nišita mal dobré informácie. Presne vedel, kedy bude sám doma, aby nevydesil jeho rodinu, ktorá sa rozrástla i vplyvom jeho prirýchlo získaného majetku. Ostatne, veď o nič nešlo, len čisto o Nišitovu odplatu, že na neho teraz už mŕtvy Itami zabudol a obrátil sa mu chrbtom. Saitó zvládol svoju úlohu dobre a ešte mŕtveho naaranžoval tak, aby to vyzeralo, že si to spravil sám, tak ako to od neho chcel Nišita.

Ale pred samotnou akciou čakal na svoju príležitosť asi hodinu v chladnej noci a tak dobre premrzol. Obával sa, či bude schopný takto podchladený, vykonať to, čo mal. Ale zvládol to a teraz sa blížil k svojmu domu. Už si ho veľmi dobre zariadil a ešte na tejto nájomnej vražde ešte

nejaké peniaze dodatočne získa. Možno hneď, ale keď je teraz Itami odstránený, veľká časť jeho príjmov znovu spadne pod Nišitu. A ten na svojich podriadených nezabúda.

A znova, už ležiac v pokoji svojho domu, sa Saitóa zmocnil ten zvláštny pocit – čo sa to s tebou stalo, Kanatori? Naozaj si myslíš, že si sa vybral tou správnou cestou? Zabíjaš na príkaz svojho šéfa a ani nerozmýšľaš nad ďalšími dôsledkami. Ale o tom Saitó ani rozmýšľať nechce. Je odľahčený predsa. A o ďalšie konzekvencie sa postarajú iní Nišitovi ľudia. Ale predsa, je toto vznešené? Zabíjaš, aby si mal ty čo do úst a Nišita, aby mal ďalší drahý obraz na stene. No a čo? Veď iné ani neviem, pomyslel si Saitó. Bojové umenie môže využiť len v boji. Áno, môže založiť napríklad školu a učiť mladých bojovať. Ale to mu predsa toľko peňazí nezarába. Venuje sa kaligrafii. Môže sa zamestnať v knižnici alebo si založiť vlastnú. Ale prečo? Stále sa mu budú, podobne ako teraz, v takýchto mĺkvyach chvíľach vynárať ťažké spomienky na Morioki alebo Širi. A po čase si znova bude chcieť vraziť wakizaši do brucha.

A dostal nápad. Prečo ho to nenapadlo skôr, preboha? Rýchlo vstal a v splne mesiaca osvetlený interiér jeho domu akoby ukazoval na určité mieste pri okne. Vzal krátku wakizaši a pokľakol si k oknu. Podíval sa na tú zbraň. Vyzerala honosnejšie, než akú nosieval v Morioki, je farebnejšia, má ostrejšiu čepeľ a reliéfové ornamenty na rukoväti. Zavrel oči, predstavil si, čo sa mohlo odohrávať v tú osudnú noc a zbraň si namieril na ľavú stranu svojho brucha.

Kapitola 6

Bol to deň, na ktorý sa mal pripravovať každý zo samurajov. Ono sa to ľahko povie, hovoril si Saitó, áno, položil by som život za svojho pána a veruže veľa nechýbalo a mohli ma tam rozsekať. Ale neučinili tak. Zabili knieža Išina a jeho na znak trestu ponechali nažive. To je ešte horší trest ako samotné seppuku. Aj keď to sa berie ako vznešená a poctivá smrť. Och, až teraz si uvedomil, ako sa mu ťažko dýcha. A ako správny samuraj to musí urobiť. Musí. A chce.

Z klanu Išino toho veľa neostalo. Kniežaťov brat a jeho samurajovia sa teraz budú biť o stratené panstvo. Čo ale zmôže on? Z klanu veľa samurajov nažive neostalo, mohol ich narátať na oboch prstoch rúk. A pokiaľ vedel, už viac než polovica je po vznešenej smrti, ktorú ostatne šogún zakázal. Vraj tento zákaz posilňuje mier a stabilitu. Akýže mier a stabilitu, keď je celý klan Išino v troskách?! A to len tak. Uznal, že Kawatu podcenili a prípravu zanedbali. Ale to snáď šogúnovi vojaci nevedeli nejako pomôcť? Nevedeli. Kawata si všetko obhájil tak, ako to zamýšľal. Ale čo ja, hovoril si Saitó, ak teraz spácham seppuku kvôli tomu, že som neochránil svojho pána, nebude to príliš vznešená smrť, za akú sa tento obrad bežne berie. Veď vlastne zradil. Ale ak by pomstil knieža tým, že pošle pod zem Kawatu a potom spácha seppuku, to by sa mu umieralo ľahšie.

Vraveli, nech to príliš nenaťahujem, vezmem wakizaši a bodnem si ju do brucha. Hm, aké jednoduché, hovorieval si Saitó a teraz plne pochopil, že ako samuraj zlyhal. Veď si takéto výčitky predsa nesmie robiť! Jeho život nie je ničím v porovnaní so životom kniežaťa Išina! Ale

má však nejakú cenu vzoprieť sa šogúnovi a nebyť za obyčajného prašivého rónina aby nepoškodil svoju rodinu? Nie v Morioki, ale v okolí Eda sa do počul o mnohých prípadoch, kedy celú samurajovu rodinu vyhnali z mesta a všetci jej členovia stratili svoje postavenie. Boli za obyčajných niktošov, pretože ich otec bol čestným samurajom. A potom si spomenul na svojich dvoch synov. Noriaki a Juki. Vychoval ich prísne, ale k sebe im dosýta umožnil byť veľmi srdečnými. Ak by sa postavili proti sebe v bratovražednom súboji, Saitó Kanatori by so seppuku neváhal. A bol by to i trest za jeho nesprávnu výchovu. Má ich oboch ohroziť?

Neohrozí. Nič sa nikomu nestane, ak rónin Saitó ostane nažive. Och, ako to zle znelo – rónin Saitó – hnus. Ale ak by bol mŕtvy samuraj Saitó, tak by sa z Noriakiho a Jukiho stali polosiroty a ešte k tomu stratia svoje postavenie, ktoré sa im zlepšuje každým dňom. Len nech nespravlia takú chybu ako ja, znel veľmi tichý nárek v kútiku Saitóovej duše. Nevedel. Ozaj nevedel čo ďalej. Bol sám. Ženu a deti poslal na štyri dni do bezpečia, najmä po tom všetkom, čo sa stalo. Nebol si istý, či to urobí alebo nie. Manželke Makio vysvetlil, čo sa stalo a potom ich poslal preč. Manželka sa mu poďívala do očí a možno i nejaká slzička sa v nich ich zračila. Uvedomila si, že to je posledný raz, že Saitóa Kanatoriho vidí. Ale Noriaki a Juki to lúčenie prežili statočne. Vychoval ich dobre. Budú z nich lepší samurajovia, než bol Saitó.

Vonku už bola tma. Bol sám. Už v tom zhone mohol pokojne umrieť. Poznal dvoch samurajov, ktorí umreli po tej strašnej bitke narýchlo vykonaným seppuku. Ani on nechcel príliš strácať čas, no kaišakunina si žiadneho nevybral. Bol si istý, že to zvládne bez najmenších problémov, teraz sa zrazu už tak necítil a ľutoval, že si sem nikoho neprivedol. Nebola to veľmi obľúbená ceremónia. V boji často

zomierali preživší samurajovia bez takejto pomoci. A teraz bude musieť i on. Bolesti a smrti sa nebál. Aspoň tak si to myslel.

Otvoril posuvné dvere a ukázal sa mu príjemný výhľad na mesto. Žil tu celých tridsať sedem rokov a iné miesto nepoznal. A prišlo mu to veľmi ľúto. Poklonil sa mesiacu v splne a chladný vzduch mu vôbec neprekážal, práve naopak, studenou rukou ho objímal a chlácholil, že bude všetko v najlepšom poriadku. Teraz sa jeho cesta končí. A zomrie ako správny a čestný samuraj. V poklone si vytiahol z púzdra krátku wakizaši. Nedalo mu to, ale na ten drevený meč sa musel usmiať. Vždy mu totiž pripomínal, že raz určite nastane čas, kedy ho použije proti sebe. Je to ako nosiť každý deň svoje prekliatie. Ale samuraj ho má vždy vnímať ako požehnanie. Nosievať si svoju vlastnú smrť.

Zavrel oči a nechal sa unášať studeným vzduchom zvonku. Bolo cítiť vonné tyčinky, kvety sakury a potom nejaký ohavný zápach, ktorý mohol pripomínať splašky. Hm, aj v tejto chvíli cíti viac voní ako kedykoľvek predtým, zvláštne. Namieril si wakizaši oproti sebe. A potom sa jeho spomienky vytratili, akoby nič z toho nebol nikdy zažil. A nevedel si ani za toho boha spomenúť, čo sa vlastne dialo. Určite si spomínal, že naliaty v saké nebol, tak prečo to len nespravil?! Pamäť sa mu obnovila až keď utekal nocou pred niekým do húštin a tam sa potkol a spadol. Omdlel a na druhý deň zistil, že wakizaši musel zrejme nechať ešte na hrade. Kedy sa mu konečne spomienky natoľko prehĺbia, aby zistil, prečo neukončil svoj život ako počestný samuraj, ale prijal úlohu hanebného rónina?

Aj teraz zopakoval úplne rovnakú procedúru. A otvoril oči. Zistil, že wakizaši pustil z rúk a tak si na oblasť brucha mieril iba rukami.

Niekedy mu stihla vypadnúť. Žeby sa presne to isté stalo i vtedy? Možno ak nezavrie oči... tak... znova vzal meč do rúk. A teraz sám cítil, že už roky nie je samurajom. Báľ sa. Ale prečo?! Je možné, že som zlyhal takto druhý raz?! Nebol si istý už ničím a keď ten meč znova vzal do rúk, odhodil ho krížom cez celú miestnosť a tam ho nechal tak. Čo sa to so mnou deje? Tie posledné roky snáď nie som ja, pomyslel si v tej chvíli rónin Saitó. Rónin... pod Nišitom už róninom nie je. Možno v šogúnových očiach ním stále je... musí si zakázať takto o sebe premýšľať. Niečo musí spraviť. Niečo...

Spal veľmi zle. Akoby na kameňoch. Celý deň však nemal nič na práci, ak by tomu tam nebolo, niekoho by už Nišita za ním poslal. Ale po včerajšku ani nebolo nutné čokoľvek robiť. V Jamahare bude trošku poprask, ale Saitó sa znova nebude pokúšať na seba nikoho upozorňovať. A tak si ráno zašiel na trh niečo dobrého dať pod zub ako obvykle. Miso polievka u Mizutaniho a potom poklebetiť s pár Nišitovými ľuďmi v kúpeľoch. Potreboval aj tak zmyť tú hanbu, ktorú si pred sebou urobil. Odkedy je Saitó členom Nišitovej organizácie, situácia sa v kúpeľoch značne upokojila a dokonca by sa dala označiť za priam až idylickú.

V kúpeľoch našiel Marino Mimi, jeho múzu. Nemohol teda urobiť inak, len ísť priamo za ňou. Úctivo sa poklonil, usmial a Mimi sa podujala trocha mu pomasírovať chrbát. Miloval jej nežné ruky na jeho chrbte. Ešte lepšie tak nechá zabudnúť na ten večer, keď síce splnil svoju misiu, ale potom ho prepadol nejaký škriatok minulosti.

„Ste akýsi napätý, Kanatori,“ dovolila si Mimi osloviť ho krstným menom.

„To veru som. Akosi nemám energiu. Som už za horizontom, viete...“

„Ako to? Ved' ste pravým mužom v najlepších rokoch!“ nenechala sa odbiť Mimi.

„Navonok to môže tak pôsobiť, drahá Mimi. Ale ničia ma spomienky a minulosť. Zväzuje mi ruky a neviem sa potom sústrediť na prítomnosť.“

„Minulosť je predsa minulosťou. Niekedy je lepšie neoživovať staré spomienky.“

„Ja viem. Ale niekedy je to nemožné.“

„Súhlasím. Koľko rás by sme si to napríklad chceli vymeniť s nejakých zvieratom napríklad, že? Ako vták môžete poletovať po nebi, máte nekonečnú voľnosť...“

„A nemusíte sa zamýšľať nad minulosťou...“ doplnil Saitó, ktorý už začínal pociťovať blahodárne účinky Miminých rúk na svojom chrbáte.

„Vari veríte, že sú všetky zvieratá len pasívnymi sledovateľmi nášho sveta?“

„Akože by nimi nemali byť?“

„Aj to zvierá si zapamätá, keď niečo vykoná a ide mu o život. Už sa nebude pokúšať urobiť to isté.“

„Hm, nikdy som nad tým takto nepremýšľal. Ale určite nie každé zvierá to dokáže...“

„To možno nie. Ale my sme ľudia. A máme tú možnosť sa z chýb poučiť. Ale ak to spravíme raz, poučíme sa z toho a ideme ďalej, svet sa nezrútil len preto, že sa nám niečo nepodarilo pred piatimi rokmi. Nemôže nás to predsa zastaviť...“

Zvláštne. Mimi má o desať rokov menej, jej tvárička akoby ešte o ďalších desať menej, ale vnútri je to stále naivné dievča. Alebo to možno len hrá. Ale teraz sa tým rozhodne zaoberať nechcel. Mimi ďalej nežne masírovala a chvíľu sa ešte bavili o metafyzických otázkach, ale potom plynule prešli do prízemnejších tém komunikácie a Saitó sa len tak akoby sa nechumelilo, opýtal, či si nechce teraz ona dať ním umyť chrbát. Bolo to síce zvláštne, ale Saitó sa jej dvoriť rozhodne vedel. Teraz však musel konať. Kúpele boli oddelené na dámsku a pánsku sekciu a keď došlo vtedy k tej bitke, nikto sa nepozeral, kam ide a komu rozdáva rany. I Mimi dnes našiel v mužskej sekcii, čo by bolo rozhodne zvláštne, ak by to ale nebola Jamahara. Tu sa obvyklé puritánske pravidlá kúpania nie vždy dodržiavali. Ak si ľudia boli istí, že nikde nie sú šogúnovi vojaci alebo vláda, veselo sa v kúpeľoch miešali medzi sebou. Nišita dokonca občas organizoval i neoficiálne večerné podujatia a často sa spoločné kúpanie zvrhlo na spoločné orgie, ale takéto podujatia museli prísne kontrolovať Nišitovi muži. Ale čo by im mohli šogúnovi vojaci urobiť? Pohrozia, možno večierok rozpustia a je to. Inde by to malo ďalekosiahlejšie následky. Takéto miešanie oboch pohlaví bolo v kúpeľoch vždy považované za nemorálne a nevhodné.

„Drahá moja Mimi, čo keby som vám teraz umyl chrbát ja, čo poviete?“

Zapýrila sa. „Som len obyčajná zamestnankyňa kúpeľov.“

„To predsa vôbec nevadí. Aha, veď sme tu predsa spolu v mužskom oddelení.“

„Áno. Ale to si nemôžem dovoliť, aby ma niekto videl, že sa ja nechávam obsluhovať.“

„Rozumiem. Tak po práci u mňa doma? Dám vám oddýchnuť po práci...“ šibalsky sa usmial.

Rád išiel na vec. Nemal rád ťahanie medových motúzov a Mimi bola predsa na tieto jeho ťahy zvyknutá. Tvárila sa, že je nevinná žienka, ale Saitó ju už dobre poznal. Len to hrá, dokáže sa poriadne rozohniť. Najprv si ju umyje, potom pomiluje, zase umyje a potom si pôjdu spolu ľahnúť a možno to chytí znova ju. Spolu znova omladnú o dvadsať rokov.

Kapitola 7

Určite ho prenasledovali Kawatovi samurajovia. Istý si tým ale nebol, väčší zmysel by ale malo, ak by to boli skôr šogúnovi vojaci. Róninovia sú príliš nebezpeční pre zachovanie ich mýtického mieru, ktorý paradoxne práve zo Saitóa spravil rónina. Na prvú vec, ktorá mu prichádza na um, bolo len akési blúdenie lesmi a zrejme si naozaj dával pozor, aby ho nikto nevidel. Nepamätal sa, ako dlho putoval. Rozhodne to už nebola cesta bušidó, ale cesta nehanebného rónina. Občas sa zastavil napiť sa vody z rieky alebo ešte častejšie z prameňov, ale nevedel si spomenúť na ďalšie podrobnosti. Ani studený vietor a občasné búrky ho ale nemohli nijak zastaviť.

Pamäť sa mu ale vrátila do obdobia, kedy pred sebou uvidel mesto. Určite rozlohovo väčšie než Morioki - bolo to Širi, kamenné mesto. Nikdy o ňom nepočul, ba tu ani len nebol a tak si ani nevedel premerať jeho vzdialenosť od Morioki. Iní samurajovia od kniežata Išina tu mohli občas prebývať, to veru netušil, nikdy sa do máp nevyznal, nevedel, či je toto mesto na spojnici Miroiki – Edo. A tak celkovo sa cítil zmätený. Posledné dni málo spal, málo jedol a málo žil. Mohol som si to celé ušetriť, pomyslel si Saitó, len keby som nebol tak zbabelý a neunikol svojmu osudu. Hoci ho tu zrejme nikto nepozná, riskovať to príliš nemôže a tak si dával radšej pozor. Do mesta len tak napochodovať nemôže. Mal by sa zbaviť svojich teraz už otrhaných haori a kamišimo, teda samurajských šiat. Čo teraz? Remeselnícke šaty zoženie len sťažka a dlhou katanou sa znova len prezradí. Nebol si ani istý, či miestni už vedia o strašnom boji, ktorý sa odohrával za kopcom.

Potom ale začul akési hlasy. Nieкто niekomu nadával a obviňoval ho z akejsi urážky, aspoň to započul. Nezdalo sa mu to, bolo to asi necelý kilometer od mesta. Niečo sa dialo a Saitó sa len pomaly zakrádal, aby dovidel na miesto výmeny názorov. Videl tam akéhosi remeselníka z nižšej vrstvy a okolo neho troch samurajov. Ich oblečenie sa nápadne líšilo od toho, ktoré nosieval Saitó. Hm, žeby tu o Morioki nič nevedeli? Nemohli byť zase tak ďaleko od seba, aby sa kimoná a kamišimá z Morioki nepredávali v tomto meste. Remeselník vláčil za sebou dlhý voz, vyzeralo to, že niesol piesok, ale ten bol veľmi tmavý, ktovie, čo to je. A samurajovia ho obstáli a remeselník sa musel krčiť pred nimi. Saitó sa síce do toho miešať príliš nemal chuť, ale keď si uvedomil, že by sa mu zišli remeselníkov šaty, pomyslel si, že by sa možno k tým samurajom istotne i pridali. Ale veď pohni mozgom, Kanatori! Hneval sa sám seba za svoju ješitnosť. Ak by som sa za neho prezliekol, bolo by mi to i tak nanič, pretože neviem, čo mám s tým pieskom potom robiť, kam ho odniesť. Alebo len preniesť cez mesto a znova zdúchnuť v lesoch?

Jeden zo samurajov vytiahol svoju dlhú katanu a chýlilo sa možno i k použitiu práva kiri-sute gomen. Ktovie, či si vôbec tento samuraj vypýtal povolenie od svojho pána. Situácia pomaly hustla a Saitó sa rozhodol predsa len zakročiť. Lepšie krytie bude mať, ak bude nasledovať remeselníka do mesta a tam sa schová. A zrejme sa bude musieť naučiť remeslu. A to samurajovia praveľmi neradi. Ale veď on je už rónin - nikto a samurajský ekvivalent ľudského hnoja. Keď si to takto povedal, dokonca sa mu uľavilo. Už sa nemusí starať o hlúpe pravidlá, nie už ani tak spoločenského chovania, ale ani samurajských ideálov.

Rozhodne vykročil spoza stromov a namieril si to k skupinke ľudí. Odvahu mu dodal i fakt, že naokolo nikoho nevidel.

„Čo sa tu deje? Čo vám spravil?“

Jeden zo samurajov sa preľakol, ale ostatní dvaja nezmenili neurčitý výraz v tvári a otočili sa na cudzinca: „Čo tu chceš?! Kto si?“

„Pýtal som sa prvý,“ masíroval si ego nemiestnym a nesamurajským správaním odhodlaný Saitó.

„Nepleť sa do toho!“ okríkol ho druhý samuraj a vytasil proti nemu svoj meč.

„Naozaj? To mi chcete ublížiť týmto nožíkom na pitvanie rýb?“ Saitó sa cítil tak nesamurajsky, až by si za iných okolností vrazil jednu do sánky.

„Čo sa opovažuješ? Čo si myslíš o sebe, ty dotrhaný rónin?“

Saitó si ešte nezvykol na to pomenovanie a tak vytiahol svoju dlhú katanu, krátku niekam zapatrošil. Remeselník sa nestíhal čudovať a nevedel, či mu ešte hrozí nebezpečie od neznámeho samuraja. Saitó sa však pustil do boja. Trochu zmenil taktiku, uvedomil si, že sa v meste s katanou ukazovať príliš nemôže a preto bojoval viac pästami ako zbraňou. Prvý samuraj na neho s krikom vybehol a Saitóho bleskovo zvládol podliezať a skopnúť na zem, pričom ho zbavil katany, ktorá sa váľala vedľa neho. Ďalší dvaja sa na neho vyrútili, jeden vlasáč a jeden takmer holohlavý s fúzikmi a nevýraznými bokombradami. Oboch zvládol ako maliny, jednému uštedril ranu pästou do brucha a druhého skopol efektne s otočkou. Príliš sa už brániť nechceli. Zrejme to bola tá sorta samurajov, ktorá svaly len ukazovala, ale keď prišlo na lámanie chleba, nedokázali by ochrániť svojho pána. A Saitó to týmto trom ležiacim a prekvapeným samurajom i povedal, takmer nezadýchany:

„Robíte samurajskému stavu len hanbu. Aha, porazil vás dotrhaný rónin. Je na čase sa prestať flákať na tréningu bojových umení, šampióni!“

Ešte zopár rán rozdal, keďže jeden z nich sa po týchto slovách celkom dobre rozhneval a tak mal Saitó zopár rás i šťastie, že ho nezasiahol mečom do hrude. Napokon sa predsa len spotil, pretože ten samuraj bol celkom šikovný a rýchly, ale nepresný. Poslednú ranu Saitóovi uštedril do brady a tá zrazu sadla akoby z iného sveta, umiestnená presne a rýchlo. Saitó sa rýchlo spamätal a použijúc svoj „zbytočný ťah“ rukou si voviedol do žíl tú neznámu energiu, v ktorú stále veril a ani raz o nej nezapochoyboval a tá pästná rana, ktorá nasledovala, poslala statného samuraja k zemi a takmer okamžite do bezvedomia. Ďalší dvaja samurajovia a remeselník sa len užasnuto pozreli na Saitóa a ich údiv naďalej rástol, keď videli, ako sa Saitó nahýna k zdolanému súperovi. Zrejme si mysleli, že ho naprosto dorazí, ale naopak – Saitó sa presvedčoval o tom, že samuraj žije. Takže môže byť spokojný, nikoho nezabil. Nebolo to nutné.

Samurajovia zdupkali a vzali si svojho spiaceho druha so sebou. Ten sa pomaly preberal. Saitó pokojne podišiel k remeselníkovi a ten sa ho sprvoti bál a znova sa prikrčil k zemi a čosi kričal. Keď si však všimol, že sa mu Saitó klania, neveriacky si pretrel oči prstami. Saitó seabedomo položil ruku na remeselníkove plece a povedal: „Nech si už urobil čokoľvek, pekne si ich vytočil.“

„To... nie.... ja... “

„Len pokoj. Ako sa voláš?“

„Som Hagiwara.“

„Ja som Saitó. Potrebujem od teba láskavosť. Nechcem ti tu dlho nič vysvetľovať, tak len v krátkosti. Som zďaleka. A áno, som rónin. Potrebujem sa schovať. Zrejme po mne pôjdu šogúnovi vojaci a možno i samurajovia môjho nepriateľa. Schováš ma v meste?“

„Ja... no ja neviem, či budem vedieť, ja ťa môžem zaviesť... k svojmu majstrovi a ten ťa môže schovať... teda ak bude ochotný.“

„Myslím, že mu budem vedieť pomôcť. Buď s ochranou jeho zamestnancov alebo aj pri práci, prečo nie? Tak kam odvieš ten piesok?“

„Tvoja katana...“ ukázal Hagiwara, remeselník, asi štyridsiatnik s vysokým čelom, na jeho meč, ktorý sa teraz váľal na zemi.

„Ostane tam. V meste bude podozrivé, ak ju budem nosiť.“

Mimi netajila nadšenie. Saitó mal pravdu. Po troch milovaniach sa naprosto zmenila, tárala, všetečne sa Saitóa pýtala na veci z minulosti a len čo jej dopovedal historiku o tom, ako sa dostal k remeslu v kamennom meste Širi, široko sa usmiala a jej reč bola trochu nesúrodá, akoby po troch deci saké: „Naozaj si si povedal, že sa ideš hrať v sadziach?!“

„Chcel som sa schovať. Ibaže si neviem spomenúť, pred kým som tak utekal. Neviem. Naozaj.“

„Ale som rada, že si sa mi takto vyspovedal...“ neurčito zanôtila a začala ho hladiť okolo pupku.

„Teraz je to už iné, Mimi. Som tu v Jamahare, v bezpečí, s tebou. Ale vtedy mi to jedno nebolo.“

„Ale čo dnes, Kanatori? Naozaj sa cítiš v Jamahare bezpečne? Robíš pre Nišitu a to je riadny diabol, len čo je pravda...“ ďalej tárala, ale

nezdalo sa, žeby hovorila nejak z cesty. Iba sa odviazala od večných spoločenských pravidiel. Pri Kanatorim sa cítila voľná.

„Je to zvláštny človek. Nieкто, kto si vyslovene pýta moc. A kto mu ju nedá, toho zabije. Rozhodný človek, vie čo chce. Vážim si ho.“

„Napriek tomu čo robí?“

„Každý musíme nejakو žiť. I ja ako samuraj som narobil spústu zlých vecí. Ale keďže som ich robil pre môjho pána, boli to veci ušľachtilé a správne. Teraz mi to takto nepríde...“

„No vidíš!“ oprela sa o lakeť, aby lepšie videla na ležiaceho Saitóa a aby dodala odvahy sebe i jemu, mierne ho pästou udrela do brucha. Saitó sa ani nepohol, nebola to rana, ktorá by mu vybila dych, Mimi bola v nálade a potom robí také veci bežne.

„Ale teraz si voľný, Kanatori, to predsa dobre vieš! A nemusíš znova závisieť od ďalšieho pána! Dobre, ja viem, že to nie je tvoj pán, ale predsa len pre neho robíš fušky, nie? Líši sa to nejakо?“

„Neverila by si, ale áno. Ak by ma takto videl knieža Išino, nech mu je zem ľahká, vytrestal by ma ako psa. Ale Nišitovi je to prajedno, čo robím vo svojom súkromnom živote. Iste, občas sa ma opýta, ako sa mi darí, ale to len preto, aby si overil, či ho nechcem nejakо ošudiť alebo zradiť za jeho chrbtom. Ale pri Išinovi som musel byť slušný ako baránok vždy a všade.“

„Tak si bol vychovaný. Samuraj Saitó. Och, ako dobre to znie... Vždy som chcela byť samurajka... bum bum, švác!“ v rukách so vzdušnou katanou predstierala útok na neviditeľného súpera. Saitó ju takto zbožňoval. Ako tiché a milé dievčatko ale i ako neskrotnú dračicu.

Menila nálady každú minútu: „Ale som nikto. Nenarodila som sa do samurajského stavu a som len obyčajná niktoška, ktorá si ani nevie

dobre zaobstarať život. Veď pozri, mám tridsať rokov a na všetko som ostala sama...“

„Ale choď. Čo ti bráni, aby sme spolu žili a hospodárili?“

„Ale veď si hovoril, že si ženatý...“

„To som. Ale od tej bitky v Morioki som svoju rodinu nevidel. Moja žena... no, povedzme, že mi nie vždy bola verná. Určite to má ale s mojimi synmi ťažké. V podstate sa už určite naučili žiť bezo mňa. Istotne si myslia, že som spáchal seppuku.“

Mimi za záhadne usmiala: „A ty si jej bol verný vždy?“

„Ako samuraj? Prirodzene! Ale to už neplatí, odkedy som s tebou.“

„Tak vidíš!“ obkročmo si sadla na ležiaceho rónina a zdalo sa, že sa blíži štvrté číslo, „a ako rónin si stále nešťastný, drahý Saitó! Pozri, koľko máš voľnosti, peňazí... a mňa!“

Áno, Saitó si konečne slastne zavrel oči a spomenul si, že je naozaj v podstate slobodný človek. A on sa len učí s touto slobodou narábať a zatiaľ sa mu to nedarilo. Ale s Mimi, jeho múzou, bude konečne správnym mužom a chlapom, dostane sa zo svojej krízy a bude si užívať život... a teraz sex. Mimi na nič nečakala a blažene sa prilipla na Kanatoriho telo, priam si to pýtala a tesne na to splynula s Kanatoriho telom, ktorý jej znova umožnil dotknúť sa neba.

Kapitola 8

Širi bolo mestom mnohých tváří. Bolo to mesto plné herní a spoločenských udalostí. Pravidelne sa sem ľudia chodili dívať na predstavenia kabuki a potulných divadiel z blízkeho regiónu mimo Morioki. Veď sám Saitó si nepamätá, žeby sa v meste odkiaľ pochádzal, vôbec niekedy hralo divadlo. To, že na predstavenia ako samuraj nemohol, bola jedna vec, ale ak by sa okolo predstavení robila v Morioki taká slávnosť ako tu v Širi, to by Saitó o tom už niečo mal vedieť.

Bolo to šťastie zábavné, šťastie podivné. Na takúto formu zábavy ako samuraj nebol príliš zvyknutý, ale potreboval zapadnúť a to sa mu darilo. Zamestnal sa u Takedu, asi deväťdesiatročného starca, vlastníaceho už po päť desaťročí firmu na výrobu sumi. Sumi dobre poznal, je to kaligrafický atrament v pevnej doštičke. Teraz mal možnosť vidieť, ako sa vyrába a dokonca sa spolupodieľať na ich výrobe. Takeda bol veľmi múdry starý pán, ktorý sa Saitóa vôbec nezľakol, bol mu naopak veľmi vďačný, že mu zachránil zamestnanca Hagiwaru. Saitó sa na neho obrátil s vážnou prosbou, aby sa aspoň na určitý čas v Širi ukryl pred šogúnovými vojakmi. Ešte pri svojom nedobrovoľnom odchode z Morioki na nich natrafil a prenasledovali ho. Až v Širi si spomenul, prečo vlastne utekal. Či to má súvis i s jeho nevydareným pokusom o seppuku, stále netušil.

Takeda-sensei sa do remesla veľmi dobre vyznal, i keď vo svojom veku už fakticky dožíval a čo nevidieť svoju firmu predá svojmu synovi, ktorý sa už nevie dočkať, kedy prevezme riadenie otcovej firmy. Umožnil Saitóovi ostať, dal mu aspoň zopár lekcií „správania sa ľudí s

nižším postavením“, aby lepšie zapadol a ten sa mu za to hlboko uklonil.

„Nemusíš sa mi takto hlboko klaňať, nie som tvoj pán. A že ťa už takto nikdy nevidím.“

„Rozumiem, Takeda-sensei.“

Nemohol mu však dať nijakú kvalifikovanú prácu. Miesiť tmavošedú až čiernu hmotu, aby bola čo najhomogénnejšia a ihneď ju vkladáť do foriem a potom do lisu, to chcelo kvalifikovaného remeselníka, ktorý niečo také robí aspoň päť rokov. Zároveň je to veľmi náročná práca, títo odborníci miesili cesto na atrament rukami aj nohami. Tých čistých nikdy nevidel. Museli mať i skvelý odhad, aby presne rozdelili svoje cesto na vždy rovnaké bochníčky, ktoré odvážili, aby do formy nedávali príliš malé alebo veľké kusy. Od času, kedy sa cesto vymiesi a vloží do formy, závisí totiž prakticky kvalita sumi tabuliek. Ak by sa cesto dostalo do formy príliš neskoro, okraje cesta by zhrubli viac a zostal by mäkký stred, čo nie je požadovaný stav, pretože takto nedokonalé tabuľky sa lámú a takto polámané tabuľky sú nepredajné.

Nevzal ho pracovať ani do sušiarne, kde na hotové doštičky kládli vždy každý deň po dobu rovných štyridsiatic dní nový popol z dubového dreva. Hovorili tomu výroba metódou šózumi. Títo chlapi a chlapi sa vždy navláčili ťažkých debien a nádob. Aj to bolo veľmi dôležitou pracovnou činnosťou, kedy sa zabezpečovala kvalita a trvanlivosť doštičiek. Pozrel si i varovňu atramentu. Smrdelo to tam prestrašne, pretože atrament je z veľkej časti zo živočíšneho gleju, najčastejšie hovädzieho a ten sa pomaly varil pri sedemdesiatich stupňoch spolu so sadzami zo stromov, najčastejšie topolí a jedlí. Až

potom sa primiešali parfumy a vonné esencie, ktoré zmierňovali ten enormný zápach a samotná tabuľka sumi potom pri sušení nádherne voňala.

Našiel svoje uplatnenie pri pálení borovicového dreva mimo mesto a potom trením a kruhovými pohybmi o trecí kameň vytváral sadze, ktoré sa kumulovali na povrchu vody v nádobke suzuri kawa. Ak by aj niečo pokazil, tak borovicového dreva bolo všade ako maku a trecích kameňov mali takisto enormné zásoby. Aj pri tejto činnosti sa dokázal veľmi zašpiniť a síce mu to prv prišlo celkom ponížujúce, o pár týždňov zistil, že ho tá práca začína dokonca baviť. Vo voľnom čase niekedy Takedovi prepisoval listiny s rôznymi prepočtami, ktoré si potom archivoval v knižnici. Všetko mali premyslené a do bodky všetky časti tejto mašinérie na tvorbu atramentu alebo tušu spolupracovali a navzájom sa dopĺňali. Takeda bol rád, že sa Saitó vyzná v kaligrafii, to mu stačilo raz ho pozorovať pri písaní. Rozrábanie tušu z pevného na kvapalný by sa dal nazvať i meditačným nástrojom a Saitó to dobre vedel a jeho ťahy štetcom boli už vyspelé, iste zdokonalené bojovým umením.

Saitó sa snažil s často prísne vyzerajúcim starcom náležite a s úctou vychádzať. Napokon sa mu zazdalo, že je možno prehnane strojený a pokúsil sa v jeho prítomnosti uvoľniť, ale nikdy mu to nešlo. Takeda to rozpoznal a hneď mu na to odvetil: „Som veľmi rád, že si takto pokorný. Vidím v tebe silu samurajov, Saitó.“

„Akože by aj nie,“ odpovedal mu trochu zroneným hlasom rónin, „veď som ním tridsaťsedem rokov bol. Ale už nie. Všetko sa to zomlelo ani neviem ako. Všetko je preč.“

Dívali sa na západ Slnka a Takeda, väčšinou odmeraný, sa teraz živo obrátil na Saitóa a žiarivé lúče slnka, dopadajúce na jeho tvár ho akoby omladzovali: „Saitó, Takto neuvažuj! Nič nie je stratené! Zájdi si k rieke a podívaj sa na odraz svojej tváre v nej. Musíš čeliť novým výzvam!“

„Akým výzvam? Už nie som samuraj a nie som ani hoden života! Prečo som ostal napokon tak zbabelý...“

„Nič si nevyčítaj, Saitó,“ odvetil starec teraz pokojne, hľadiac do zeme, no potom sa jeho tvár znova obrátila k róninovi, „sám nesúhlasím s tým, že šogún neumožňuje samurajom odísť s česťou. Ale doba sa mení a my tiež. Na tejto zemi existujeme len obmedzený čas a prečo si teda svoj život skracovať, keď na to nie je dôvod?“ pokúsil sa starec o úsmev. Ale zväžnel, lebo zo Saitóovej tváre vycítil, že mu takáto odpoveď zjavne nestačila a tak pokračoval: „V tomto svete existuje určitý božský poriadok, o tom ťa predsa učiť nemusím. A ak sa malo stať to, čo sa stalo, určite to malo svoj účel. Učenie ti dáva možnosť, aby si zistil, prečo sa veci tak majú. Možno na to prídeš, možno nie. Nemusíme plne chápať to, čo sa okolo nás deje. Ale čo sa stalo, neodstane sa.“

„Takže mám na svojich pleciach neustále nosiť to ťažké bremeno, že som len prachobyčajný rónin?“

„Áno!“ odvetil starec veselo. Hneď však dodal: „Znova opakujem: časy sa menia! Pozri sa na seba: si stále mladý a plný života. Videl som tvoje ťahy štetcom. Vyznáš sa v kaligrafii a si skvelý bojovník. Najlepší bojovník v okolí! Máš potrebnú pokoru a česťnosť! Toto všetko chceš len tak zahodiť? Komu tým pomôžeš?“

„Nikdy som na seba takto nehľadel.“

„Ja viem. Samurajovia to majú ťažké. Musia niešť plno zodpovednosti a za svojho pána sú ochotní nastražiť krk. A veď ty si tak nečinil? Ako si mi hovoril, pobil si mnohých bojovníkov...“

„Pobil. Ale napriek tomu som svojho pána neochránil.“

„A znova to robíš, Saitó. Lutuješ sa za niečo, za čo si nemohol. Urobil si všetko, čo bolo v твоjich silách? Urobil. Ty si nezradil, Saitó...“

Chvíľami sa znova dívali na zapadajúce Slnko nad Širi. Takeda videl Saitóovi do hlavy a cítil, ako sa mu tam myšlienky premieľajú a ako Saitó odmieta prijať svoj osud. Saitó si uvedomil, že určité veci chcú len čas. Takeda mu už nechcel robiť prednášky a tak len čakal, kým sa Saitó osmelí mu niečo na to povedať. A aby mu pripomenul jeho nové miesto, podpichol ho: „Nemusíš byť samuraj, aby si bol ten počestný a najsprávnejší človek pod slnkom. Napríklad teraz mi postačí, ak mi prejavíš vďačnosť tým, že mi pomôžeš do postele. V poslednom čase ma nejak lámu nohy...“

Saitó takmer okamžite zahodil všetky svoje myšlienky za horizont a chopil sa starca. Ešte mu aj uvarí dobrý čaj. Taký, ako kedysi robieval i svojmu pánovi.

Saitó sa milo usmial na Nišitovu spoločníčku, ktorá jemu i jeho šéfovi doniesla čaj. Saitó prišiel k Nišitovi najrýchlejšie ako len vedel. Zdalo sa, že sa niečo zomelie a Saitó tak dostane novú úlohu. Nišita sa usadil čo najpohodlnejšie do svojho zabutonu. Vankúš na ňom mal prenikavú fialovú farbu, čo znamenalo, že musel byť veľmi drahý. Takýto vankúš je naprostou extravaganciou i v Japonsku, i keď Nišita vlastnil zopár úžasných nástenných portrétov a obrazov, zlaté meče a katany, stále bol omnoho menej výstredný ako ostatní vodcovia takýchto klanov. Nišita mu jeden čas spomenul, ako ho istý vodca na druhom konci ostrovov privítal u seba v jeho – a naozaj použil to slovo – apartmáne. Nišita má slabosti len na meče a katany, ale tento vodca mal plné police rôznych artefaktov, mnohé z nich i tristo rokov starých.

Potrpel si na vázy, porcelánové a bronzové sošky, čajové súpravy a asi dve tanegašimy, údajne jedny z prvých, ktoré kedy uvideli japonskú pôdu.

Nišita sedel celkom spokojne, napriek tomu, že nevyzeral a neznal tak náhlivo ako posol, ktorého poslal Saitóovi. Upil si z čaju a priateľsky sa ho opýtal: „Drahý môj Saitó, som veľmi rád, že si prišiel tak skoro. Nie žeby sa jednalo o niečo vážne, za svojho posla sa ti ospravedlňujem. Niekedy je príliš zbrklý. Ale vážim si jeho a tvoju húževnatosť.“

„Čo je potreba spraviť, vážený Nišita?“

Spokojne zamľaskal. „Mám rozbehnutý jeden dobrý obchod. Naozaj dobrý obchod, šogúnovi vojaci nemajú najmenšieho tucha, že im kradneme zásoby. A tí špicli, ktorých platíme, stále držia ústa. Ideálny stav. Ale máme určité problémy. Nejaký vysoký daimjó takisto zaňuchal svoju možnosť a to sa mi vyslovene nepáči. Strká nos tam, kam nemá a môže toho veľa prezradiť. Snažil som sa mu dohovoriť, ale je to veľmi tvrdohlavý ničomník.“

„Veď šogúnovi vojaci vedia, že im škodíme.“

Samozrejme,“ precedil cez zuby Nišita, hrajúc sa so svojimi pestovanými fúzikmi, „ale takúto zlatú baňu si nemôžeme nechať ujsť. No už keď som začal s baňou – dobre, hlavnou položkou tohto obchodu je novoobjavená baňa na íl a hlinu. Z nej sa potom robí keramika a tú potom môžeme vyvážať von z Japonska.“

„Aha, tak to cítim problém...“

„Tak vidíš. Oblasti okolo Hirošimy a Hirado nie sú jedinými možnosťami obchodu s cudzincami. K nám je najbližšie prístav Ošimazu, občas tam prídu cudzinci z rôznych kútoch sveta. Je to

zakázané? Áno! Preto to robíme. Zaplatia nám vyše trojnásobok, akoby sme to predali Portugalcom z Hirošimy. Hovoril som s tým daimjóom zrovna včera, sedel presne tam, kde teraz sedíš ty. Obával sa o svoju bezpečnosť, prirodzene. Hlupák. Ale to neznamená, že ho nedokážem zneškodniť. Kto sa mieša mne do remesla...“

Saitó zauvažoval – ak teda Nišita chce vlastnú baňu na hlinu a niekto má cieľ mu ju vyfúknuť a možno sa dať do obchodu s pirátmi alebo kadejakou inou cudzineckou zberbou, nebude mať ďaleko od toho, aby si zarobil na poriadne problémy. Stojí mu to za to? Ak by mal podobné uvažovanie ako Kawata, rozhodne by mu to za to stálo a ešte by si to vedel obhájiť.

„Nedá si povedať, myslí si, že ma nepozná. Možno by stačilo len ho trochu postrašiť, nechcem mať na svedomí žiadneho daimjóa a armádu samurajov, ktorí by po nás šli. Ale ak nebudeme mať na výber, budeme ho musieť odstrániť. A aj teba teda toto právo udeľujem. Uznal by som, ak by sme mu len narobili trochu škody na jeho poliach, ale nie som si istý, či by sa nám to oplátilo. Ak ho je potreba zabiť, budiš. Ale tak, aby nás z toho nikto nemohol obviniť. Šogúnovi vojaci si síce budú myslieť svoje, ale to ma nezaujíma...“

„Ak by som ho zabil tak, aby to vyzeralo ako nehoda?“

„Povoľujem. Ale to musíš poriadne premyslieť, žiadne zbesilosti! Na človeka v jeho postavení musíš mať filipa, Saitó, na to nie je potreba zabúdať.“

Kapitola 9

Saitó si úspešne u Takedu-sensei zvykal a dokonca ho poveril ďalšou dôležitou úlohou, ktorou má prejaviť vďačnosť. Takeda ho predsa ukryl a nikomu nikdy nevyzradil, čo je Saitó zač. Dokonca nechyrovali ani žiadne pletky alebo povery. Mohol sa teda po Širi pohybovať vcelku bezpečne i keď si vždycky radšej dával pozor na to, či nie sú v okolí nejakí podozriví samurajovia alebo šogúnovi vojaci. Zrejme však na neho zabudli, pretože raz takto neskrývane prišli do kamenného mesta vyberať poplatky a i keď sa mal Saitó na pozore, šogúnova armáda mu venovala pramálo pozornosti. Kým je v remeselníckych šatách a robí si svoju prácu, nebudí žiadnu pozornosť. A nie všetci šogúnovi vojaci išli po róninoch nejak tvrdo. Ak dostávali zaplatené, o viac sa nestarali a to Saitóovi vyhovovalo.

Saitó teda na Takedovu ponuku pristal a zaučil zopár svojich zamestnancov aspoň základom bojového umenia. Saitó si však dával pozor, aby ich učil len takým spôsobom, z ktorého by nebolo hneď jasné, že tých remeselníkov to učil nejaký samuraj alebo rónin. V remeselníkoch stačilo len vzbudiť bojovného ducha a naučiť ich obrániť sa. Telesne boli zdatní všetci, veď každý deň pracovali na sumi doštičkách a vynaložili spústu energie, žiadne drevá to teda neboli. Saitó sa pri ich bojovej výchove zameral na základy – ak to je možné, uteč a krič. Remeselníci sa síce iba zasmiali, ale Saitó im vysvetlil princíp tohto jednoduchého, ale účinného obranného systému – správny útek a úkryt vôbec nie je zbabelý, veď si človek ide zachrániť svoj život, predsa. A kričanie? Tým na seba priláka pozornosť ostatných a zneistí svojich protivníkov. Ale neskončilo iba pri tom. Naučil ich narábať s provizórnymi zbraňami a nožmi, jediným ostrým predmetom,

ktoré mohli nosiť u seba beztrešne, pretože s nožmi často pracovali pri výrobe sumi doštičiek.

Takeda sa rád na jeho tréningoch objavoval a nevedel skryť záujem o Saitóovu schopnosť vysvetliť každému jednému i ten najmenší detail, ktorý rozhoduje v boji. Remeselníci boli takisto spokojní, dostali popri práci i nové skúsenosti, niečo, čo im pomôže možno i zachrániť život svoj alebo niekoho iného.

Jedného dňa jednej z remeselníkov, mladý Išibaši, veľmi schopný v boji, dokonca Saitóa sklátil na zem a tak si vyslúžil poklonu i od neho samotného. Išibašimu v boji ohromne stúplo sebavedomie a dokonca si v ďalších bojoch so Saitóom počítal dokonca tak trochu spupne, neférovo. Takto raz trénovali, keď všetci na chvíľu prerušili tréning a s napätím sledovali, čo sa medzi dvomi najlepšimi bojovníkmi stane. Spustili krik a huriavk, až sa Takeda, ktorý sa v tom čase nachádzal vnútri dielne, musel pozrieť von, čo sa deje. Videl Saitóa a Išibašiho, ktorý si počínal tak, akoby chcel Saitóovi odplatiť akúsi prehru z minulých bojov. Saitó videl, že Išibaši si ho ako bojovníka neváži a neraz Saitóovi uštedril úder pod pás, ale nijako nezakročil. Potom Išibaši neúctivými gestami a mimikou podpichoval Saitóa. Ten chalan teraz zažije lekciu z pokory, pomyslel si Saitó. Hlúčik remeselníkov burcoval oboch bojovníkov a zdalo sa, že Išibaši vyhrá. Saitó sa pozrel na Takedu a vymenili si vážny pohľad.

Saitó použil „zbytočný ťah“ na svojho protivníka a sklátil ho k zemi. Remeselníci zjojkli a zahučali, akoby si pomysleli, že Saitó sa chystá Išibašiho zabiť. Ten sa sklátil na zem so skrvaveným nosom a poriadne si udrel hlavu. Neupadol však do bezvedomia. Remeselníci

hneď obstáli okolo mladého bojovníka a Saitó sa k nemu nakoniec prebil. Cítil, ako sa ho remeselníci začali báť. Zadýchaný Saitó však podal ruku svojmu protivníkovi Išibašimu, ktorému zrejme vybil dych a pomohol mu na nohy. Obaja si vymenili poklony a Saitó ukázal všetkým remeselníkom, aby ostali stáť pri sebe bližšie a povedal im familiárnym tónom: „Odpusťte mi ten posledný úder. Musel som však Išibašimu ukázať, že si ma ako bojovníka ničím nevážil. Ja viem, že trénujeme, aby sme sa dokázali obrániť v reálnej situácii. A že protivník často nehrá fér. Ale trénujeme i preto, aby sme sa priučili byť ľuďmi! Bojujeme s česťou a pokorou. A nie každý, kto ťa zrazí k zemi, je nepriateľ. Zrejme iba chce, aby si padol na dno a okúsil, aké to je a bol na to pripravený. Lebo odraziť sa človek môže len zo samého dna.“

Takeda bol nadmieru spokojný. Videl ozajstnú Saitóovu silu v boji, ale i silu jeho charakteru. Kedysi bojoval i on a tak vedel, že Išibaši svojimi údermi nehral fér. A dostalo sa mu lekcie, na ktorú nezabudne. Saitó vie byť i tvrdý, ale tak nejak otcovsky tvrdý a to mu na ňom imponovalo. Saitó napokon Išibašiho vrúcne objal a miesto toho, aby sa ospravedlňoval Saitó, činil tak Išibaši. Zrejme mu to sebavedomie Saitó načisto vybil z hlavy.

Večer sa znovu Saitó díval na západ slnka s Takedom a ten ho pochválil za to, ako zvládol Išibašiho. Ten chlapec celý zvyšný deň sekal dobrotu a pracoval veľmi pilne.

„Je mladý. Stále sa má čo učiť. A je v ňom obrovský potenciál,“ pochvalne odpovedal Saitó. Takeda len mlčky prikývol a odvetil: „Ale veď i v tebe.“

Saitó na to nemal odpoveď.

„Čože si to použil za vnútornú energiu? Myslím ten posledný úder. Vyzeral si, akoby si odniekiaľ nasal božskú silu.“

„Veru tak, Takeda-sensei. Nevie, čo to je a ako to pomenovať. Už od dvanástich som pozoroval svoj dar v boji. Proste keď chcem, dokážem to.“

„Vieš to nejako privolať?“

„Urobím toto“, ukázal Takedovi svoj postoj a vzpriamenú ruku dlaňou k súperovi ako pri karate, „a potom sa niečo stane, ale neviem čo a mám zrazu viac sily.“

„Kombinuješ bojové umenia, to je vždy múdre, vie to poriadne zmiasť súpera,“ poznamenal starec.

„To áno, ale to nevysvetľuje tú silu, ktorú dokážem potom použiť.“

„Nože ukáž mi svoj postoj,“ navrhol starec a Saitó mu ukázal svoj „zbytočný ťah“. Takeda ho dobre študoval. Potom sa znenazdajky Saitó otočil a dlaňou rozbil celkom slušný kus dreva, ktorý stál obďaleč na dvoch koloch. Ako správny karatista. Drevo bolo veľmi hrubé, ak by to bol nepriateľ, padol by takmer určite do bezvedomia.

Takeda podišiel k Saitóovi, ktorý sa teraz napriamil a vyžaroval z neho priam citeľný pokoj. „Teraz sa zrazu cítim akoby pokropený živou vodou. Akoby som počul rásť trávu. Viete mi, Takeda-sensei, povedať, čo to je?“

„Podľa toho, čo som videl, šlo o kiai. Zjednotil si svojho ducha a telo v jedno. Ale nepotrebuješ dokonca svojho súpera odstrašiť ani hlasom a krikom, čo je ozaj význačné!“

„Takže kiai, vravíte?“

„Veľa bojovníkov sa kiai učia prostredníctvom duševnej disciplíny. A učia sa to mesiace až roky.“

„Ako vzácne to je?“

„Do roka alebo dvoch sa to dokáže naučiť každý skvelý bojovník.“

Hm, a tom si myslel, že som výnimočný, pomyslel si Saitó.

„Stále je však pozoruhodné, že si sa podľa svojich slov nič také neučil a predsa ho zvládaš na majstrovej úrovni, Saitó.“

„Ďakujem, Takeda-sensei. Svoj „zbytočný ťah“ teda budem volať „kiai“. Som vám vďačný.“

„Keď to hovoríš, vždy mi robievaš čaj.“

Saitó nerád pracoval potichu. Svojim kiai dokázal poslať k zemi zopár strážcov, ale obával sa, že sa čoskoro prebudia a dajú vedieť svojim nadriadeným, že sa po prístave takto uprostred noci potuluje nepriateľ. Saitó sa schovával v prístavných budovách a hľadel, ako remeselníci pomaly opúšťajú prístav, len čo naložili na loď všetok tovar. Podľa Nišitových informácií sa táto loď dostane na more približne o hodinu a zrejme ďalšiu hodinu bude trvať, než sa jej posádka stretne s cudzincami. Takýto obchod by nebolo rozumné činiť blízko japonských prístavov, vzbudili by priveľký záujem miestnych a možno i šogunových strážcov poriadku.

Keramika bola už naložená a remeselníci odchádzali. Ťažko bolo zo súčasného stanoviska odhadovať, či remeselníci vedia, koho loď nakladajú a že prispievajú k nelegálnej činnosti. Zatiaľ si Saitó svoj cieľ ešte nevyhliadol. Musel ale premýšľať rýchlo, potrebuje sa buď na loď nejako infiltrovať alebo si daimjóa pekne vylákať z lode a zneškodniť ho.

Nebol si istý, čo urobiť a momentálna situácia sa javila ako stabilná, nedávala mu možnosť rozhodnúť sa. Oba nápady boli rovnako šialené.

Napokon sa však daimjó ukázal. Súdil tak len podľa jeho vznešenejšieho kimona, ktoré mal na sebe, z tej diaľky mu do tváre nevidel. Ale jeho lysina sa poriadne z diaľky za mesačného svitu blyšťala ako maják. Pozná jedného takého daimjóa: Kawatu. Ale Ošimazu je od Morioki vzdialený asi šesťdesiat kilometrov, čo by tu Kawata vôbec robil? Je snád' prístav v jeho rukách? To by znamenalo, že jeho sila by bola obrovská a jeho bohatstvo takmer nemerateľné. Možno to nie je on. Ak by ale bol, pomstil by sa. Nie za seba, ale za svojho niekdajšieho pána – kniežaťa Išina. Nech už ten plán bol akýkoľvek, zdalo sa, že Saitó musí konať rýchlo a zrejme priamo na lodi, keďže sa knieža znova schoval v jej vnútri. Loď strážili asi štyria strážcovia, na palube vidí asi desať ďalších. Zrejme to silou nepôjde.

Mýlil sa. Knieža vyšiel von z lode v sprievode ďalších asi piatich strážcov. Zrejme sa toho obchodu nezúčastní. Akože by sa aj, veď on je šéf a pri takomto kšefte aby ho niekto nachytil, má po reputácii. Slávnostné kimono však videl i u strážcoch, čo znamenalo, že knieža pôjde medzi ľuďmi. Ach, ešte horšie, to som teda tých strážcov ani nemusel omračovať, pretože sa ešte zobudia a bude oheň na streche, pomyslel si Saitó. Teraz už len zistiť, kam pôjde, aby tam bol pred ním. V Ošimazu je dnes na programe veľká súťaž v bojových umeniach – v najväčšom dódžó v okolí. Veď až odtiaľ je vidieť, ako tam svietia lampáše! Mohlo ho to napadnúť – knieža sa zrejme ide zabaviť a sledovať prehliadku miestnych bojovníkov. Hm, žeby sa išiel zabaviť i Saitó?

Kapitola 10

Takmer rok ubehol odo dňa, kedy sa remeselník Hagiwara vrátil z konfrontácie so samurajmi živý a zdravý v spoločnosti rónina Saitóa. Ten sa priučal svojmu remeslu a pomaly si zvykal na róninský život. Ešte stále si veľa vecí nedokázal pripúšťať k telu a potom zažíval stavy úzkosti, ktoré predtým nepoznal. Ako samuraj bol zvyknutý potláčať svoje emócie ako sa len dalo, ale zrazu nebol viazaný tak prísnyimi spoločenskými mravmi. To ho miatlo, ale dokázal sa s tým vysporiadať. Väčšinou. Ak nie, tak si občas zašiel do šintoistického chrámu na okraji mesta Širi. Najradšej tam chodieval v studené jesenné večery a veľmi často sa len ponevial v jeho okolí a snažil sa dostať svoju dušu z chmár nepríjemných myšlienok.

Takedovi sa zdravie pohoršilo a čoraz častejšie ležal na lôžku. Saitó sa o neho istý čas staral, ale Takeda mu dôrazne prikázal, aby sa ďalej venoval svojmu remeslu a hlavne aby naďalej trénoval jeho remeselníkov v boji. Firma začala viac prosperovať, len čo sa do vedenie firmy predsa len dostal Takedov syn, už šesťdesiatnik Hókazu. Takeda mu najmä kvôli svojmu chatrnému zdraviu prenechal firmu, ale veľmi ho hrialo pri srdci, keď mu Hókazu predčítaval výborné firemné výsledky. Všetko sa zdalo jednoduché a Širi bolo ostatne pokojné mesto napriek tomu, že sem šogúnova armáda chodila častejšie ako do Morioki. Ale Saitó nevyčíňal zo svojho postu a dokonca by donedávna bol i povedal, že jeho dočasné útočisko sa stane jeho trvalým. Dokonca sa chytala i veľká oslava a hostina s potulným divadlom kabuki priamo blízko Takedovho sídla. Ten to využil a nariadil všetkým zamestnancom, aby si dali jeden deň oddychu, pripili si na jeho zdravie kvalitným saké a užívali si.

Nie všetko však išlo podľa plánu. V to ráno ešte Saitó a zopár ďalších remeselníkov šlo zbierať sadzu do miestnych lesov ako obvykle. Saitó mal dokonca na pláne zasadiť nejaké mladé stromčeky a príliš sa nechcel ukazovať na verejnosti takto blízko Takedovho sídla a dielní. Napokon predsa len po úspešnom zbieraní predsa len zasadil mladé stromčeky od pestovateľa Inoueho a voľky-nevoľky sa predsa len odobral s vozom plným sadze k dielňam. Avšak niečo ho zneistilo. Remeselníci, kráčajúci pred ním cítili akúsi zradu. Saitó ich dobehol a opýtal sa, čo sa deje.

„Už tu malo byť kopec ľudí a nikto tu nie je,“ odpovedal Akita, zodpovedný vedúci remeselníkov.

A veruže sa niečo dialo. Na námestí bolo naprosté ticho a kde-tu boli porozhadzované tu namrvené koláčiky, tu kvety a ikebana a tamto zase ryby. Saitó precitol. Nieкто sa tu možno ešte zdržiava. Mesto bolo pusté, vo vzduchu sa ale nešíril žiaden zápach alebo dym, naznačujúci požiar. Iba bolo podozrivé ticho.

Remeselníci a Saitó napokon prišli až k dverám dielní, ale Saitó ostatným prikázal, aby dnu rozhodne ešte nevstupovali. Vyriekol podozrenie, že nieкто nepozvaný sa mohol dostať dnu. Nie žeby ho k tomu viedli nejaké indície, skôr jeho starý samurajský čuch blízkych problémov. Opatrne vošiel dnu. Všade bolo ticho, nikde ani nohy a všetko bolo porozhadzované. Nieкто tu niečo hľadal. Alebo niekoho. A keďže v meste nebolo nikde ani nohy, mohli to byť len dva prípady – nejaká zločinecká banda alebo šogúnova armáda. Tá prvá možnosť sa mu príliš nezdala, pretože zločinci v meste nepáchajú tol'kú škodu, ale idú väčšinou cielene po svojej obeti a to by rozhodne takto nezalarmovali celé mesto. A tá druhá možnosť pripadala do úvahy – a

ak šogúnovi vojaci hľadali nejakého strateného rónina – potom je vec ozajstne v obrích problémoch.

Ale čo Takeda?! Ten predsa už posledné dni nemohol opustiť svoju posteľ! Chvíľami ešte očami pretínal neporiadok v každom kúte dielni a potom sa vybral priamo do Takedovho domu. Rýchlo otvoril posuvné dvere a tam ho našiel. Starec ležal na tatami krémovej farby, ktoré už bolo z veľkej časti zakrvavené. Vyzeralo to, akoby ho vytiahli z postele a dovláčili až sem. Rýchlo k nemu priskočil. Asi už pred polhodinou bolo neskoro. Saitó sa pokúšal vstať, ale zistil ako sa mu podlamujú kolená. Tak toto je zlé. Zrejme ho prepadli šogúnovi vojaci, nejak zistili, že schovával rónina Saitóa. Ale prečo ho len zabili?! A sú tu ešte niekde?

Saitó začul otváranie posuvných dverí a takmer okamžite sa otočil, očakávajúc šogúnových vojakov. Pripravil sa na boj. Dnu ale vošiel zadýchaný a roztržitý Iwašita, mních z chrámu, kam Saitó často chodieval. Vláčil som sebou akési bambusové koše. Saitó ho spoznal a podišiel k nemu. Až keď mních videl pred sebou mŕtveho starca, takmer skričal od údivu. Ale napokon sa premohol a podišiel k Saitóovi, ktorý napokon spoznal bambusové koše ako klasické tengai, klobúk, ktorý mnísi bežne nosievajú.

„Tak tu ste, Saitó. Musíme zmiznúť.“

„A čo tieto šaty?“ ukázal na jednoduché kimono uložené v otočenom tengai.

„Zamaskujem vás za mnícha. Ak si to oblečiete, budú vás považovať za jedného z nás.“

„Ale no tak, Iwašita! Ja si vážim vašej pomoci, ale šogúnovi vojaci, teda aspoň tí, ktorí sem chodia, ma už určite poznajú. A vás tiež.“

„Nie, ak si dáte hlavu tengai.“

„Možno. Ale ak na nich natrafíme, budeme povinní si ho sňať z hlavy.“

„Tak na nich nenarazíme,“ odhodlane odpovedal Iwašita a podišiel k Takedovi. Pomodlil sa a poklonil.

Saitó i tak inú možnosť nemal. Ale ešte nezažil, aby šogúnova armáda sa tak úpenlivo snažila dolapiť jedného rónina. Možno to napokon predsa len neboli šogúnovi vojaci, ale možno niekoľko samurajov z Kawatovho klanu. Ale ak by to boli oni, mohli ho pokojne zabiť, keď mali tú príležitosť! Saitó teda nemal istotu, kto vlastne po ňom tak pátra a ako vôbec zistil, že sa ukryl v Širi u Takedových remeselníkov. Napokon si predsa len obliekol kesa, mníšske kimono, ktoré si obviazal okolo tela, obul si sandále waraji, nasadil juzu a na hlavu položil tengai. Cítil sa podivne, ale napokon sa vytratil z Takedovho sídla a hneď nasadol do Iwašitovho voza. Sám Iwašita osedlal svojho koňa a prikázal Saitóovi, aby sa usadil čo najpohodlnejšie do voza, ale aby neponičil jedlo, ktoré niesli do vedľajšej dediny pre tých najchudobnejších. Spolu sa teda vydali do Uraki a mali šťastie, napriek tomu, že sa Saitó nemohol nijak upokojiť a obhliadal situáciu. Šogúnovi vojaci by na neho predsa len počkali. Možno za tým celým naozaj stoja samurajovia od Kawatu. Žiaden iný tak mocný klan nepoznal. Možno Kawata napokon zmenil názor a snaží sa zahladať stopy i po tom zvyšku samurajov z Išinovho klanu. Možno to len tí samurajovia, ktorí sa rozhodli ponechať Saitóa nažive, iba splietli. Možno ich už i Kawata potrestal. Ani jednu z týchto hypotéz si nemohol nijako potvrdiť. Stále nevedel, kto a prečo po ňom ide. Ved' u seba

neschováva ani žiaden artefakt a ani ako rónin nemá pre spoločnosť žiadnu cenu!

A potom ho premkol strach, zúfalstvo a ťažký smútok, ktorý prerástol do hnevu – zase len uniká! A znova neochránil svojho najbližšieho! Čoho sa len Saitó dotkne, to sa premení v prach! Ako je možné, že len on môže stále takto zlyhávať na celej čiare? Áno, ani za to nemohol, konal si svoju prácu a tak nemohol byť Takedovi nablízko. Možno sa len Saitó naučil pri Takedovi žiť a zabudol na to, že sa vlastne schováva. Mal chuť si streliť jednu alebo dve rovno na bradu. Kam teraz? Znova do ďalšieho útočiska, odkiaľ ma znova môže ten niekto neznámy vyviešť z omylu, že je štvancom? Znova si kládol otázku, prečo po ňom niekto ide. Takeda nepriateľov nemal. Aspoň o nich nevedel. Prečo? Prečo?!

Aj dnes mu klobúk tengai pomohol, aby sa votrel medzi mníchov v centre mesta Ošimazu. Zápasy, pravdepodobne turnaj, sa odohrávali i vnútri telocvične dódžó, ale takisto i na námestí pred ním, ktoré sa zdalo byť vzdušnejšie, ako v iných mestách, kde sa zvyčajne staval dom pri dome. Zrejme teda miestni si tak zaužívali miestne turnaje, že samotné dódžó nestačilo, tak si pred ním spravili veľké odkryté miesto, ktoré slúžilo aj ako námestie pre trhy – aj dnes bolo jediva všade, kam len oko dohliadlo – ale i ako miesto na tieto zápasy, keď už sa nezápasí o moc tak ako kedysi.

Saitó poznal zvyklosti mníchov a naučil sa rytmicky udierať na bubon taiko a zopár melódií dokonca vedel zahrať i na šakuhači, tradičnej bambusovej flaute, ktorej zvuk upokojuje a dokáže vylúdiť úsmevy i na tých najzachmúrenejších tvárach. Meditačné melódie

neboli náročné a tak sa ich zvládol naučiť aj v Širi. Keď to naozaj takto zhrnul, je priam ideálnym pracovníkom pre Nišitu, dokáže sa zamaskovať takmer za kohokoľvek, má kopec rôznych zručností z rôznych odvetví – dokáže byť mníchom, remeselníkom, aj samotným daimjóom, ak by si to situácia žiadala. Teraz ale musel konať rýchlo, hádam sa ten naničhodný daimjó ukáže a tak splní svoju úlohu, za ktorú bude štedro odmenený. Aspoň si to tak myslel. Pred dódžó bola spústa ľudí a tak by by sa mohol pokojne zamaskovať, ak by napríklad na daimjóa vystrelil šíp, na námestí sa rozpúta chaos a nikto nebude vedieť, odkiaľ vietor vanie. Ale luk ani šípy nemal. Medzi ľuďmi by to neutajil. Mních ostatne luk a šípy nepotrebuje. Dnes mal len asi tri šurikeny a schovával si ešte jeden krátky meč kunai, ale to len na svoju obranu, nemal rozhodne chuť ho použiť, nie v tejto chvíli.

Hnevalo ho, že svoju prácu nebude môcť utajiť. Ale stále veril a dúfal, že sa daimjó ukáže a možno si niekam odskočí a tak ho Saitó prekvapí. A mal pravdu. Pred dódžó sa odohrával súboj dvoch veľmi schopných bojovníkov, bojovali už dlho a vyzerali celkom vyčerpane, ale povzbudzovanie miestnych im ešte trochu pumpovalo energiu do žíl a bojovali celkom schopne, Saitó by na tých mladších bez kiai rozhodne nemal šancu. A potom sa ukázal daimjó. Saitó na mieste takmer zdrevenel. Naozaj to bol Kawata! O tom nebolo pochyb! Jeho lysina a už viac zahojená jazva na pravom líci ho prezradila. Kawata sa tváril o niečo menej prísne ako si vždycky pamätal a teraz nesediac na koni vyzeral akýsi ľahko dosiahnuteľný. Nebudil tak veľký rešpekt. Aj keď si všimol, že bežní ľudia sa mu trochu ustupovali a samotný daimjó sa určite vonku dlho nezdrží, to už dobre vedel. Bežných ľudí z duše nenávidel a tak sa určite vyberie do dódža. Toto dódžó nebolo len miestom s telocvičňou, na aké bol zvyknutý, toto bolo naozajstné dódžó s veľikánskou tribúnou a osobitným miestom pre vzácne návštevy. Rozhodne si to namieri tam. Z takéhoto miesta by sa mohol pokojne

dívať na zápasy bez toho, aby mu niečo hrozilo. Ale s Kawatom by si to rozhodne chcel zariadiť medzi štyrmi očami a nie takto verejne! Saitóovi sa rozbúchalo srdce ako divé. Teraz je tá správna možnosť pomstiť svojho pána Išina. Ktovie, či Nišita o tomto vedel a schválne mu neprezradil, kto ten podozrivý daimjó je, alebo to ozaj nevedel. Iste, vedel o tom, že ide o Kawatu, ostatne veď s ním o svojich obchodoch rokoval, ale Saitó si nebol istý, či vie o tom, že bol členom klanu, ktorý Kawatovi najviac oponoval a ktorý knieža takmer iste celý zničil. Pretože ten fakt, že sa práve dnes môže pomstiť za svoj osud, ale hlavne za Kawatovu výbojnú politiku, ktorou zničil svojho dávneho rivala, Saitóovi sčasti nahnal strach a sčasti ho pumpoval neslýchanou energiou. Priam cítil, ako mu v žilách bubloce krv a možno by nepotreboval žiadne šurikeny, Kawatu by zvládol možno legendárnym kiai, pretože cítil, že ak by ho práve použil, Kawatu by ním i zabil. Saitó bol tak plný energie, strachu, odhodlania, nenávisťi a pomstychtivosti, že podobný pocit by sa takmer mohol rovnať orgazmu.

Ale čo teraz? Zabiť Kawatu priamo pre očami aspoň dvoch stovák ľudí v dódžó, posvätnom mieste? Alebo ho nejako vylákať von? Vražda tak vysokého daimjóa je vždy veľmi delikátnou záležitosťou a tak mu neostávalo nič iné, len ho vylákať nejako von, lenže ako? Ak by to bol niekto iný, budiš. Mohol by sa pokojne opýtať možno i samotného daimjóa o nejaké informácie, alebo ho vylákať von a stretnúť sa s ním zoči-voči. Ale Kawata ho už rozhodne pozná a takéto niečo si nemôže dovoliť. Ak by to nebol Kawata, dočerta, pomyslel si Saitó, stále ešte v excitovanom stave. Pokoj. Pokoj. Teraz len nespraviť nejakú totálnu hlúposť, nezblázniť sa. Veď je to len Kawata... Kawata... nevyzerá predsa nijak nebezpečne. Jeho ochranka ale áno... dočerta, rozhodne nechce spraviť nejaký rozruch tým, že odpraví ešte ďalších ľudí. V tejto mase ľudí sa nič neutají. Zrejme si bude musieť počkať na svoju príležitosť.

A tak čakal. Kawata sa veselo bavil s ďalšími dôležitými ľuďmi. Boli však na posvätnom mieste a tak si tiež nemohli dovoliť byť nejako nedôstojní, i keď bolo evidentné, že ho ponúkli miestnym saké. Ale Kawata podgurážený očividne nebol, ďalej sa rozprával pokojne s ďalšími slávnostne oblečenými ľuďmi na lepšej časti tribúny. Saitó ako mních teraz už bez klobúka, neprestal svoj cieľ pozorovať. Kawata si ho očividne nevšímal. Saitó nevedel, čo od rozkoše. V jeho žilách sa stále tá zvláštna energia kumulovala a kumulovala. A potom sa stalo TO.

Akoby luskol prstami a zmenil sa mu naprosto pohľad na svet. Akoby ho videl Kawatovými očami. Zrazu plne rozumel jeho problémom, výčitkám a popudom. Stál na tom istom mieste, ale pociťoval silu, ktorú ešte nedokázal uchopiť ani jej porozumieť. Akoby do rúk dostal ovládač, ktorým si mohol Kawatu povodiť po okolí ako takého poslušného psíka. Kiai? Žeby to doteraz prehliadal? Žeby jeho kiai bolo tak silné, že nedostane len nadprirodzenú fyzickú prevahu, ale dokonca i tú psychickú? Nikdy to takto necítil, ale bol stále tak enormne excitovaný, až ho to vyčerpávalo. Dobré, keď dokážem teda niešť kľúče od Kawatovho vedomia, budem musieť konať rýchlo a spolu s Kawatom opustiť dódžó, vyhliadnuť si nejaké dobré miesto obďaleč a tam si ho vychutnať ako skvelé upečené castellos.

Kapitola 11

Je zvláštne, ako sú šogúnovi vojaci odlišní, najmä podľa miesta, v ktorých operujú. Spoločne s mníchom Iwašitom prešli asi sedem dedín, postretali spústu ľudí a aj šogúnových vojakov. Z úcty k nim museli zložiť svoje celohlavové klobúky. Nezdalo sa, žeby Saitóa spoznali. Niektorí boli milší, iní odmeranejší. Ale dorazili napokon do mesta Jamahara. Iwašita tu poznal veľkú časť známych, u ktorých sa Saitó mohol aspoň na chvíľu schovať. Rónina prekvapilo, ako málo stráži toto mesto má. Občas sa ukázali, ale zanedlho sa stratili.

„To je preto, lebo tu má moc istý rónin Nišita.“

„Čo je to zač?“

„Miestny zbohatlík. Na rónina má veľkú moc a tiež i spústu ľudí, ktorí pre neho pracujú. V podstate je to zločinec.“

Saitó zdúpnel: „To ma vedieš do mesta zločinu?!“

„Nemajte obavy, Saitó. Ako hovorím, ak vás trápia šogúnove hliadky, tak v Jamahare takmer nie sú. Nišita má veľkú moc a peknú zbierku zbraní tanegašima. Možno i preto sa k nemu neodvážia. Je príliš mocný i na šogúna. Držia si od neho odstup.“

A je v pasci. Ak je ten rónin Nišita nejak spojený s Kawatom, Iwašita ho teda rovno na tácke predkladá tým, ktorí ho prenasledujú. Mníchovi len vravel, že po ňom idú šogúnovi vojaci, o iných samurajoch alebo róninoch sa ani nezmienil. Takže Iwašita možno chce dobre, ale Saitó si to skomplikoval sám. Nemal však žiadne indicie, žeby po ňom šli možno i ďalší rónini. No krásne.

Napokon prišli do Jamahary, takmer do jeho centra. Toto mesto bolo znovu inšie ako Širi alebo Morioki. Malo veľký trh, preplnený rôznymi sladkosťami, koláčikmi a suši rôznych príchutí. Toto bolo mesto, kde nikto nie je hladný. Všimol si už pred mestom veľké ryžové polia, aspoň raz toľké, ktoré vlastnil knieža Išino. Zrejme patrili sčasti miestnemu daimjóovi alebo nebodaj Nišitovi? Jamahara bolo mestom schovaným v horách s neprístupnými cestičkami. Možno preto sem neradili chodili šogúnovi vojaci. Ale keď sa človek zahľadel vôkol seba na okolitú krajinu, zistil, že inam sa do Jamahary ani dostať nedá. Jediná cesta viedla po úzkej vydupanej cestičke smerom od Širi a vôkol už žiadne takéto cestičky neboli. Mesto sa ocitalo v akejsi kotline obklopenej samými horami. Neprístupné miesto, ak sa človek chce dostať z Jamahary opačnou cestou, musí si to pekne vyšliapať cez horský terén na druhú stranu hory. Možno i preto bolo toto miesto tak pokojné, keď tu sídlil rónin Nišita, o ktorom všetci hovoria, že je to zločinec. Ale na druhej strane ho i uznávajú, pretože podľa ich slov Jamahara bola vždy vyprahnutým miestom bez života. Až keď sa sem usídlil Nišita, spojzdnil staré cukrárne, ktoré chátrali potom, čo celú cukrárovu rodinu vyvraždili v poslednej vojne a nikto sa toho remesla nemal chuť chopiť. I ryža sa tu pestovala už odpradáвна, obchodovať vo veľkom sa s ňou začalo až príchodom Nišitu. A dokonca ju údajne dovážali i samotnému šogúnovi. Takže možno ryžou sa od šogúna vykúpil z jeho skutkov.

Zopár dní strávil v chráme a snažil sa vstrebať udalosti posledných dní a týždňov. Ako je možné, že si nič nevšimol?! Že nevedel o hrozbe, ktorá sa valí na Takedu? Nemal čas zisťovať podrobnosti a tak len rozmýšľal, čo ďalej. Napriek svojmu veku sa cítil za zenitom. Akoby ho už nič dobré nečakalo. Už sa cítil starý. Komu už dopomôže? Ale jedného dňa do chrámu prišiel akýsi urastený pán. Mohol mať tak šesťdesiat, holá hlava a pestované fúziky by mohli prezrádzať možno

jeho čínske korene. Nebolo tomu tak. Predstavili ho ako Nišitu. Saitó nasucho preglgol. Z toho človeka išla akási vnútorná sila, ešte niečo také nezažil. Akoby ho mohol zložiť i pohľadom. Radšej sa ho stránil. Mnísi ho však poznali a veselo sa s ním bavili. Zaujímavé. Má teda povest' miestneho osloboditeľa?

Saitó si obľúbil miestne sentó kúpele. Nie zriedka sa ukázali i miestne devy, ktoré tým bohatším dedinčanom ponúkali spoločnosť. Síce by podľa prísnych pravidiel ženy nemali mať prístup do mužskej časti a naopak, v Jamahare sa toto prudérne pravidlo dodržiavalo len zriedka. Saitó nebol medzi miestnymi známy a radšej sa kúpал osobitne, najlepšie niekde v rohu. Nie zriedka si ho niektorá spoločníčka vyhládla a pomohla mu umyť jeho široký chrbát. Bola to dievčensky vyzerajúca dáma so sýtočerveným kimonom. Chvíľami sa bavili, ale keď žieňa zistilo, že so Saitóom nie je veľmi reč, pokračovala v umývaní jeho chrbta a jemne si pohmkávala nejakú známu melódiu. Saitó dnes nemal chuť na nič. Jeho nálada v Jamahare akosi každým dňom klesala a jeho chuť žiť takisto.

Potom sa ale nejaký z hostí začal na kohosi iného rozdrapovať. Začal mu nadávať a Saitó si všimol, že spoločníčky od nich utiekli. Veľmi nerozumel, o čom sa bavia, ale hneď upozornil svoju spoločníčku, ktorá sa danou situáciou znepokojila.

„Ďakujem za spoločnosť, zlato, ale radšej by si mala ísť, než sa tu niečo nepekné zomelie.“ povedal jej pokojne.

Nezdráhala sa mu odpovedať: „Človek si na to po čase zvykne. Tieto kúpele sú známe takýmito výstrelkami,“ neurčito sa usmiala.

„Tak už nebude,“ odhodlane odpovedal Saitó. Ženu vrúcne pobožkal a začal sa obliekať. Žieňa sa zapýrilo a pomaly odchádzalo. To sú mi tu

teda pohnuté mravy, pomyslel si Saitó. Vraj sú tu ľudia zvyknutí na seba takto nepríjemne ziapať. A to v kúpeľoch. Kde je ochranka?

Na túto rečnícku otázku ani nečakal odpoveď, lebo hneď na to sa strhla trma-vrma a akýsi ďalší chlapi vošli do kúpeľov veľmi rezkým krokom. Nevyzerali, žeby sa chceli okúpať. A o sekundu na to vybiehali von hostia, niektorí polonahí, niektorí celkom nahí a za nimi spoločníčky, ktoré ich ubezpečovali, že im nič nehrozí. Takže to možno tiež neboli miestni. Tí sa väčšinou z miesta ani nepohli a pokračovali v procedúrach. Tíkli sa medzi sebou dvaja z hostí, pričom sa zdalo, že sú obaja bohatí, pretože mali nablízku svojich mužov, ktorí sa snažili bitku ukončiť v prospech jedného alebo druhého. Stalo sa však niečo ešte horšie. Zrazu si jeden z nich, ako Saitó zahliadol, ten vyšší a statnejší, všimol, že v kúpeľoch je samotný Nišita. Zrazu sa medzi tými dvomi vytvorilo akési zvláštne puto a len čo sa teraz tíkli, zrazu sa spojili a vybehli na Nišitu, ku ktorému sa ale nemali ako cez húštinu jeho telesných strážcov ako dostať.

Saitó sa do toho miešať príliš nechcel, stále mal pred Nišitom obrovský rešpekt, ale potom sa stalo niečo, čo bolo naprosto neospravedlniteľné a kompletne mimo jeho chápanie. Jedno z dievčat sa snažilo dostať z tej trmy-vrmy a niekto z tej bojujúcej skupiny jej uštedril peknú ranu. Nebola presná a tak dievčaťu zase toľko neublížil, ale to sa zapotácalo a z nosa jej začala tiecť krv. Na to sa Saitó nemohol len tak dívať. Podišiel k dievčaťu. Bolo to mladé pekné žieňa s krásnymi, dlhými čiernymi mihalnicami. Saitó jej vzal hlavu do dlaní, presvedčil sa, že je v poriadku. Bola mierne otrasená a zmätená. „Chod' von a zavolaj sem ochranku. A chod' sa schovať. Ja toho zmätka potrestám za to, čo ti urobil.“

Dievča mlkvo prikývlo a vybehlo von. Saitó si zapamätal toho delikventa. Zrejme nechtiac, ale zasiahol ju. Teraz on zasiahne jeho. Rýchlym krokom sa Saitó vybral k mužom ďalej do hĺbky kúpeľov a použijúc „zbytočný ťah“ alebo po novom „kiai“, naprosto zmasíroval čelusť tomu vinníkovi. Hneď padol na zem a nemal sa ako postaviť. Keď to videl niektorý z tej nepriehľadnej masy mužov – už takmer nebolo jasné, kto bojuje proti komu – vybehol na Saitóa s krikom. Saitó už použil kiai a tak sa mohol lepšie sústrediť na kontaktný boj a v podkopol svojho súpera s obrovitou rýchlosťou a potom ho ešte v páde zasiahol laktom.

Situácia stále hustla a Saitó sa už nemohol len tak z tejto šlamastiky dostať, napriek tomu, že zvládol pomstiť dievčinu, ktorá to nepekne schytala. Viacerí muži sa rozbehli na Saitóa, mysliac si, že bráni Nišitu, zatiaľ čo Nišitovi ľudia si mysleli, že je Saitó s tými dvomi tíkmi, ktorí rozpútali toto inferno. Saitó však bojovať viac nechcel. Ale musel. A zrazu sa ocitol v ohrození aspoň piatich protivníkov. Šiesty sa k nemu rozbehol, Saitó však kopol do akéhosi malého stolca, ktorý sa rútil na protivníka a ten sa oň potkol. Dvaja ďalší sa ho snažili trafiť z oboch strán, Saitó sa uhol a obaja si tak uštedrili ranu medzi oči. Ďalšieho Saitó len odstrčil a zložil kopom z otočkou. Sily mu rýchlo ubúdali, ale čím dlhšie bojoval, tým si všímal, že jeho kiai pôsobí akosi dlhšie. Nieкто na neho šiel s krikom a akousi drevenou tyčou. Bleskovým pohybom ho odstavil od tyče a sám mu nasádzal pár rán, potom si ho otočil chrbtom a kopol do zadku.

Situácia sa značne upokojovala, keď si tí muži uvedomovali, že na Saitóa nemajú. Už sa po zemi váľalo asi desať mužov a ostatní

zdupkali preč. Aj tí, ktorých Saitó zložil, sa pomaly preberali a keď zbadali svojho premožiteľa, radšej zdúchli tiež. Ochránka prišla neskoro, zopár ľudí von vyhnala a jeden sa otočil smerom na Saitóa a chcel vyhnať i jeho, keď zrazu započul jemný hlások dievčiny, ktorú pomstil: „Toho nie! Ten ma zachránil!“

Ochránkar opustil svoj bojový postoj a Saitó tiež. Nemal už chuť sa mlátiť a k ochranke si dovoľovať nemal ani dôvod. Ostatní ochránkari vyviedli všetkých z kúpeľov. I samotného Nišitu. Vyzeral, že nebojoval. Bol v ochrane svojich telesných strážcov. Ale na tvári sa mu zračil neurčitý úsmev. Ochránka si na neho nedovolila. Namiesto toho urobila krátky proces s jeho súpermi. Zopár z ochránkárov ešte stálo pri hlavom vchode a dohovárало dievčine. Saitó sa k nim pripojil a ukázal na ležiaceho muža, ktorý udrel žieňa.

„To je tamten. On to spravil. Z toho, čo som videl, neurobil to naschvál, ale v boji si je on sám zodpovedný za to, aby neublížil nikomu, komu nemá. Najmä nie ženským spoločníckam.“

Stále plný zmiešaných a vybičovaných pocitov si vyhlíadol skvelú čistinku dostatočne ďaleko od ľudských obydlí a turnaju v meste. Tu ich nikto nebude rušiť. Nikomu nebolo podozrivé, že sa Kawata ospravedlnil, že musí vykonať potrebu. Najotrepanejšia výhovorka funguje neustále. Najlepší plán je jednoduchý plán. Nikto nikde nebol. Saitó vytiahol svoj krátky nôž a počkal, než si Kawata uľaví. Už boli dostatočne ďaleko od ľudí a Saitó teda povolil nitky moci nad Kawatovým vedomím. Už to nebude potrebovať. Dosiahol to, čo chcel. Zrazu sa to zdalo jednoduché. Ale ak túto fušku dokončí, musí sa podívať do svojho vnútra a zistiť, čo skrýva v sebe táto vrstva kiai a čím sa odlišuje. Nezdalo sa mu, žeby toho bol niekedy schopný.

Kawata sa snažil vrátiť medzi dav ľudí, ale jediný človek, ktorý na neho čakal, bol Saitó. Postavil sa tak, aby mu bolo vidieť do tváre, i keď sa Kawata nervózne opýtal, kto je a čo od neho chce.

„Poznáme sa, drahý daimjó Kawata...“ začal Saitó neurčito. Sám Kawatovi do tváre nevidel, až keď sa daimjó istým krokom priblížil k róninovi Saitóovi. S falošnou odvahou Kawata zahlásil: „Na mňa si prikrátky, nech si kto si!“

„Nebol by som si tým tak istý.“

„Posiela ťa Nišita? Aké patetické,“ zacítil pohrdavý tón v hlase starého daimjóa, „vari si myslíš, že som včerajší?! Sám si včerajší, keď si kvôli svojej pýche nedovidiš na špičku svojho nosa!“

„Uvidíme, či to nebude obrátene, daimjó Kawata.“

Až teraz doťuklo Kawatovi, pred kým vôbec stojí.

„Saitó.“

„Prekvapený?“

To bolo zrejme veľké sústo pre starého daimjóa. Zrazu stratil svoju odvahu a vidiac nôž v Saitóovej dlani, začal sa mierne zajakávať a akosi vykrúcať: „Ak si myslíš, že som ja ten zlý, tak to sa mylíš, drahý Saitó! Vari ani nevieš, pre koho pracuješ? Ništa bol a stále je mojim samurajom! Mal však priveľké ambície a ja som ho chcel potrestať. Vyzerá to tak, že on potrestal mňa...“

„Čo to splietate? A či samurajovia ma nechali nažive, aby zo mňa spravili rónina? Snáď nie Nišitovi.“

„Prirodzene, že moji. Pretože ja proti tebe nič nemám, Saitó! Preto sme ťa nechali žiť.“

„Hlúposť. Mohli ste ma zabiť ale neurobili ste to. Viete, že takto samurajovi ublížite viac, ak z neho spravíte rónina...“

„Tak v tom prípade ak zabiješ mňa, spravíš z Nišita rónina...“

Nedáva to zmysel, pomyslel si Saitó – ak je skutočne Nišita Kawatovým samurajom, kto ho potom prenasledoval? Boli to Kawatovi samurajovia (ktorí keď mali možnosť ho zabiť, tak neučinili) alebo už Nišitovi vrahovia? Čo by ale od Saitóa potrebovali – veď nemá prakticky nič cenné, snád' len jeho kiai, ktoré sa javí, že je silnejšie, než si bol ochotný pripustiť. Tak o čo im ide??

Kawata spätkoval do lesa. Prakticky inú možnosť nemal, iba sa nejako slovne z tohto vymotať. Obaja sa nachádzali v lese asi kilometer od najbližších ľudí.

„Saitó, nech už urobíš, čo chceš, nenaľ Nišitovi! Ten človek je nebezpečnejší než ja, ver mi! Nišita ma použil a potom odhodil, nerozumieš? Nemal som na výber... nemal som na výber...“

Saitó sa ďalej blížil a už zvažoval, ako Kawatu odpravi – pokúsi sa o najsilnejšie kiai, kým ešte má síl?

„Nerozumieš tomu, Saitó! Nemal som inú možnosť! Dal som svojim samurajom priveľa moci! Nišita bol prisilný a prinútil ma, aby som napadol knieža Išina! Nišita ma využil, aby sa zbavil svojej konkurencie...“

Ešte som nevidel, aby bol daimjó tak slabý, že si na neho dovolí nejaký z jeho samurajov. To je snád' horšie ako sa stať prašivým róninom, zamrmlal si pre seba Saitó.

„Možno to znie uletene, ale je to tak! A teraz budeš v nebezpečí i ty, Saitó! Moji samurajovia Ťa nikdy neprenasledovali...“

Saitó sa ale rozhodol. Kiai si nechá na väčšie zviera. Aspoň tým prejaví Kawatovi nejakú úctu.

„Toto máte za môjho pána, knieža Išina!“

Meč kunai za Saitóových rúk zaletel bleskovou rýchlosťou priamo ku Kawatovmu krku. Smrť prišla náhle a rýchlo. Kawata by si snáď nemal zaslúžiť takúto bezbolestnú smrť, ale Saitó bol plne rozhodnutý sa so svojou obeťou príliš nezahrávať. Nemal to vo zvyku. Už i tak stratil priveľa času a teraz musí znovu zmiznúť v tme a opustiť toto prekliate miesto. Ale keď sa ešte raz obhliadol za seba vidiac Kawatovo zakrvavené telo, bezmocne ležiace na lesnej cestičke, zistil, že sa mu vôbec neľavilo. Zvládol však vykonať svoju pomstu a očistil si meno. Knieža Išino je pomsteno a Saitó si tak aspoň voči nemu vyrovnal svoj dávny dlh. Ale ani v tej chvíli nezistil, že sa stal tým istým, za čo sa pokladal Kawata – Nišitovým nástrojom na zneškodnenie svojho dávneho konkurenta – Kawatu.

Kapitola 12

Po tej trme-vrme v kúpeľoch sa Saitóov status v meste značne vylepšil. V meste sa zrazu hovorilo o nebojácnom ochrancovi slabších, ktorý skolil holými rukami desiatich chlapov. Zrazu si ho začali všímať a klaňať sa mu. Saitó sprvoti nerozumel tejto zmene, veď konal to, čo mal vykonať. Zabudol však na to, že v Jamahare je v podstate inkognito a že je tu za mnícha. Ale to už mu miestni ani nebaštia. Snažil sa ostať stále pri zemi a hľadať samého seba v duchovnom rozjímaní.

Problém však bol v tom, že už sa nikam duchovne nevedel posunúť. Mal pocit, že najmä po tom, čo sa stalo v Širi, už nemá ani v Jamahare miesto a mal by čo najrýchlejšie z mesta zdupkať, najmä, keď sa klebety o ňom po meste tak rýchlo šíria. Som hlupák, povedal si Saitó, prečo som len tak na seba upozorňoval? Urobil som dobre, keď som sa pomstil nejakému výrastkovi, ktorý udrel jednu zo slečien? Veď i tak by mu naložila ochranka. Tá ale poriadne meškala, netušil, kde sa tak dlho flákala. Napokon sa to dozvedel od samotnej slečny, ktorá, ako mal pocit, si ho sama začala vyhľadávať. Vravela mu, že miestna ochranka príliš na poriadok v meste nedbá a radšej cez ulicu hrá hazardné hry. No to je mi teda svedomitá ochranka! A ešte k tomu cez deň.

Jeden večer mal znova akúsi ponurú náladu a tak si predsa len do herne zašiel. Nie ako mních. Bol oblečený tak ako chodievali všetci remeselníci a bežní ľudia. Už ho tak poznali a vôbec im to nevadilo. Dokonca naopak, zdalo sa, že sa ho ľudia snažia držať, ak by k niečomu znova došlo, vedľa, že ich ochranka – mních Saitó – určite zasiahne.

Dnes ale nechcel ani hrať, ani len sa miešať do spoločnosti. Chcel ju vidieť. Našiel ju s kockami madžongu samu kdesi celkom na konci herne. Poklonil sa jej, sadol si oproti k maličkému hraciemu stolíku a ona rozmiešala a naskladala na seba kocky. Mali spolu taký zaužívaný zvyk – Saitó často ani nehral o peniaze a do herne chodil len pod zámienkou, aby sa s ňou stretol. Občas nejaké drobné peniaze hodil na stôl, aby sa nepovedalo, ale takto sa stretávali najčastejšie a o hru tak v podstate ani nešlo.

„Som rada, že sa znova vidíme, drahý Saitó,“ usmiala sa do roztomilého úsmevu, ktorý Saitó tak zbožňoval. Sršala z nej akási energia veľmi mladých dievčat, ktoré ešte možno ani netušia, akého manžela jej rodičia dohodnú.

„Češť je i na mojej strane, vážená Mimi,“ takmer vždy ju volal krstným menom, ktoré znelo veľmi jemne a zvodne.

Chvíľami sa bavili o živote v meste a miestnych tradíciách. Saitó rozhodne nechcel pôsobiť ako suchár, žena v japonskej spoločnosti nemala tak vysoké postavenie ako muž a tak bola vždy mužom podriadená. Ale Japonci si svoje ženy často strážili a nedovolili, aby im bolo ublížené. Možno i preto Saitó konal tak, ako konal: „Netušil som, že ženy môžu vykonávať hneď dve práce naraz.“

„Môžu, niektoré i musia. Ale je pravda, že do kúpeľov chodievam málokedy. Som radšej tu, v herni. Aj si zarobím viac.“

„Hm, možno, ale rozhodne nie pri mne,“ uškrnul sa.

Podpichla ho: „Tak si vsaďte viac.“

A znova ten úsmev. Nevedel, čo má za lubom, ale určite skrýva niečo viac. Odvážil sa vsadiť viac.

„Možno som trochu trúfalý, ale nie je to predsa len na váš mladistvý a krásny zjav trochu nezáživná práca?“

Ten široký úsmev šiel zo srdca: „Nechcete, aby som sa červenala viac, ako sa na slušnú dámu má. Moje ozaj mladistvé časy už minuli, drahý Saitó. Mám už tridsať rokov, i keď sa to možno nezdá.“

Tridsať rokov? Vyzerá tak na dvadsať.

„Tomu ozaj neverím. Ale veď tridsať rokov je stále ešte mladý vek, veru nie? Osobne som vám tipoval sotva osemnásť.“

Zakryla si ústa vyšívanou vreckovkou. Vedela ho vždy zaujať.

„Áno, to veru je.“

„A kdeže máte muža?“

„Môj muž už nežije tri roky.“

„Tak to mi je ľúto.“

„Nesmie byť prečo, drahý Saitó. Opustil ma, pretože som mu nedokázala splodiť syna, akoby som to mohla nejako ovplyvniť. A potom sa túlal po Jamahare a nevládal splácať pôžičky, ktoré mal, všetko totiž prehral v hazardných hrách.“

„Takže preto pracujete i ako mužská spoločníčka v kúpeľoch.“

„Áno. Ale chodievam tam už menej. Jeho dlhy som splatila, zatiaľ čo on si radšej vybral smrť, než čeliť svojim problémom.“

Znova chvíľu hrali a hrkúтали. Saitó sa vypytoval už menej osobné otázky, snažil sa, aby mala Mimi dobrú náladu a to sa mu darilo. Hrali spolu madžong vyše polhodiny a Saitó prehral takmer všetko, čo si so sebou doniesol. Nebol to ale veľký obnos peňazí a popravde, už sa mal pozbierať a ísť. Ale pri ich spoločnom rozhovore zistili, že majú toho

veľa spoločného a Saitóovi neskôr prišlo, akoby sa ho Mimi snažila obtočiť si okolo prsta. Potom ona mala na Saitóa všetečné otázky a ten sa snažil z ich spárov vyvliecť, ako sa len dalo. A darilo sa mu to. Mimi dostala akési diplomatické odpovede, ktoré Saitóa a jeho minulosť príliš neodhalili, ale zrejme sa o to Mimi ani nesnažila. Najviac Saitóovi na Mimi imponovalo to, že ani on, ani ona sa nesnažia byť príliš strojení. Spoznávali sa navzájom a ich konverzácia bola viac než otvorená a príjemná. Necítil, žeby mal Mimi klamať, ani nezveličovať, len preto, aby si u nej šplhol.

Počas celej ich polhodinovej hry si však držali medzi sebou určitý odstup. Ani raz sa Saitó Mimi nedotkol jej ruky a ona sa o to tiež nepokúsila. Ale potom sa stalo niečo veľmi zvláštne. Saitó sa cítil mužne, odhodlane a pri Mimi i veľmi otvorene. Potom sa to stalo. Obaja si nevšimli, že sa rukou natáhujú za rovnakou kockou a predsa sa len dotkli. Saitó ten dotyk jemných rúk cítil, akoby sa ho dotkla jemnou bavlnenou látkou. Mimi ale zacítila niečo veľmi divné. Ozval sa nie príliš výrazný zvuk a Mimi rýchlo odtiahla ruku od Saitóa k sebe.

„Au!“

„Čo sa stalo?“

To trochu znepokojilo ochranku, ktorá sa na situáciu začala dívať nejak viac podozrievavo. „Neviem. Akoby som sa dotkla ostrie noža.“

„Ukážte mi ruku, slečna Mimi,“ ponúkol sa a Mimi síce impulzívne stiahla ruku k sebe, ale potom ju ponúkla Saitóovi. Teraz ich dotyk bol už nežný a plný zvláštnej, nesilenej príťažlivosti. „Neviem, čo to bolo, ale ruku máte v poriadku. Nič sa nestalo. Ak by som vám ublížil, vyčítal by som si to.“

„Tomu verím. Ale cítim v prste také zvláštne vibrácie, neviem, čím to bude.“

„To prejde. To je možno tým, že medzi nami preskočila iskra,“ nežne odvetil a hneď sa zahľadel za slečnu Mimi. Usmiala sa a z očí jej znovu žiarila akási iskrička, ktorá tam možno ani nebola. Možno si ju len vymyslel.

Rozlúčil sa, vstal a vybral sa k východu. Len čo však opustil herňu, zastavil ho jeden z ochrankárov. „Mních Saitó, dopočul som sa, že vás chce vidieť Nišita.“

„Hm, ako to, že to neviem ja?“

„Tak už viete. Očakáva vás v jeho paláci.“

I dnes sa cítil ako ten prvý deň, keď dorazil za Nišitom. Ešte ani nebol na pol ceste za ním a niekto sa k nemu blížil. Bolo ťažké takto večer rozpoznať, kto to je, ale očividne ho sledoval. Mal na sebe vznešenejšie kimono ako ktokoľvek dnes v Jamahare a Saitó sa začal obávať najhoršieho. Ale zatiaľ nepanikáril. Nevyzeral, že má niečo do činenia so šogúnovými vojakmi, ktorých teraz bežne stretával a tí si ho všímali len zriedka. Zrejme nejaký vyšší pán, možno i daimjó, ale on mu predsa slúžiť nemôže. Očividne spomalil a nechal neznámeho, aby ho dobehol. Ten sa neskryte pozdravil a Saitó sa otočil. Venovali si navzájom úklon a až potom si mohol Saitó všimnúť toho človeka. Očividne bol bohatý, z jeho hladko oholenej tváre bolo jasne vidieť, že nikdy tvrdo nepracoval. Dokonca by vedel rozlíšiť, že tento človek má čínskych predkov.

„Venujte mi, prosím vás, pár minút. Pozývam vás na suši. Niečo vám musím oznámiť.“

Neznelo to nijak naliehavo, ale Saitó sa predsa len obzrel vôkol seba.

Číňan pochopil. Saitó sleduje, či mu nehrozí nebezpečie.

„Dám vám svoju dušu za to, keď sa vám niečo stane.“

To sú už dôveryhodné slová.

Saitó prikývol.

Priniesli im špecialitu šéfkuchára – lepšie suši Saitó ešte nejedol. Číňan spustil hneď na rovinu: „Nišita vás podozrieva, že ste sa spojili so šogúnovým synom Kosukem.“

„Odkiaľ máte takú informáciu? Ja som toho človeka v živote ani len nevidel. Nikdy som nebol ani len v Ede...“

„To vás trápiť nemusí. Problém je, že to celé je len pasca. Nišita sa vás bojí.“

Ten Číňan si rozhodne vymýšľa! Už sa mu Saitó chcel i vysmiať, ale nevyzeral, že si robí z neho dobrý deň: „Sám vám predsa povedal, že máte vysoké ambície, či nie?“

„Vravel. Ale čo to má do činenia so šogúnom a tým, že ho, podľa vás, chcem zradiť?“

„Možno to neviete, ale Nišita sa stal róninom len nedávno, potom, čo mu ktosi odpravil jeho pána. Nišita sa pohádal so svojim pánom a proste sa mu vzoprel.“

Saitó nechcel dať najavo svoj nepokoj. Možno mal Kawata pravdu... a možno je to len čistá náhoda. Ale nechal rozprávať Číňana: „Ušiel mu. Len tak. O jeho pánovi sa povrávalo, že svojim samurajom dal priveľa voľnosti a tak sa dalo očakávať, že ho niekto zradí. Ale veď koho dnes zaujíma postavenie samuraja? Usadil sa sem a tváril sa, že je rónin. Až keď dal odstrániť svojho pána, sa však stal róninom naozaj.“

Ach jaj, do čoho som sa to namočil, povedal si v duchu Kanatori, ale stále nepanikáril.

„Teraz sa obáva toho, že sa mu práve vy, milý Saitó, vzopriete a stane sa mu presne to, čo sám vykonal svojmu pánovi. Že ho niekto prerastie – že bude ambiciózny, schopný vziať si to, čo chce. A Nišita už nie je najmladší...“

„Mne nedáva zmysel, že mi to hovoríte. Čo mám teda podľa vás robiť? Nišitu si vážim, nikdy sa ku mne nesprával tak, žeby ma z niečoho podozrieval.“

„Nišita je múdry človek. Ale vy tiež. Nemuseli ste si to všimnúť a aj tomu rozumiem. Ale dajte na moje slová.“

Saitó sa zrazu postavil, aby svojim slovám dodal vážnosť: „Nie je to práve tak, ako to chcete? Predsa ma len chcete namočiť do mocenského boja? S tým som nemal nič do činenia a ani nechcem mať!“

„To rozhodne nie, drahý Saitó. Ja som len obyčajný obchodník z Mandžuska, mňa nezaujímajú ani trochu politické hry. Ale mám dobré zdroje.“

„Z Mandžuska. To je ďalší dôvod, prečo vám nemusím veriť.“

„V Japonsku žijem už dvadsať rokov, s Mandžuskom som pretrhol akékoľvek svoje zväzky. A toto mesto a ľudí v nich poznám ako svojich vlastných. A Nišitu? Toho mám prečítaného.“

„Tak prečo mi chcete pomôcť? Máte teda niečo na výmenu?“

Číňan sa zarazil. Saitó vedel, že mu tieto informácie tento pán nedal len tak. Zrejme ho predsa len do niečoho ďalšieho nekalého zamotá. „Nemyslíte si, že neviem, kto zabil Nišitovho pána.“

Kapitola 13

Vydierač! Skvelé! Čo si teraz počne? Tento Číňan má zaručene dobrý vzťah s Nišitom, aj keď ich spolu nikdy nevidel. Ale ako by o tom mal vedieť? Kawatu predsa zabil na odľahlejšom mieste a bol si istý, že ho nikto nesledoval, ani že bol niekto v ich blízkosti. Teda... počkať... Saitó používal svoje psychické kiai, bol kvázi napojený na svoju obeť. Nepamätá si, žeby nejak podrobnejšie vnímal ostatných ľudí. Hm, možno sa tak upäl na jednu osobu, že ostal slepým pre ostatných. Potom je teda psychické kiai nebezpečnejšie, než by sa na prvý pohľad zdalo.

Saitó ďalej jedol suši, tvári sa, že to nepočul. Naznačil mu posunkom, aby mu vyklopil, čo vie, na čo Číňan príliš nereagoval, ani nezmenil svoju rétoriku. „Ale čo ma je potom, však? Ak vám to rozkázal Nišita, museli ste to splniť, však? Ale čert ho vezme! Veď si to Kawata ostatne i zaslúžil.“

Dokelu. Tak o tom vie. No a čo?

„Kašlem na toho starého dedka. Ale to, že ste vy, drahý Saitó, zabil jeho pána, znamená rozhodne viac, než ste si ochotný pripustiť.“

„A čo také, drahý Deng?“

„Nišita vám neverí. Je paranoidný. Verí, že sa mu stane presne to, čo Kawatovi. Vy ste sa pomstil za svojho pána. A on sa pomstí vám za toho svojho. On vám totiž nerozkázal, aby ste ho zabili, drahý Saitó. To ste chceli vy, pomstiť svojho pána a ja to plne chápem.“

Saitó zmeravel. Je pravda, že Nišita nepovedal presne, koho to Saitó potrebuje zneškodniť, ale vyjadril sa tak, že ak nebude mať inú možnosť, môže sa ho zbaviť. Teda Nišita mu nezakázal zabiť Kawatu. A rozhodne musel vedieť, že ide o Kawatu! Moce sa to a moce, Saitóovi i tá ryba prestala chutiť.

„Ak máte vo svojich úvahách pravdu, čo to pre mňa znamená? Nišita predsa už pomaly preberá Kawatove obchody bez akýchkoľvek problémov. Nech ho zabil ktokoľvek, Nišita mal rozhodne záujem zbaviť sa svojho najväčšieho konkurenta.“

„Presne tak. A nemusíte sa tu hrať na nevinného. Mne je to ostatne jedno. Iba hovorím, že si Nišita domýšľa, že sa práve vy môžete stať jeho druhým Kawatom. A tomu chce zabrániť. Ak chcel Kawatu mŕtveho, jeho vec. Ale ak chce i mŕtveho Saitóa... no, to už musíte vedieť vy, či s tým chcete niečo robiť.“

Rezignoval. Vyzeralo to tak, že má Číňan v rukách lepšie karty.

„Dávajte si na seba pozor. Majte oči na stopkách. Snažte sa Nišitovi povedať na rovinu, že nemáte až tak vysoké ambície, ako si on myslí. Alebo máte?“

„Ale kdeže, drahý Deng. Mám pekný dom a možno i budúcu manželku, ktorú milujem, prácu, ktorá mi vynáša... čo potrebujem viac?“

„O tú prácu môžete v tento moment prísť, na to nezabúdajte.“

„Dobre, prestaňme sa hrať tieto hry. Povedzte mi na rovinu, milý Deng, čo odo mňa potrebujete? Ak je vám teda jedno, či som zabil Kawatu alebo nie, veď komu to máte vešať na nos, tak čo potrebujete?“

„Hm, myslel som si, že sa vám rozjasní o trochu skôr.“

Saitó sa takto rozpomínal na prvé stretnutie s Dengom, pomerne krátko na to, čo zvládol boj s Kawatom. Bol to nerovný boj, ktorý si Saitó zase a tak neužil, ale upokojil jeho myseľ a pomstil svojho pána Išina. Po tom celom sa ale necítil vôbec dobre, cítil sa veľmi, veľmi ustatý. Dokonca ubezpečil Nišitovho posla, že k nemu príde až druhý deň, pretože sa cíti vyčerpaný. Za Išina by mu takéto niečo neprešlo. Ale ani po dobrom spánku sa necítil pri sile. Možno to bolo priveľké psychické vypätie, ktoré v živote ešte nezažil. Nemal ešte ani energiu si o tom s niekým pohovoriť. Zatiaľ to bude jeho tajomstvo. Čo by znamenalo, keby sa rozkríкло, že Saitó dokáže ovplyvňovať ducha jedného človeka, ktorý potom spraví to, čo od neho bude žiadať? Veď to je priam božské a teraz si rozhodne nemôže dovoliť o tom s nikým debatovať.

Nišita bol však spokojný a už vopred Saitóovi sľúbil, že tento obchod je pre neho momentálne najcennejší a že len čo sa zmocní Kawatových kšeftov, Saitó z nich dostane obrovský podiel. Potom si rovno môže postaviť za svoje o dosť honosnejší dom, než aký má teraz. Nišita ale prejavil záujem o jeho zdravotný stav, všimol si, že sa Saitó hrbí a očividne necíti vo svojej koži.

„Akoby som niečo zlé pojedol, ale to rozhodne nie je pravda. Iba sa cítim nejak slabý, asi som precitlivelý zo svojej minulosti,“ takého slová si mohol dovoliť vyrieť Saitó, napriek tomu, žeby to Nišita mohol a zrejme i bude označovať za slabošské. Opak bol však pravdou: „Nie, drahý Saitó. Vyzerá, že máš čisto telesný problém, akoby si celý deň v kuse uháňal pred ním,“ dovolil si i menší poškl'abok, ale potom súcitne dodal: „Neber si moje slová príliš k srdcu. Naozaj vyzeráš ustatato. A možno by niekto iný na mojom mieste povedal, že nepotrebuje chorľavého bojovníka, ale ja hovorím, že nie si chorľavý. Odpočinieš si a znova prídeš k silám. Vidím v tebe obrovskú silu a odhodlanie, Saitó.“

Všetko bude v poriadku,“ otcovsky mu povedal. Tak a tu prichádzajú na um Saitóovi Dengove slová o odhodlaní! Potom si Nišita zavolať k sebe jedného zo svojich posluhovačov a prikázal mu, aby Saitóa pohostil v jeho osobných kúpeľoch.

„Iste si vieš predstaviť, že sa v sentó už radšej neukazujem. Ale i to mi hrá do kariet. Práve od dnešného dňa mám vlastné kúpele, ktoré budú slúžiť poriadnym ľuďom. Niekomu ako ja. Niekomu ako ty.“

A tak sa ustatý bojovník Saitó uveličil v drevenej vani v teplom kúpeli a tak mal konečne voľnosť uvažovania. Nechali ho tam samého, dopriali mu zaslúžený odpočinok. Saitó priam cítil, ako sa mu obnovujú bunky v tele a že sa každou minútou cíti lepšie a lepšie. Zrejme je teda táto únava odstranivého rázu, čo veľmi uvítal. Ale žeby to predsa len malo súvis? Ak sa znova ocitne v takomto stave vypätia, znova sa po čase dostaví tento druh únavy? Alebo to platí iba pri ďalšej vrstve jeho kiai, teda že nepoužije úder, ale začne ovplyvňovať niekoho ducha? Zatiaľ to dávalo logiku i keď si nebol istý, prečo to dokáže. Cítil sa úplne ako vtedy, keď sa o svojom „fyzickom kiai“ ešte len dozvedal. Taký Takeda by mu vedel hneď na rovinu povedať, či je toto nejakou vyššou úrovňou kiai... a možno to dokonca ešte nie je posledné štádium. Možno o tri roky bude vedieť hýbať horami...

To ten kúpeľ. Cítil sa tak dobre, že mal pocit, že blúzni a tak jeho myšlienky plávali po hladine ako mydlové bubliny aspoň dovtedy, kým nepraskli. Mal však obavy najmä to, či má Deng pravdu, alebo len zavádza. Ak by mal pravdu, tak teraz v týchto kúpeľoch, kde spočíva osamotené Saitóovo telo, by mal Nišita najlepšie predpoklady, aby rónina napadol. A neučinil tak. Saitó nemal najmenšieho poňatia, s čím na neho vyrukuje najväčší miestny zločinec. Je zaujímavé, že v

Jamahare má vôbec zločinec ako Nišita vôbec nejaké postavenie. Možno sa ho všetci len boja. Saitó mal pred ním rešpekt. Teda skôr pred jeho mocou ako ním samotným. Ak by stáli zoči-voči, Saitó by ho premohol, ani by okom nemrkol. Ale keďže tu má tak výsostné postavenie, že i šogúnova armáda sa mu nemá chuť pliesť do cesty, musí to byť nejaké veľmi veľké zviera. Zaspomínal si na to, ako sa s Nišitom videl po prvý raz.

V Jamahare bol len jeden palác, ktorý nepatril božstvám a tak si Saitó ani nemusel domýšľať, ktorý z nich by to bol. Nemal ani dôvod báť sa tejto návštevy, aj keď nevedel, či to celé nie je len nejaká pasca. Ale veď sa vôbec nepoznajú. Na druhej strane sa oplatí byť ostrážitý, veď čo ak to celý čas ide po mne Nišita a jeho armáda? Už si veľa namýšľam, pomyslel si rónin a sebavedomo sa vybral k strážam. Obaja veľkí chlapi nekládli najmenší odpor, ukázali mu, aby vošiel dnu. Saitó sa poklonil a vošiel dnu. Miesto posuvných dverí Nišita favorizoval závesy, často veľmi tmavé a ťažké. Aj v prvej miestnosti stáli akísi samurajovia, teda skôr rónini a ukázali mu na ďalší záves, cez ktorý prešiel dnu. Dnu bolo veľké prítmie a na čomsi akoby tróne sedel samotný Nišita. Popíjal saké a tváril sa spočiatku prísne, ale potom hneď odpovedal pokynutím hlavy na Saitóov hlboký úklon. Ukázal mu, nech si sadne na tatami a prehovoril veľmi hlbokým hlasom: „Nemusíš sa mi predstavovať, viem, kto si. Čo ťa privádza sem, do tak zabudnutého kúta Japonska ako je Jamahara, rónin Saitó?“

To si mohol Saitó domyslieť, že tak veľké zviera, ako je tento Nišita, bude vedieť o svojich ľuďoch vedieť viac, ako šogúnovo vojsko? Nateraz však nebolo jasné, čo s ním plánuje urobiť, ale nezľakol sa tejto otázky, ktorú možno v kútiku duše i čakal a chcel sa na ňu prichystať. Ale takto z úst tohto nevysokého chlapa v stredných rokoch s

mongolskými rysmi tváre a pomarančovou pokožkou to znelo predsa len inak.

„Pane, ešte by som predtým rád vedel, ako vás mám oslovovať, pane.“

Nišita sa uškrnul, ale stále z jeho tváre nezmizol akýsi pochybovačný výraz. „Určite nie pane. Vidím, že samurajské správanie máš v kostiach, rónin Saitó. A to mi imponuje. Veru tak. Pokojne ma volaj jednoducho – Nišita.“

Úsmev prešiel do krátkeho smiechu, ktorý stále znel sebavedomo.

Nechal Nišitu hovoriť: „Sám som rónin, ako ty, rónin Saitó. Ale pozri sa okolo seba? Čo myslíš, je zlé byť róninom?“

Saitóove oči sa nechotne rozhliadali po miestnosti. Chlap si rozhodne nežije zle. Tamto v rohu sa mu na stene vynímal pozlátený stojan, určite vyrobený na mieru, nikdy taký nevidel. Na ňom viselo zopár úchvatných mečov, jeden takmer určite celý pozlátený. Ten na boj rozhodne nebol určený. Zopár drahých sošiek a obrazov, ale do takýchto vecí sa Saitó nerozumel, ale čo mu imponovalo, boli asi tri veľmi dlhočizné a hrubé tyčinky sumi, ktoré mal vystavené na stene po svojej pravici. Boli popísané japonskými ale i čínskymi znakmi.

„Tyčinky sumi? Tá vľavo – tak tá má vyše stopäťdesiat rokov. Rozumieš sa do kaligrafie, rónin Saitó?“

„Isteže, drahý Nišita. S atramentom je to ako s človekom – čím starší, tým lepší.“

Nišita mohol mať, respektíve vyzeral tak na šesťdesiat.

„Vidím, že si starších vážiš. A ich prácu tiež. Si viac, než len obyčajný rónin, ktorých je v Japonsku teraz toľko.“

Saitó najskôr očakával, že Nišita prejde k veci a teraz sa zdalo, že sa snaží hrať o čas. Ale predsa len Nišita vedel čítať myšlienky z tváre ľudí a tak priam slávnostne zahlásil: „Ale existujú rónini a rónini, milý Saitó. Niektorí sú proste len ľudský šmejd, ktorý sa poneviera po krajine a nie je z neho žiaden úžitok! Ale sú potom rónini ako ty a ako ja. Tí to majú v hlavách poukladané správne a majú vízie. Máš vízie, rónin Saitó?“

S jeho teatrálnosťou už Saitóa pomaly vytáčať: „Momentálne sa snažím len zžiť s tým, že som rónin. Už to trvá zopár rokov a neviem sa zbaviť toho bremena. Skúšal som všeličo možné a stále prichádzam na to, že jedinou cestou by bolo seppuku.“

Nišita zvažnel: „Vylúčené. Možno za iných okolností by sme sa my dvaja mohli považovať za hlúpych, zradcov alebo padavky. Ale nie dnes. Ak by som sa napríklad ja držal svojich samurajských pravidiel, bol by som dnes bohatší, než bol kedysi môj pán? Zaiste nie. A ja viem rozoznať ľudí od zberby! A viem, že ty máš potenciál. Si silný, inteligentný, rozvážny a zaiste i verný. Alebo sa mýlim?“

Saitóa po veľmi dlhom čase zamrazilo. Akoby Nišita ozaj vedel o tom, čo sa stalo v Morioki! Alebo Saitóova tvár toho vie prezradiť o ňom toľko? Neveril tomu. Nechcel ale vyzvedať. Teraz si to takto dal dokopy v hlave, ozaj nemal ostať ticho.

„To, čo sa stalo v kúpeľoch, sa tu deje pravidelne. Samozrejme, že ja ako muž vo svojom postavení má nepriateľov. Ale to sú väčšinou tí, ktorí sami svoje sľuby nedodrжали. A s týmto ja nemôžem robiť nič iné, len takých ľudí potrestať. Rozumieme si?“

„Samozrejme, drahý Nišita.“

„Výborne. Ale ja nechcem, aby si práve ty mi dal nejaký sľub, ktorý potom nedodržíš. A od toho som ťa chcel ochrániť. A to tým, že ti niečo sľúbim ja. Ak budeš pre mňa pracovať, zbavím ťa tvojich prenasledovateľov, nech už je to ktokoľvek. Ak sú to šogúnovi vojaci, tým lepšie pre nás. Mám so šogúnom totižto dohodnuté určité prímerie a on si to dobre uvedomuje. Ak je to niekto iný, budiš.“

„To si veľmi vážim, drahý Nišita, ale obávam sa, že vám to nebudem môcť sľúbiť.“

„Ako žeby nie? Ved' sľuby dávam ja...“

„To áno, ale aby váš sľub pri všetkej úcte, platil, je podmienený mojím. A to tým, že vás nezradím z akejkolvek príčiny.“

„Si múdry, rónin Saitó, veľmi sa mi páčiš. Áno, zrada nie je dobrá. Preto chcem, aby naše sľuby boli recipročné, pretože ma nemusíš brať za svojho pána. Ale povedzme – chlebodarcu. Nemusíš mi každodenne čistiť topánky a chystať raňajky.“

Saitó pochopil. A nepáčilo sa mu to. Nišita to dobre videl: „Ale no tak... snáď sa stále nechceš skrývať, rónin Saitó? Už teraz viem, čo si myslíš... čo ak dostanem úlohu, ktorú nebudem môcť splniť... nie, takúto úlohu nedostaneš. Nemysli si, že ťa nepoznám, rónin Saitó. Viem, čo máš rád a koho máš rád. Vydierať ťa nebudem. Ale ak bude potreba niekoho potrestať, tak sa o to musím postarať. Ak to nebudeš môcť vykonať ty, vôbec si s tým hlavu nelám, ja mám ľudí dostatok. Dokonca ja ti ani nebudem môcť sľúbiť, že si budeš žiť dobre. Môžem ťa len ubezpečiť, že si u mňa dobre zarobiš, využiješ svoje schopnosti naplno a nebude ti hroziť žiadne nebezpečenstvo zvonku. Budeš pod mojou ochranou. Čo myslíš, neponúkam toho dostatok? Na rónina ako status môžeš pokojne zabudnúť. Môžeme sa dohodnúť, že to slovo už nikdy nevslovíme. Čo ty na to?“

A takto Saitó už ako ne-rónin vyšiel z vane. Nečakalo ho žiadne prekvapenie. Ne-rónin Saitó sa len usmial. Už som ne-rónin a prestanem takto o sebe uvažovať, pomyslel si. A svoj stav nechal v kadi s vodou.

Kapitola 14

Prechádzali sa v lesoch pri Jamahare a Mimi tak pri Saitóovi mohla byť sama sebou – vernou, milou, ale i trochu bláznivou a veselou ženou, ktorá hltavo počúvala každé jeho slovo a jej oči jej stále žiarili. Saitó vedel, že to sú oči a pohľad ženy, ktorá svojho milého bude ľúbiť až do skonania vekov. „To ti určite nepovedal!“ zasmiala sa Marino Mimi a veselo si ískala vlasy.

„Je to tak, sám som tomu neveril. Vyzerá, že vie, čo chce a nepotrebuje ukazovať silu, keď to nie je nutné. Je to drsný, ale správny chlapík.“

„Viem, že si ho veľmi vážiš. Ale naozaj nemáš inú možnosť. Dobre vieš, že si tu v bezpečí tak či onak. Šogúnovi vojaci snáď už i zabudli, že nejaký Saitó existuje.“

„Nemyslím si. Šli po mne od prvej chvíle, čo som sa stal róninom. Prenasledovali ma. Ale už nie. Začínam cítiť konečne nejakú tú skrytú silu, pretože som posledné roky žil v samých pochybnostiach.“

„Ja o tebe nepochybujem...“ zmyselne odvetila Mimi. Zase ten pohľad. No dobre, vyzerá až príliš žiadostivo. Saitó si uvedomil, že dnes večer sa od neho tak ľahko neodlepí. A nevadilo mu to. Mimi si naozaj obľúbil a miloval, aj keď... trochu zapochyboval o tom, či ju ľúbi tak, ako ona jeho. Vyzeralo to totiž, že ona ho miluje celým srdcom, ale Saitó akoby... a zase tie pochybnosti....

Chvíľami sa znovu bavili o trochu viac osobne, keď sa však Saitó začal cítiť akosi podivne. Nemalo to zrejme nič do činenia s jeho kiai, ale akosi ho znepokojoval i vtáci, ktorých sa v jamaharských tunajších

lesoch neukazovali v takých počtoch a rozhodne tak neškriekali. Boli asi tak kilometer a pol od mesta.

„Niečo sa ti nezdá?“ starostlivo sa opýtala Mimi.

„Nezdá sa ti, že tí vtáci sa správajú nejak inak?“

„Inak?“

„Áno. Pozorujem ich pravidelne, ale dívam sa i na ich obrazce na oblohe a ich štebot. Dnes je to nejak iné. A vieš, čo to môže znamenať...“

„To veru netuším...“

„Niečo sa blíži. Veľká voda alebo zemetrasenie.“

„Naozaj? Ako to vieš? Len podľa vtákov?“

„Áno. Asi by sme sa mali vrátiť späť do Jamahary, dať si čaj a ísť na kabuki, čo ty na to?“

Nevyzerala nadšene, ale napokon prikývla. Zrejme si uvedomila, že musí byť veľmi poslušná, aby si Saitóa večer zaslúžila. A tak sa vracali späť do mesta tou istou cestou okolo Lysej hory a potom okolo dvoch rybníkov. Mimi napokon predsa len zlepšila nálada a už trochu uveličeného Saitóa predbiehala a tu skúmala kmene stromov, inde sa dívala na lúku plnú kvitnúcich kvetov. A vždy s úsmevom, tak hravým a srdečným.

Ešte len sa dostali k priesmyku k Lysej hore, obrie kopca, ktorý čnel do výšky asi päťdesiatich metrov a vyzeral, akoby vôbec do okolitej krajiny nezapadal, keď tu sa naozaj začala triasť zem. A akosi prirýchlo a prisilno. Zvládli sa držať na nohách, ale Saitó pobádal Mimi, aby sa držala od hory čo možno najďalej a nech beží k otvorenej lúke k bližšiemu rybníku. Tam budú v bezpečí, nič na nich nemôže padnúť. Sotva to dopovedal a zrazu si Saitó všimol ťažkého zvuku, ktorých

prichádzal z hory. Zastavil a díval sa hore. Svet sa mu už poriadne vlnil pred očami a rýchlo skríkol na Mimi: „Utekaj! Preboha, utekaj, Mimi!“

Mimi to počula a rozbehla sa. Saitó mrkol ešte raz na horu a potom na svoju milú. Poriadny kusisko holého kameňa sa rútil sa na miesto, kam ešte pred sekundou stála Mimi. Mimi si vyhodnotila, že už je dosť ďaleko od Lysej hory a otočila sa čelom k Saitóovi, keď tu zrazu priamo medzi nich dopadol na zem ten kus kameňa a prerušil medzi nimi očný kontakt. Bol to poriadny rachot a z balvana sa odštiepil poriadny kusisko žuly.

Zemetrasenie ustalo. Zdalo sa, že bolo teda napokon iba krátke, i keď celkom silné, zopár budov v Jamahare môže byť poškodených. Balvan zrejme i tak na Lysej hore príliš nedržal a zrútil sa do priesmyku priamo medzi Saitóa a Mimi. Tá ten kameň obišla a vrátila sa k Saitóovi, očividne otrasená. Balvan spadol asi tri metre od nej.

„Neboj sa. Zemetrasenie ustalo. Napokon bolo krátke.“

„Takto smrti som blízko ešte nebola,“ prehovorila a jasne jej hlas preskakoval. Saitó ju objal, nebránila sa.

„Už je dobre. Pôjdeme späť do mesta.“

Obaja obchádzali balvan. Bol asi tri razy väčší ako priemerný človek, ale mohol vážiť jeho tisícnásobok. Mimi naň nedôverčivo civela, akoby sa ten balvan mal znova vzniesť do výšky a padnúť jej presne na hlavu. Obchádzali ho. Mimi sa ho napokon chcela aspoň trochu dotknúť. Jej večný zvyk, dotýkať sa svojich fóbií. A zrazu... „Au, dočerta!“ zjajkla a chytila si ukazovák.

„Čo sa deje?“

„Neviem! Stalo sa presne to, čo nám vtedy v herni! Zase nejaká iskra, ale teraz silná!“ Začala si cmúľať ukazovák a potom poznamenala, že jej z toho brní celá ruka.

Saitó si pomyslel, že teraz tu už len hrá, aby ju znovu trochu poľutoval a tak to už tak vážne nebral. „Tak poďme rýchlo preč, kým nás naozaj niečo nepridlaví alebo nezabije,“ už s dávkou vtipu poznamenal a sľúbil, že na Mimi dá pozor až do centra mesta.

Zemetrasenie napokon v Jamahare veľkú škodu nenarobilo. Trvalo veľmi krátko a v podstate len v budovách rozhádzalo interiér, ale snáď len zopár vecí a nezrútil sa žiaden dom ani stena domu. Vyzeralo to tak, že naozaj pohlo len s tým balvanom, ktorý na Lysej hore už i tak držal len tak tak. Ale to nemenilo nič na fakte, že sa Saitó a Mimi zdarne dostali do mesta značne znepokojení. Ten kameň ich mohol pokojne rozgniaviť. Našťastie sa tak nestalo a dostali domov živí a zdraví. Mimi bola výrazne viac znepokojená a dokonca Saitóovi naznačila, že ju ešte bolí ukazovák, keď ju ten balvan potriasol. Celkom vážne sa však tesne pred svojim príbytkom otočila na Kanatoriho a opýtala sa:

„Čože si to do mňa vložil?“

„Prosím?“

„Čo si do mňa vložil? Keď sme sa vtedy dotkli v herni. A teraz pri tom balvane. Vieš to nejako vysvetliť? Stalo sa mi to len s tebou! Čo si do mňa vložil?“

Saitó si to nevedel vysvetliť. Vari Mimi ten zvláštny pocit nepozná? Jemu sa to stáva občas pri obliekaní. Keď ho nikto nevidí, iste len dajaký škriatok ho mierne popáli na tele a dokonca mu potom i stoja vlasy. Ale to s tým možno nemá spoločné nič.

„Neviem. Máš veľa energie, veľa iskríš,“ usmial sa, no Mimi ostala stále odmeraná a Saitó vedel, že to je možno dnes posledný vtip, pretože v takomto stave s Mimi nijako nepohne.

„Vtípky, vtípky. Ale ak si mi dal nejakú zo svojich nadprirodzených schopností, nepraj si ma.“

Saitó však vycítil, že túto vetu Mimi prehodila len tak a rozhodne ju vážne nemyslela. Alebo áno? Je pravda, že sa jej už zveril so svojim malým tajomstvom. Ale o psychickom kiai jej ešte nepovedal celkom všetko, viac zahmlieval s odôvodnením, že o tej sile ešte veľa nevie. Iba že ak ju použije, v ten deň je potom nepoužiteľný a smrteľne unavený.

Večer si teda s Mimi neužije. Kráska sa potrebuje upokojiť a zrejme dobiť batérie. Zrejme sa dokonca na Saitóa hnevá a to nemá na to ani len najmenší dôvod – vraj do nej niečo vložil? Hlúposť! On sa s kiai už narodil a spoznal ho ako dvanásťročný a zrejme len prednedávnom sa nejako zlepšil, možno nemal príležitosť spoznať i jeho psychickú časť. A teraz si chcel overiť, či funguje. Chcel sa uistiť, že mu Mimi odpustí, aj keď sám nevie čo. Veď jej zachránil život! Ale ten pocit nijak neprichádzal. Nijak si nevedel spomenúť, ako ho privolať. Len byť veľmi vzrušený a excitovaný? Nešlo mu to a tak to vzdal. Dnes má ešte prácu pre Nišitu. Veľmi jednoduchú.

Šiel domov a tam sa prezliekol. Je pravda, že to zemetrasenie a všetko okolo neho ho tiež trochu zneistilo, ale nie natoľko, žeby to stálo jeho pozornosť. Dnes sa pripojí k ochranke Nišitovej herne. Jedna z najľahších prác, ktoré mu mohol jeho nadriadený dať. Takmer nikdy sa nič nedeje a tak je vlastne platený za státie a hliadkovanie. Občas prehodí slov s hosťami, často miestnymi, ktorý Saitóa dobre poznajú. Ak nastanú problémy – zatiaľ za Saitóovej služby sa nič také nestalo –

tak je to takmer výlučne vtedy, ak do herne prídu cudzinci z iných miest, ktorí si o sebe myslia príliš veľa a chcú robiť v Jamahare neporiadok. A minulý týždeň sa tu ukázal jeden z potulných klanov kabukimono, ale Nišitov klan ich celkom zadarmo vyhnal bez akýchkoľvek smrteľných strán na jednej či druhej strane. Sám Nišita rokoval s hlavou tohto klanu a všetko vyriešili diplomaticky. Nišita si teda ozaj nepotreboval vytvárať nepriateľov – aj tento klan im môže byť na pomoci, keď to bude potreba.

Deň šiel po dni a naďalej nič nenasvedčovalo, žeby mal Deng pravdu. Pre Nišitu zvládol ešte niekoľko fušiek, pomerne jednoduchých, aj keď pri niektorých musel použiť svoje bojové umenie. Ale znova sa dištancoval od vražd, ak teda vyslovene vraždiť nemusel, prirodzene. Naposledy zabil Kawatu a zdalo sa, že je s vraždami koniec, pretože sa situácia akosi upokojovala. Nišita prebral všetky Kawatove obchody a Saitó začal dostávať pravidelne vyššiu rentu. Nedalo mu však spať. To, čo hovoril Deng, nedávalo prakticky žiaden zmysel. Skúšal si všetko dávať dokopy, ale stále nerozumel. Dobré, vezmime to od začiatku: Saitó, ešte ako samuraj, slúžil rodu Išino. Ten sa s Kawatom dobre poznal, celé roky sa nejak mlčky akceptovali, ale vedel, že raz na neho Kawata vybehne s plnou parádou. Išino si ctil tradície, Kawata zase modernizoval. Ale možno nesprávnym smerom. Kawata mal asi o polovicu viac samurajov, než Išino a dvaja z nich – Nišita a Deng – sa z duše nenávideli, nevedeli jeden druhého vystáť. Robili si neustále naprieky a Kawata miesto toho, aby vyvodil dôsledky – potrestal sám seba. Zrazu mal vedľa seba dvoch svojich vlastných samurajov, ktorí sa snažili Kawatu premôcť mocensky. Napokon im Kawata umožnil osamostatniť sa. A to bola jeho chyba. Celý čas sa zdalo, že je Kawata mocnejší od Išina, opak bol však pravdou.

Asi týždeň od zemetrasenia v prostriedku nie príliš zaujímavej noci ako strážca Nišitovho podniku ho zrazu Nišita sám tejto práci zbavil. Začudoval sa, ale napokon bol i rád, pretože dnešný večer a noc veľa vzrušenia nepriniesol. Teraz však toto stretnutie dostávalo akýsi iný nádych. Nišita nebol sám vo svojej luxusne zariadenej izbe, ktorú používal výhradne na stretnutia so svojimi podriadenými. Dnes si zavolať k sebe hlavy svojich troch podskupín, ktorým plne dôveroval. Vyzeralo to vážne, zrejme sa niečo chystá. Všetkým sa poklonil a sadol si na pripravený plochý vankúš hneď oproti Nišitovi. Ten začal stále ešte jemným tónom, z ktorého predsa len zračilo akési temné pozadie čohosi veľkého.

„Vážení, máme problém. Myslím, že napriek tomu, že sa nám podarilo zahľadiť stopy po tom, čo sme sa zbavili daimjóa Kawatu, že po nás šogún čochvíľa pôjde. Nie žeby som sa ho nejako bál, medzi sebou máme určité prímerie, obávam sa skôr toho, že sa niekto bude chcieť zbaviť nášho šogúna. Možno jeho syn alebo vnuk. Sám mi svoje podozrenie tlmočil prostredníctvom svojich poslov. A ak tomu tak je, viete, čo môže nasledovať. Musím podotknúť, že vyjednať určitý mier s jeho vnukom by som zariadiť vedel, nie však s jeho synom. Ten o tom nechce ani počuť a ak by sa Kosuke naozaj stal novým šogúnom, bude to s nami ťažké.“

„Čo teda máme robiť?“ opýtal sa jeho vodca nižšieho klanu Iemisu hlbokým hlasom.

„Zatiaľ nič. Ale musíme mať oči na stopkách. Musíme si rozmyslieť naše ďalšie kroky, iba vás vystríham, aby ste nerobili niečo nerozvážne, môže sa nám to vypomstiť a naše postavenie bude ta tam.“

Toto sa Saitóovi prestalo páčiť. Deng sa teda možno nemýlil. Nišita sa predsa šogúna a jeho armády nebojí! Je to pasca? Je to presne tak,

ako Deng mieni a tento problém je len vymyslený? Búšilo mu srdce, ale stále sa snažil udržať svoje pocity za zamyslenú a nič nehovoriacu tvár.

Kapitola 15

Chvíľami ešte prejednávali svoje možnosti, ktorých všetci navrhovali za plný voz. Môžu rozprestrieť sieť svojich informátorov, aby im donášali informácie zo šogúnovej rodiny, pokojne by si mohli trúfnuť Kosukeho zdolať alebo presvedčiť, prípadne i odstrániť. Mohli by sa rozdeliť a operovať vo väčšom utajení v rôznych častiach Japonska, kým by šogún nezmenil názor alebo ak by to bolo nutné, nezomrel. Saitó bol v tejto debate skôr pasívnejší, občas čosi navrhol, ale nechal hovoriť starších a skúsenejších. Ostatne, voči novému šogúnovi by ostatne ani nič nemusel namietaať, možno by bol viac ohľaduplný k tomu zástupu róninov, ktorých starý šogún vytvoril svojim nezmyselným zákazom seppuku. Alebo by mohol ísť po Saitóovi a Nišitovi tvrdsie než ktokoľvek predtým. A vtom si Saitó uvedomil jednu vec – akosi spohodlnel. Zrejme sa všetko v jeho živote ustálilo tak, ako o tom sníval. Bolesť a prítomnosť neznámeho je pre samuraja denným chlebičkom, pre rónina v tomto nestálom období je to podobné, ale už nie ako samuraj a ani rónin, začal získavať stabilitu, tak nebezpečnú pre jeho postavenie. Áno, už dlhšie uvažoval o tom, ako jednoduché je mať určité ambície, spoznať samého seba a pritom nepotrebovať viac. Ako samuraj by na to nikdy neprišiel, jeho život závisel od jeho pána, ale ako slobodný človek, ktorý má prácu (nech je akokoľvek vznešená), ženu, ktorú dokonca miluje a ktorá ho obdivuje a svoj príbytok, čo viac by potreboval? Teraz, keď to dosiahol, zistil, že stále nedosiahol spokojnosti. Vari má mať vyššie ambície a založiť si svoj klan? Ale načo by mu boli všetky tie veci, ktoré má taký Nišita napríklad? Len pre peniaze? Pre moc? On je stále srdcom samuraj! Takéto ambície nikdy nemal! A prečo by nemal mať teraz? A prečo by ich mal mať?

Cítil, ako sa mu varí krv v žilách a mal pocit, že sa slová z úst všetkých prítomných menia na zvuky, ktorým nerozumel. Nespohodlnel som, iba som sa stal tým, kým by som ako samuraj pohrdal. A potom tu prichádzajú ďalšie pochybnosti, ktoré spoznával len prednedávnom. Čo ak je toto celé iba rozdelenie moci Nišitovho klanu, ak veci nepôjdu presne podľa plánu? Naozaj to Nišita myslí so Saitóom najlepšie, preto ho sem zavolať, aby neprišiel o tak skvelého bojovníka, ktorý do bodky splní jeho požiadavky? Pomyslel si na Dengove slová a potom na slová starého Kawatu v Ošimazu: Nišita je v skutočnosti Kawatov samuraj s priveľkými ambíciami, že Kawata nemal inú možnosť... akože nemal inú možnosť? Nemohol rozkázať svojmu vlastnému samurajovi? Saitó dospel k názoru, že to napokon nič znamenať ani nemuselo, Kawata sa istotne len chcel slovne dostať z prekérnej situácie. Čo by získal Nišita, ak by takto vytrestal svojho vlastného pána? Saitó to nevedel pochopiť. Iba ak by v tom bolo niečo viac, nie len obchod. Možno niečo súkromné, ale ostatne on, Saitó, voči Nišitovi nič nemá, tak čo ho to má zaujímať? Ak by aj bol Nišita Kawatovým samurajom, tak čo? Mohlo sa to stať dávno predtým, než šli po Išinovi tak tvrdo. Pamätal si ešte časy, kedy s Kawatovými samurajmi vcelku vychádzali. Navzájom sa rešpektovali a neprejavovali si takú nevraživosť ako v posledných okamihoch, kým sa Kawata nerozhodol spustiť svojou expanzívnu politikou začiatok konca klanu Išino. Ostatne, ani nevie, či klan Išino ešte existuje... Možno má s tým niečo do činenia Deng. Ostatne, zatiaľ sa mu nijako nevyhrážal, takže za opýtanie nič nedá.

Saitó teda napokon mlčaním toto stretnutie prečkal a pri odchode sa poberal ako posledný, keď mu Nišita povedal bezfarebným hlasom: „Bol si nejak neočakávane ticho, milý Saitó... má to nejaké svoje opodstatnenie?“

Saitó sa otočil, znova sa uklonil a naučeným samurajským štýlom predniesol: „Odpusťte mi, na takomto stretnutí som bol prizvaný prvý raz. Aby som vám mohol byť užitočný, potreboval som sa naučiť, ako sa veci majú – o čom sa dá diskutovať a aké máme možnosti.“

„Si múdry. Veľmi múdry. Necháš hovoriť starších a učíš sa. To robíš dobre. Ale všimol som si určitý nepokoj v tvojom vnútri. Z čoho pramení tá neistota?“

Má ho prečítaného ako starého priateľa.

„Drahý Nišita, určite viete, že som pod vašim vedením veľmi spokojný. Dosiahol som určitý druh pokoja a stability, po ktorej som už dlhšie túžil. A vedomosť, že sa to celé má zrútiť kvôli nezhodám v šogúnovej rodine mi teda na radosti nepridáva.“

„To ani mne, drahý Saitó, to ani mne...“ neurčito poznamenal, ale potom sa jeho tvár rozjasnila a veselo mu odvetil: „ale možno to nebude tak zlé! Fušky budeš dostávať tak či onak, i keď sa možno budú zdať zbytočne ťažké, ale ak si to vyžiada nová nestála situácia...“

Čo tým myslí? Bude musieť zabíjať znova vo veľkom? Nie žeby sa toho bál, tak bol vychovaný, ale čoraz viac sa zbytočného násillia stránil.

„Kým nebudeme mať presnejšie informácie o situácii v šogunáte, budeme musieť byť ostražití. Ale hlavne, Saitó – nech robíš, čo robíš – zatiaľ sa do týchto vecí nepleť. Neskúšaj sa spolčovať s Kosukem! Budem to považovať za zradu!“

To bolo Saitóovi jasné už zo začiatku. Ale Nišita vyzeral, že Saitóovi nijak nehrozí. Iba ho chcel naprosto ubezpečiť, aby nerobil hlúposti.

„Teraz ťa potrebujem inde. Na dnes máš voľno, ale zajtra mám pre teba jednu dôležitú úlohu.“

Saitó sa poklonil a mohol odísť.

Nič mu nedávalo zmysel. Ak by ho teraz niečo poriadne nahnevalo alebo rozcitlivelu až do špiku kostí, určite by vedel použiť psychické kiai a zistiť, čo týmto Nišita myslel. Je však pravda, že napriek tomu, že si ho stále váži, zistil, že sa ho už začína báť. Možno mu to celé trochu lezie na hlavu a možno chce priveľa moci hneď naraz. Saitó mal dokonca i jeden nápad, ktorý by určite neprešiel, takže ho zatajil, ale mohol by fungovať – ak by sa ešte so súčasným šogúnom dalo dohodnúť, aby Nišita nemusel svoj klan považovať za ilegálny, mohol by ho pokojne menovať za daimjóa. Potom by sa Saitó znovu mohol stať samurajom... ale nie. Šogunát si samurajský stav sám príliš neváži a Nišita je príliš mocný a ctižiadostivý, aby sa podliezal v Ede šogúnovi. Možno by sa to celé dalo zlegalizovať inak, len keby vedel ako. Ak by samozrejme to celé nebol Dengov výmysel.

Nišita sa síce snaží vyzeráť, že je nad vecou, ale takisto krotí v sebe to veľké zviera, vďaka ktorému si vzal všetko, na čo siahol. A tak sa Saitó začal ozaj báť. Možno ani nie tak o seba, veď má, čo potrebuje a ak by sa ešte stretol s Mimi, tak už mu ozaj nič chýbať nebude. Mimi si dokáže predstaviť ako skvelú manželku a ak bohovia dajú, narodí sa mu znova dvaja synovia, ktorí už možno nebudú samurajmi, pretože si ich nikto neváži (nebola to pravda, samurajovia mali stále veľa práv a mohli byť stále považovaní za urodzených), ale rovno i daimjóovia? A prečo nie? Ak si budú schopní vziať to, čo chcú, vezmú si pokojne i kus japonskej zeme a tej budú vládnuť. Saitó si bol takmer istý, že ak by mu Mimi porodila syna, takmer určite by po Kanatorim podedil aspoň časť z jeho kiai. Kto vie, možno sa ešte znásobí a Kanatoriho potomok dokáže to, čo pred storočiami na japonskej pôde nedokázali Mongoli – podrobí si Mongolsko a možno i Čínu! A stane sa najväčším japonským hrdinom

všetkých čias! A možno zdolá i samotný klan Tokugawa, ak by sa mu niečo zne páčilo! Pri takejto myšlienke nemohol inak, iba sa pousmiať a zasniť sa. Až tak, že zabudol na ten fakt, že po Japonsku už chodia minimálne dvaja nositelia jeho génov. Ale pri rozjímaní sa snažil aspoň sčasti pochopiť mechanizmus fungovania jeho psychického kiai. Stále mu nerozumel a netušil, či ho naozaj vyvolal len svojim excitovaným stavom a rýchlym dýchaním. Myslel na Mimi. Snažil sa vcítiť do nej a možno ju i aspoň na chvíľu ovládnuť, ale márne. Možno nejaké mikronáznaky pocítil, ale je dosť možné, že si ich len vsugeroval. Mimi je predsa len ostrá žena!

Po menšom výcviku karate bez partnera sa napokon v jeho lóži objavila samotná Mimi. Saitó v plnom napätí a fyzickom kiai, Mimi priam zacítil už spreď dverí. Niesla mu čaj a malé cukrovinky hagashi, tvarované do kvietkov a symbolov.

„Drahý Saitó. Doma sme mali neohlásenú vzácnu návštevu a keďže som ťa doma nenašla, nemohla som ťa pozvať. Tak ti nesiem aspoň trochu hagashi.“

Dnes sa usmievala takmer rovnako ako v deň, keď ju prvý raz uvidel a zamiloval sa po druhý raz. Jej vzdušné svetloružové kimono zdobené kvetinami z nej robilo naprostú bohyňu krásy.

„Myslel som si, že sa hneváš,“ začal Saitó nevinne.

„Myslíš za to, čo sa stalo v lese? Neblázni! Iba som bola trochu rozcitlivená.“

Aj Saitóa to samozrejme vzalo, také veľké kamene len tak samé od seba bežne z neba nepadajú.

„Takže sa ma nebojíš dotknúť?“ usmial sa.

A Saitó už nemohol ostať na pochybách, keď si Mimi asi dvomi rýchlymi pohybmi dokázala vyzliecť svoje pestré kimono. A potom nadhodila, dívajúc sa naň, hodené len tak ledabolo na tatami: „Pekné kimono však? Ale lepšie vyzerá hodené na tatami u teba, drahý Saitó.“

Kapitola 16

Ráno sa prebral z pokojného spánku. Cítil ako jemné ruky Mimi spočívajú na jeho hrudi. Chvíľami len tak ležal, aby Mimi nezobudil a uvedomoval si, aké šťastie má: ak by spáchal seppuku (a nech to bolo čokoľvek, čo mu ho znemožnilo urobiť), dožil by sa takéhoto dňa? Kedysi jeho spokojnosť závisela na spokojnosti jeho pána. Teraz súvisí s jeho vlastnou a jeho milou, samozrejme. Ak je spokojný aj Nišita (čo očividne je), tak si predsa vedie skvele! Je spokojný sám so sebou, spoznal svoje prednosti a chyby, spoznal úžasnú ženu a má výbornú prácu. Darí sa mu dávať dokopy i nemalý majetok. Takto sa rozhodne nevidel v jeho spomienkach. Pre samuraja je bolesť denným chlebičkom... dost. Samurajom už nie je. Uživa si. Už to chce len zopár drobností – vezme si Mimi za ženu, splodia deti a budú boháči. Idyllické. Možno aj odídu z Jamahary kamsi na odľahlejšie miesto. Bude dostávať poslov od Nišitu a bude operovať na novom území. To by bol život! Kanatori naučí svoje deti boji, vychová ich najlepšie ako bude vedieť, aby nemuseli zažívať podobné peripetie ako on alebo Mimi.

Divný zvuk. Akýsi škripavý, zvláštny. To bolo asi nejaké zviera z lesa. Aspoň tak sa mu marilo, že ten zvuk išiel z lesa. Trval len chvíľku, ale Saitóovi napol zmysly. Druhý raz sa neozval. Znova si poriadnejšie ľahol k Mimi. Príjemne ho hriala svojim teplom a chcel znovu zatvoriť oči. Znova ten zvuk, trošku iný, menej hlasný. Ale už ho nevnímal. Možno je v lesoch nejaký predátor alebo čo. Ale zrazu sa Mimi začala mykať. Najprv len akoby mierne chvieť, potom výraznejšie. Tak ju silnejšie objal. Zobudila sa. Len pár sekúnd nehýbala s hlavou a oči sa jej mierne rozšírili a akosi bezducho hľadeli pred seba. Potom sa otočila ku Kanatorimu a šepla: „Mala som zlý sen.“

Chcel ju poľutovať, ale zistil, že sa mu jazyk tak skoro ráno ešte nerozviazal, tak si ju len znova privinul k sebe. Mimi však spať ďalej už nechcela. A tak chvíľu ležali a nič sa nedialo. Saitó dal Mimi pár minút, kým si poupratuje v hlave, uvedomí si, že to bol ozaj len zlý sen, ktorému nie je potreba pripisovať veľkú rolu. „Drahý, ty si spal dobre?“ rozjarene vyšla spod prikrývky stále úplne nahá.

„Akože by sa mi malo spať pri tebe inak ako dobre?“ zamrmlal Kanatori a pretieral si oči hánkami.

„Drahý...“, jemným hláskom prehovorila Mimi, dívajúc sa na svoje dlane a ruky „neviem, čím to je, ale pri tebe sa vždy cítim nejako silnejšia. Fyzicky myslím.“ A ďalej si obzerala svoje nahé telo, možno hľadajúc nejaké dôkazy svojho tvrdenia. „Ozaj ma asi nabíjaš energiou!“

Znovu ten zvuk z lesa. Znel kovovo, akoby sa v lesoch niekto mlátil mečmi v kendó zápase. Možno to je ono.

„Počul si to?“

„Počul. Asi niekto trénuje.“

„Zaujímavé,“ a ďalej tomu nevenovala pozornosť. Sledoval ju, ako sa oblieka. Každý jeden jej pohyb ho uchvacoval. Vyžaroval z nej pokoj, ale naozaj i nejaká zvláštna sila, ktorú ešte nevedel celkom popísať. Javila sa mu trochu iná, stále ale rovnako krásna ako obrázok. Vedela sa obliecť veľmi svižne. Zrejme už i tak meškala do svojej práce. Kanatori sa mal zastaviť u Nišitu, ale nebolo mu povedané, kedy presne. Užival si svojho stále sa zlepšujúceho sa postavenia, kedy mu Nišita plne dôveroval a sám ho označil za „človeka s vysokými ambíciami“. Zrejme sa vo mne vidí, pomyslel si Kanatori, keď sa narýchlo umýval u seba – nechcelo sa mu príliš ísť do kúpeľov, kde by znova mal hrať, že Mimi ani nevidí – keďže sa v posledných dňoch okolo Jamahary potulujú

šogúnovi vojaci a tí by neradi videli, aby sa muži a ženy v sentó miešali jedna radosť, ako už v Jamahare bolo necudným zvykom.

Kanatori vyrazil von do jamaharského rána a namieril si to k Nišitovi. Večer jemne zapršalo a bol by dal i ruku do ohňa za to, že sa zem znova jemne chvela. Nebol to žiaden nezvyk, na japonských ostrovoch sú zemetrasenia bežným javom, nie zriedka po jednom poriadnom prichádzajú dotrasy. V poslednom roku a pol nastal od nich relatívny pokoj. Bohovia sa upokojili a neškodili japonskému človeku, až teda do posledného incidentu. Zdalo sa, že Kanatoriho a Mimi celkom jasne zblížil, nie žeby si neboli blízki už i predtým, ale vytvoril medzi nimi ešte silnejšie puto ako doteraz.

Nišita bol zabraný do čítania literatúry. Bol to konieckoncov veľmi inteligentný a sčítaný človek, hodný svojho statusu. Saitó sa hlboko uklonil a len čo ho Nišita zbadal, nechal čítania a hneď vstal a podišiel k Saitóovi – takmer otcovsky.

„Vitaj, drahý Saitó. Vyzeráš akosi nepokojne.“

Deng sa naozaj musí mýliť. Saitó sa snažil v hlave spomenúť na hlavné oporné body svojej reči, aby sa ubezpečil, že je Nišita na jeho strane. Saitó dôstojne odmietol čaj a Nišita ostal prekvapený. „Musím s vami niečo dôležité prediskutovať. Ide o veľa. Mohli by sme vyjsť von na engawu?“

„Ale samozrejme.“

A chvíľami sa prechádzali na vyvýšenej verande na druhom podlaží, kde Nišita trávil väčšinu svojho času. Nečudo, veď bol odtiaľ skvelý výhľad na celú Jamaharu. Saitó si stále dával dokopy všetko, čo chce svojmu nadriadenému povedať a to tak, aby Nišita nedostal podozrenie.

„Milý Tamekage,“ oslovil ho osobne, „dobre viete, že že si vás vážim. Veľmi si vás vážim. Dávate mi prácu a ochranu. Vedzte, že z vašej strany sa nemusíte báť, žeby som vám akokoľvek ublížil.“

Nišita mal od pokoja rozhodne ďaleko, ale samému sa zdalo, že tento rozhovor nebude príjemný ani pre jednu stranu. „Nepáči sa mi, kam smeruješ, drahý Saitó.“

„Smerujem k tomu, že nič také neplánujem a ani nikdy nebudem. Ale stretol som človeka, ktorý sa ma snažil presvedčiť, že tomu tak nie je. Naznačil mi, že máte voči mne určité pochybnosti a že vám nemám veriť.“

Nišita sa očividne upokojil a mihol pohľadom znova na Jamaharu. „Deng, je tak?“

„Vari ho teda poznáte?“

Nišita mlčal. Saitó si uvedomil, že teraz musí z toho vycúvať. „Znova hovorím, z ničoho ma neupodozrievajte. Stretli sme sa len raz. Nemáme žiadnu dohodu, ani neviem, odkiaľ o všetkom vie. Ak si Deng myslí, že som to práve ja, kto môže vaše postavenie ohroziť, neveriteľne sa mýli.“

Obaja boli chvíľami ticho a dívali sa na mesto. Saitó začínal dostávať zimomriavky, nevedel, čo sa stane ďalej.

„Deng si myslí, že najbližšie pôjdem po tebe, drahý Saitó?“

„Nepovedal to úplne na rovinu, iba ma pred vami vystríhal. Vraj nechcete riskovať, aby sa vám stalo to, čo Kawatovi. Ale ja hovorím rozhodne: nemám ani v najmenšom vystrkovať na vás rohy. Dobre ma platíte, navzájom si dôverujeme a ja vždy splním to, o čo ma požiadate.“

Nišita sa otočil na Saitóa. Vyzeral rovnako otcovský ako pred chvíľou. „Musím ti niečo povedať, drahý Saitó. Si nadmieru schopný bojovník. A ja by som bol úplný blázon, ak by som ťa dal nejako zničiť. Veď prečo by som mal zabiť niekoho len preto, že ma chce prerásť? Ak si to Deng myslí, nechaj ho teda v tom.“

Ďalej sa prechádzali po engawe a Nišita teraz znel profesorsky a pôsobil takmer akoby ani nebol najväčším zloduchom v okolí. „Si inteligentný, ale stále sa potrebuješ učiť. Už nie si samuraj. Si samostatný človek, na to pamätaj. Voči mne nemusíš prejavovať takú slepú dôveru, akú prejavujú samurajovia. Už ním nie si. A ja už tiež nie. Deng je mladý a veľmi roztopašný. Možno na to nevyzerá, ale je to šialenec. Inteligentný šialenec. A ide po mne a len po mne. Z tejto bitky si vonku, drahý Saitó.“

„Ale prečo? Som vám za všetko zaviazaný a to vy viete.“

„Doba sa mení. Kawatu som dal zabiť len preto, aby sme mali čím zaplatiť ohromné množstvo nájomných bojovníkov. Saitó môj, zbrojil som práve kvôli Dengovi. Ten mladý lišiak bol Kawatovi viac než verný, nech si hovorí, čo chce. To on sa so svojim osudom nechce zmieriť.“

„Vy ste síce Kawatu dali zabiť, ale urobil som to ja. A tak má Deng motív, aby šiel i po mne.“

„To má. Je to zamotané. Nikdy sme sa nemali radi. Deng bol vždy sviniar, podrážal vlastných ľudí a všetkých naokolo obviňoval z vlastných chýb. Vždy to bol sviniar. Kawatovi sa podlizoval. Ale paradoxne som i vďaka nemu tam, kde som. Ale už mi chýba iskra. Ja som tiež sviniar, ale moje záujmy sú čisto obchodné. Deng je len sviniar. On ubližuje len tak, lebo sa mu to páči. Aj tvoj pán Išino ma pred ním vystríhal. A že som ho vtedy nepočúval. Vždy bol trochu

skostnateľý a tradicionalistický, ja proti tomu ale nemám nič, pretože videl, že nie je niečo v poriadku a poznal svojich súperov.“

Nie je všetko zlato, ktoré sa blyští. Saitó trochu zmeravel, keď zistil, že i Nišita niečo rozhodne proti Saitóovi môže mať. A hneď to Nišitovi i povedal: „Drahý Tamekage, predsa len máte i vy motív, zbaviť sa ma.“

Nišita sa usmial. Vyzeral takmer ako dobrodinec. „A odkiaľ si na to prišiel?“

„Ak ste vedeli, že som rónin a takisto ste určite vedeli, odkiaľ som a prišiel som vám do rany, aby ste sa zbavili Kawatu, ale zároveň ste vedeli, že môžem byť cestičkou k Dengovi – teda, ja som o Dengovi nevedel, ale vy ste určite o niečom tušili... určite ste neboli nadšený, že som vlastne nič netušiac k vám na prah vášho paláca pozval Denga.“

A teraz...

Teraz sa v Nišitovi prebudil ten démon, ktorého zrejme toľko rokov udržiaval v sebe. Tvár sa mu skrútila do neľudskej grimasy: „Lebo teraz sa konečne môžem toho zmätka Denga zbaviť.“

Saitó síce hneď neporozumel, ale dal si dokopy dva a dva hneď na to – takže Nišitovi vlastne nevadilo, že k jeho domu prišiel rónin, ktorý slúžil pánovi, ktorého jeho klan dal zničiť. Nišita si chcel Saitóa ponechať hlavne preto, lebo VEDEL, že sa Deng skôr či neskôr objaví.

Nišita sa zjavne upokojil a Kanatorimu pokojne vysvetľoval: „Podľa mojich informácií to boli Dengovi ľudia, ktorý išli po tebe, Saitó. Našli ťa doma, sekundy predtým, než si sa chcel zmárniť. Ale o tom už musíš niečo vedieť.“

A práveže nič! Ešte sa mu stále nerozsvietilo! Hneď podišiel k Nišitovi a dôrazne ho požiadal: „Prosím vás, drahý Nišita, povedzte mi, čo sa stalo! Doteraz mi táto spomienka v hlave chýba, nepamätám sa na ňu. Nevieam, prečo som neskončil vtedy s wakizaši v bruchu!“ Nišita bol mierne zaskočený, no pokračoval, vidiac Saitóovu rozochvenosť. „Ten deň si bol dva razy tesne v náručí smrti a nepamätáš si to? Takéto veci vojdu každému človeku do pamäti ako prvé.“

„Mne nie. Ja som iný,“ pokojne a takmer až smutne odvetil Saitó. Nechcel príliš Nišitu zatažovať výkladmi o jeho sile, ktorá pochádza z neznámeho zdroja. Ešte by mu neuveril.

„Dva razy si bol v náručí smrti. A dva razy si krvilačne pozabíjal naraz asi dvadsať samurajov. To si predsa každý musí pamätať.“

Saitó nerozumel. Slovám áno, ale ich význam sa strácal. Zabíjal len tak, pre potešenie? A tak, že o tom ani nevedel? Čo je zase toto za mágiu? Kto mu to vysvetlí? Musí s pravdou von.

„Drahý Nišita. Žiadnu takúto informáciu v hlave nedržím, nepamätám sa na ňu.“

„Mne to ale budeš musieť vysvetliť, drahý Saitó. Má to niečo do činenia s tvojimi schopnosťami?“

Dobre, Nišita o tom vie. Prečo ho to neprekvapilo?

„To neviem. Zatiaľ viem len o dvoch, ktoré som u nikoho ešte nepozoroval.“

„Videl som, v akom stave si sa vrátil z Ošimazu.“

Saitó je teda príliš dôležitý pre Nišitu, aby ho len tak dal zabiť.

„Občas som o Dengovi dostával informácie, prirodzene nie priamo od neho. Hovoril o samurajovi, ktorý keď pocítil, že sa jeho život končí, nadobudol silu, ktorú nikto v Japonsku ešte nevidel a naprosto

bezhlavo masakroval všetkých, ktorí ho ohrozili. Videl to dva razy. Najprv v Išinovom paláci, potom u teba doma. Hovoria sa o tebe legendy, Saitó!“ Poslednú vetu vyslovil víťazoslávne, až pompézne.

„Naozaj?“

„Naozaj! Samuraj, ktorému v Japonsku niet páru. Nesmrteľný!“

Ako to, nesmrteľný?!

„Nesmrteľný?! Ja?!“

Nišita znížil hlas: „Pravdaže existujú možnosti, ako ťa zabiť, Saitó. Teoreticky. Ale všetko sú to len možnosti prekvapenia. Ak by ťa trafil šíp priamo do hlavy, samozrejme, že si mŕtvy. Ak by sa niekto priblížil odzadu a jedným sekcom by ťa zbavil hlavy, vtedy si mŕtvy. Ale ak ťa niekto ťažko zraní, tvoja energia sa nahromadí tak, že si schopný čohokoľvek. Čohokoľvek!“

„Prečo mi o tom hovoríte? A odkiaľ to všetko viete?“

„Sú to povery, legendy. Ale možno sú pravdivé! Možno si práve ty tá legenda. Je však pravda, že jedine Deng to vie dosvedčiť, všetci ostatní už totiž nežijú.“

Saitó sa ďalej opieral o drevené zábradlie na engawe a miesto toho, aby sa cítil pyšný, že ho minimálne jeden človek na tomto svete považuje za legendu, sa cítil sám a opustený. Teda predsa len existuje tretia vrstva... a tá je nebezpečnejšia, než si bol ochotný pripustiť. Keď to takto pôjde ďalej, o chvíľu naozaj začne presúvať hory. A čo bolo ešte podivnejšie, túto schopnosť prejavil ešte predtým, než sa dozvedel o psychickom kiai. Takže ktorá vrstva je teda „druhá“ a ktorá je „tretia“? Zatiaľ by mohol uvažovať o tom, že toto zrejme naprosto Saitóa vypojí zo života a na nič si nepamätá. Takže je to zrejme silnejšie, než to psychické. A že ma nikto nevie zabiť? To sú ozaj len povery alebo čary...

Takto sa Saitó stal členom najbližšej ochranky Nišitu. Ten ho upokojoval, že Deng rozhodne nič proti Saitóovi nemá, aj keď sa to môže zdať. Deng iba vytvoril ilúziu, že Saitóa prenasleduje. Jeho hlavným motívom bolo prinútiť Saitóa byť v pohybe naprieč Japonskom. Iba ho nechal sledovať. Tak ako sa stal Saitó návnadou pre Nišitu, tak sa stal i pre Denga. Ale prečo za to musel zaplatiť i Takeda? Zrejme len práve preto, aby Saitó opustil Širi, kde zrejme i samotný Deng vedel, že Nišitu nenájde.

Kapitola 17

Saitó sa neubráníl myšlienke, že ozaj neočakával, že sa veci obrátia takýmto smerom. Nebol ale tak pevne viazaný u Nišitu, sám mu prízvukoval, že nie je jeho pánom a teda neočakával, žeby bol Saitó bol ochotný a povinný položiť za neho život. Ak mu ale pomôže vysporiadať sa s Dengom, Nišita bude naveky vekov jeho dlžníkom a možno mu venuje i veľkú časť jeho impéria. Neprisľúbil to, veď aj tak netušil, či Deng udrie alebo nie. Saitó si ani teraz nepripustil, že bude konať zlo. Veď predsa nebude konať zlo bezdôvodne a bezhlavo. Ak je za tým obohatenie sa, vyšší životný štandard, lepšie postavenie, prečo nie? Ale neistota mu nedala pokoja.

„Drahý Nišita. Určite sa môžete spoľahnúť, že svoju prácu viem vykonať za akýchkoľvek podmienok, nech už sú akékoľvek.“

„Tak prečo tie pochybnosti?“ skočil mu Nišita do reči. Bol však stále pokojný.

„Azda je to práca pre mladšie ročníky. Mládež sa veľmi ľahko, rýchlo a ochotne prispôsobí novým podmienkam. Ale ja... cítim sa, že napriek svojim schopnostiam, do toho nemôžem už vložiť tú dravosť, presnosť a precíznosť.“

Nišita podišiel bližšie a položil mu dlaň na ľavé plece. Vyzeral ako jeho otec, ktorý sa mu snaží prehovoriť do duše. Neznal už tak povýšenecky: „Drahý Saitó. Máš sotva štyridsať. Si pri plných silách. Mládež môže byť silnejšia a presnejšia, ale chýba im nadhľad a múdrosť. Len starší ľudia vedia, ako sa zachovať. Sú rozvážni a skúsení. Preto predsa Japonsku vládnu starší ľudia, nie mladí! Tí sa len zaučujú

ako byť správnym remeselníkom, samurajom, róninom, kniežaťom. Ale sám si vravel: život je to ako tabuľka sumi – čím je staršia, tým je lepšia. A navyše – máš dar! Už ho dostatočne dobre poznáš.“

„Zrejme áno. A má tri vrstvy.“

„Tak potom sa nemôžeš ani zamak cítiť za horizontom!“

Kawata teda nebol takým silným vodcom, za akého ho mal Saitó. V jeho vlastnom klane existovala dlhodobá schizma a celkovo tri rôzne frakcie – Nišitova, Dengova a zvyšok samurajov, plne naklonených Kawatovi. Nišita sa sám považoval za stratéga a obchodníka, rozhodne nie bojovníka, aj keď v samurajskom stave. Mal otvorené nejaké obchody aj mimo Kawatu, avšak ak sa dostal do nejakého konfliktu s ním, dal mu to najavo a trochu sa pohádali. Ale Nišita napokon ustúpil, uvedomil si svoje postavenie a nešiel pokúšať. Druhou frakciou bola Dengova. Denga nazval „prototypom rižolezca“, ktorý je z podobného cesta ako Nišita – je to tiež vypočítavý obchodník, ale ak sa ten dostal do konfliktu s Kawatom, ustúpil prakticky okamžite a ešte sa viac sa mu potom podliezal. Tešil sa veľkej obľube u Kawatu a patrične to i zneužíval - ovplyvňoval ho tak, že mu neustále prízvukoval, ako veľmi je Nišita nelojálny voči nemu. Pričom sa Nišitovi zdalo, žeby Denga zabil Kawatu bez mihnutia oka, keby mal na to svoje dôvody. A tretia frakcia tvorila zvyšok Kawatových samurajov, ktorí nie zriedka variovali medzi oboma frakciami, ale inak sa ich status a spôsoby nelíšili od Išinových samurajov.

Napokon to celé dopadlo tak, že Kawata sám exkomunikoval stále sa zmenšujúcu sa Nišitovu frakciu, práve preto, lebo bol „málo lojálny“ a síce to sprvoti Nišitu hnevalo a mierne i urazilo, napokon si bol schopný uvedomiť svoju pozíciu. A tak Saitóovi povedal, že musel

začať premýšľať logicky a strategicky – čo ma je po nejakých tradíciách v klane, ktorý si ich neváži – a zistil, že exkomunikáciou v podstate dostane to, čo potreboval – voľnosť od Kawatu, ktorého si vážil svojim spôsobom. Nemusel pracovať po boku Denga, Kawata tlmočil samotnému šogúnovi Nišitovu novú pozíciu a to bola ďalšia výhoda. A tak bol Nišita nútený sa osamostatniť, odišiel inam a založil si vlastný klan kabukimono, napriek tomu, že stále nebol róninom. Keď rod Išino napadli, samuraj pobil veľa z Kawatových bojovníkov a samurajov. V porovnaní s Išinom mal Kawata síce viac samurajov, ale menej bojovníkov. Tých si musel najať. Väčšinou to sú rónini – presne ako Saitó v tejto chvíli. Veď predsa nemôžeme dať rovnítko medzi pojmi samuraj a bojovník. Ale možno niektorí z jeho samurajov alebo nájomných bojovníkov chceli Saitóa potrestať tak, ako sa patrí – nezabíjať Saitóa, aby sa stal róninom. Možno to nebol trest – možno rátali s tým, že ako rónin dostane viac voľnosti, čo je síce pravda, dokonca by sa mohol spojiť s tou istou skupinou bojovníkov, ktorá zabila jeho pána. Moment... Saitóovi takmer vynechal jeden úder srdca. Snažil sa spomenúť si na ten moment, kedy v bolestiach ležal na zemi a posledný raz zhliadol svojho pána ešte živého – na ten okamih, ktorý mu ostane hlboko v pamäti – snažil sa rozpamätať na tváre samurajov, stojacich priamo nad ním. Teraz by bol odprisahal, že ten, ktorý stál nad ním asi na druhej hodine, chytil rukou hornú časť katany druhého bojovníka na jeho deviatej hodine. Zabránil mu, aby dorazil Saitóa, ktorý sa už pomaly lúčil so životom – a to bol Deng!

Teda Deng znemožnil druhému samurajovi alebo bojovníkovi, aby zabili Saitóa. Rozhodne ten druhý samuraj alebo bojovník nebol Nišita, ten vyzeral výrazne mladšie a skolil Saitóa na zem, úplne zničeného. Takže dobre, to by sme mali... ale čo nasledovalo ďalej? Išina zabili, Saitó zrejme vyvraždil každého, kto sa mu postavil do cesty, Deng sa zrejme skryl. Keď si uvedomil, že sa mu Saitó hodí, poslal

niekoľko ďalších ľudí za ním, aby ho prinútili... aby seppuku nespáchal? Ved' to ani nedokázal. Možno Saitóa nejak zranili a Saitó ich znovu všetkých zmasakroval. Aspoň takto sa do dozvedel od zdrojov, ktoré takúto informáciu podsunuli Nišitovi. Ale ak sú legendy pravdivé a on je ozaj tým nezničiteľným hrdinom, ktorý nemôže zomrieť len tak, tak môže to byť i ten dôvod, že sa sám ocitol na hrane života a smrti, keď si k bruchu priložil wakizaši? Ale kvôli tomu, že nemal čistú hlavu a sám sa neodhodlal prekvapiť samého seba, aktivoval tretiu vrstvu kiai? Potom ušiel. Širi. Takeda. Prepad. Jamahara. A Deng o tom celý čas vedel. Sám ho viedol touto cestou.

Z jamaharských lesov sa ozval znova podivný šuchot. V meste sa povráva, že v nich v posledných dňoch zrejme zavítala nejaká šelma, ale nikto ju nevidel, známe sú len tie podivné zvuky, akoby sa otierali o seba dve dlhé bambusové tyče. Dokonca odporúčali, aby sa ľudia zdržiavali mimo miest, odkiaľ sa zvuk ozýva. Jediná osoba, s ktorou prítomnosť tajomného neznámeho nebezpečenstva očividne nepohla, je Mimi. Očividne ešte skrásnela a aj zosilnela. Zrazu i v posteli vládze akosi dlhšie a je čoraz viac temperamentná. Sama si priznala, že si život bez Kanatoriho nedokáže predstaviť. To spoznal takmer okamžite. Ten jej nepatrný nezbedný úsmev a iskra v jej očiach. Prizná to i on. Bez Mimi to už nie je Saitó. Tú ženu už chce navždy po svojom boku.

Je možné z toho celého nejak znova utiecť? Je toto naozaj nutné? Zas a znova utečie pred svojimi problémami? Ale kýho čerta, svojimi? Ved' voči Dengovi nemá žiadne záväzky a voči Nišitovi sa nijak neprevinil. Tak má hrať piate koleso na voze? Ale čo ak je Dengova verzia pravdivá a najbližšie si Saitó bude musieť nejako poradiť sám, ak by ho Nišita nejako chcel prekabátiť? Nie.

Vyrušil ho nezvyčajný ruch pred Nišitovým palácom. Saitó sa obzrel z verandy Nišitovho paláca. Jamaharčania nikde, ale do mesta sa začal rinúť súvislý dav bojovníkov. Dengova armáda je tu! A kde sú šogúnovi vojaci? A prečo sme sa o tomto útoku dozvedeli až vtedy, keď sú už v meste? Zrazu započul, ako vzduchom preletel šíp a trafil stenu za Saitóom. Minul ho o pár centimetrov. Podľa všetkého by mal byť toto ten nečakaný útok, kedy by Saitó na to nestihol zareagovať treťou vrstvou kiai. A tak ho napadlo, čo ak by znova skúšal spáchať seppuku ten preto, aby bol na hrane života a smrti a tak mohol pobiť všetkých bojovníkov tam dole? „Dengova armáda je tu!“ zakričal Saitó a hneď sa schoval dnu. Nemal pripravený luk a šíp a tak si vytiahol svoju katanu, ktorú mu podaroval samotný Nišita – z najlepšej ocele, akú je možné v Japonsku dostať. Saitó sa pripojil k ďalším osobným Nišitovým strážcom. Nišita sedel na tatami úplne pokojne, akoby sa ho to celé ani netýkalo. Samotného tam Nišitu rozhodne nemohli nechať. Ochránka si vzala každá jeden kraj miestnosti, iní vyšli tesne pred dvere, iní ostali za nimi.

„Máme dostatok bojovníkov. Deng nemá šancu,“ povedal Nišita celkom pokojne. Saitó sa do bojov teraz príliš nezapájal, ale dával pozor, aby sa veranda nestala dôležitým prienikovým miestom pre bojovníkov protivníka. Ale stalo sa. Jeden šíp zaletel priamo na ochrankára a zasiahol ho do brucha. Aj vonku bol huriavk a Saitóa hnevalo, že nie je súčasťou bojov. Vzal luk a šíp od mŕtveho ochrankára a veľmi rýchlo poslal jeden šíp smerom dole. Nebol si istý, či sa trafil, ale za ním letelo asi sedem ďalších šípov, preto sa radšej schoval a vzal si späť katanu. Zrejme bojovníci prídu i verandou, dokázali si spraviť provizórne laná a zahákovať sa na verandu, ktorou mohli vojsť i dnu!

Saitó takto vyšiel na verandu, kde sa začal boj medzi ním a Dengovými bojovníkmi, ktorí liezli po lanách hore. Saitó niektoré laná i presekol, ale na verande sa musel venovať viacerým protivníkom naraz, aby to mohol dokončiť. Ale znova bol Saitó v najlepšej forme. Jeho fyzické kiai mu znova veľmi pomáhalo, hravo si poradil asi so siedmimi bojovníkmi, ale i tak sa zadýchal a pomaly mu dochádzali sily, Ani kiai nie je večné a minie sa. Zrazu ale bola veranda akosi zvláštne prázdna a huriavk utíchol. Zrejme z iného krídla sa na verandu dostal i samotný Deng. Saitó si už chystal šuriken a odmeriaval si vzdialenosť, na ktorú by ju mohol hodiť, ale roztriasla sa mu ruka. Naprosto onemel.

Veľmi ťažký zvuk prenikol Jamaharou, nikto nič také nikdy nepočul a zrejme ani nemal. Znel ako tisíc ráz zosilnený zvuk trenia dvoch kovových plôch o seba a potom ich samotný náraz. Saitó len na sekundu videl niečo, čo nedokázal v tú sekundu pochopiť. Za Dengom v diaľke uvidel človeka. Obrovitého. S plnom zbroji. S helmou. Bez očí. Len s priezorom.

Udrel päšťou po verande.

Saitó sa stačil uhnúť a rýchlym skokom sa dostal do bezpečia paláca.

Veranda sa razom premenila v triesky a padala dole. Aj s Dengom.

Všetko sa to udialo tak rýchlo, že nebol ani len čas uvedomiť si, čo sa stalo.

Huriavk ustal. Saitó opatrne nahliadol von. Obrí pancierový človek každým krokom otriasal zemou a vybral sa smerom von z Jamahary, ale pritom prechádzal okolo striech a niektoré z nich zničil len tým, že okolo nich prešiel. Čo je to za obludu? Obrí človek, boh? S čím sa to má Saitó znova vysporadúvať?

Kapitola 18

Dengovi vojaci sa napokon vzdali a Nišita ich nijak nepotreštal, čo bolo veľmi prekvapujúce. Starnúci rónin akosi v posledné dni zmäkol. Denga našli naprosto zohaveného pod troskami verandy. Zrejme ho nezabil ani pád z výšky asi desiatich metrov ani zásah drevom do hlavy, ale to, že jeho telo dopadlo práve tam, kam smerovali kroky obrieo človeka. Naprosto ho pripučil svojou obrovitou hmotnosťou. Aj Jamaharčania vyšli von a rátali si škody na majetku. ČO TO BOLO? Stále si túto otázku kládol unavený Saitó. Teraz mu búšilo srdce tak bláznivo, že ani nevládal stáť.

„Hovorím, že som za horizontom.“

„Si len v šoku,“ odvetil mu jeden z Nišitových ochrancov, Jamaguči.

„Jamaguči, videl si už niečo také?“ opýtal sa ho Saitó, znateľne sa mu triasol hlas.

„Nie. Nikto nikdy nič také nevidel.“

A hneď si spomenul na Mimi. Veď ten obrí človek išiel jej smerom. Zabudol, že pred chvíľou nevedel stáť, hneď podišiel k Nišitovi, ktorého si našiel, rýchlo sa poklonil a chytro vrazil: „Musím za Mimi. Presvedčiť sa, či je v poriadku.“

„Dobre, môj drahý Saitó. A. Saitó...“ zadržal ho ešte rukou na pleci, keď sa Kanatori už-už chcel rozbehnúť za svojou milou, „vrele ďakujem za tvoju chrabrosť. Nezabudni sa ešte ku mne vrátiť, ale vybav si to, čo považuješ za dôležité.“

„Ďakujem, drahý Nišita.“

A Saitó sa sprvoti rozbehol, no po sto metroch zistil, že je ozaj v šoku, nevládal viac a tak len kráčal. Díval sa na škody, ktorý obrí človek v meste vykonal. Musí ho byť ešte nikde počuť. Napol svoj sluch a v diaľke identifikoval niečo, čo by mohol považovať, za pravidelné kroky. Nedokázal ale rozoznať, odkiaľ to mohlo ísť. Odkiaľ sa tu mohol zobrať tak obrí človek? Čoho môže byť schopný? A aký má motív? Tu vyrval kus strechy, tu zničil kamennú dlažbu. No mohol mať tak bezmála šesť metrov, ťažko to bolo určiť. Utekal za Mimi. Upokojil sa, keď zbadal, že stopy po obrom človeku sa tratili, keď sa blížil k domu, kde bývala Mimi. Našiel ju pred domom. Len tak postávala, akoby sa nič nebolo stalo.

„Mimi, Si v poriadku?“

„Prečo by som nemala byť?“ jemne sa usmiala, ale Saitó v jej očiach videl akúsi žiaru, ktorá v nich nikdy nebola. Akoby mala v očiach miniblesky.

„Videla si tú obriu potvoru?“

„Videla.“

„A nebojíš sa jej?“ hneď sa opýtal, keď videl, že sa ani nepohla, ani nezmenila tón hlasu, ktorý pre Saitóa znel akosi umelo, nevedel tomu prísť na chlp. Zamával jej rukou pred očami. Jej zreničky sa vôbec nepohli. Čo sú zase toto za čary, pýtal sa Saitó samého seba. A spravil snáď jediná vec, ktorá ho napadlo takmer okamžite, ani nerozmýšľal. Vzal ju za paže, pritisol k sebe a vášnivo ju pobožkal. A dlho. Potom sa znova na ňu pozrel. Miniblesky z jej očí zmizli. Boli tam niekedy?

„Ahoj Kanatori,“ veselo sa pozdravila, zase akoby nič, ale vyzeralo to tak, že prišla k sebe. Dokonca sa Saitóovi zdalo, že znova chytila farbu. Áno, presne to, zdala sa mu akási bledá.

„Mimi!“

„Áno? Videla som ju.“

„Ale pôsobíš nesvoja, si v poriadku?“

„Som, pravdaže som,“ teraz sa usmiala tak, že ukázala jej krásne zúbky a Saitóa úplne odzbrojila. To bol tak krásny úsmev priamo od srdca, že ak by bol Kanatori trochu viac rozcitlivený, asi by sa i rozplakal.

„Mimi, nezdáš sa mi. Čo sa stalo?“

„Neviem, počuli sme nejaký pravidelný buchot, skoro dupot, ale nevychádzali sme von.“

„Ale necítiš sa nejak inak?“

„Kanatori, som rada, že sa o mňa tak bojíš, ale naozaj mi nič nie je.“

Dobre, už si asi namýšľam hlúposti, pomyslel si Saitó. „Dobre ste urobili. Nevieme, čo za monštrum to je. Ale ja ho nájdem a spacifikujem. Možno sa ešte vráti, nevieme. Ale musím byť na neho pripravený, nevieme, čoho je schopný.“

„Dobre. Môžem ísť s tebou?“

„Blázniš?“

„Nie. S tebou sa cítim bezpečne. Moja rodina sa schová, bude v poriadku. A keby nie, pošlem ich do bezpečia.“

„Si blázon.“

„Som.“

„Ale to ti nemôžem dovoliť.“

„Prečo nie? Možno budem nápomocná!“ vzala odniekiaľ celkom hrubú bambusovú palicu a zlomila ju napoly bez toho, aby zmenila

chladný výzor v tvári. Potom sa znova tak veselo usmiala. Ako ja pre tú ženu nemám najmenšieho pochopa, zakliat v duchu Kanatori. Ale predsa len ho prekvapila. Odkiaľ má zrazu toľko sily?

„Myslím že takmer určite viem, že sa vráti.“

„Vari vieš, kde teraz je.“

„Tuším. Ale vráti sa.“

A tak sa Mimi a Kanatori vybrali po stopách obrieho človeka. Saitó bol však očividne viac nesvoj, než Mimi. Nevedel to pomenovať, ale zdalo sa mu, že Mimi mu niečo tají, no bál sa jej čokoľvek opýtať.

„Vráti sa. Takmer určite.“

„Ako to vieš?“

Ajajaj, zase tie blesky v jej očiach a sklený pohľad.

Zastavila sa, akoby niečo započula, ale potom iba vecne odvetila: „Neviem. Ale myslím si to.“ Sotva to dopovedala a v diaľave sa znova ozývali znova tie kroky, dupotavé, ale nie také, žeby sa otriasala zem, ale bolo ich jasne počuť. A potom zvuky – škrípajúce. Odporné. A potom praskot zbraní. Zrejme sa do obra pustili buď to šogúnova armáda, alebo pokojne i Nišitovi ľudia.

Kanatori to sledoval s veľkých záujmom. Obor sa pomaly znovu objavoval. Bolo ťažké určiť, z čoho je vytvorený ani ako je vysoký. Rozhodne vyšší a mohutnejší, ako ten kameň, ktorý na chvíľu rozdelil Mimi a Kanatoriho pri zemetrasení. Blížili sa k Obrovi. Ten jasne vyhrával. Občasné výstrely z tanegašim mu nerobili prakticky nič, šípy sa ani nemali ako zabodnúť do jeho kovového – alebo snáď kamenného – tela. A ľudia boli čoraz viac zúfalejší. Nateraz sa nezdalo, žeby šiel

Obor vyslovene po ľuďoch, ktorí mu neubližovali. Na jeho takmer jednoliatom tele sa však kde-tu ukazovali šrámy z tanegaším, ktoré sa javili ako jediná zbraň, ktorá mu nejak dokázala ubližovať. Ale Jamahara nikdy toľko zbraní nemala a čochvíľa už v okolí nebude takmer nič, čím by sa dal zastaviť. Občas chrлил oheň tak pálivý a tak oslepujúci, že si museli obaja zakryť rukou oči a pozrieť do zeme.

Kanatori sledoval pozorne Obra a jeho taktiku. Nemal žiadnu. Ak má v tej obrej hlave nejaký mozog, bolo ťažké určiť, či rozmýšľa rovnako ako ľudia. Kanatori napokon skonštatoval, že sa mýli, ak si myslel, že neubližuje len tak niekomu. Zjave nemal žiadnu stratégiu, iba sa pohyboval dopredu občas sa kamsi otočil a oheň chrлил len tak chaoticky a zapalovať všetko, čo mu prišlo pod ruku.

Už sa ocitli v hlavnom ohnisku bojiska. A to bolo ohnisko v pravom zmysle slova. Kanatori sa obrátil a hľadal v tom zmätku Mimi. Tá si odniekiaľ vzala drevenú palicu a poriadne ňou Obra šľahla do jednej z jeho nôh. Bambus sa roztrieštil na milión kúskov. To bolo naprosto zbytočné. Mimi takmer ihneď padla na zem. Obor si ju ďalej nevšimal a vybral sa do centra mesta, ktoré ľudia začali húfne a neusporiadane opúšťať. Saitó sa rýchlo dostal za chrbát obra a podišiel k Mimi. Zistil, že si kusy bambusovej tyče, stále dostatočne veľké, zranili Mimi.

„Mimi! Čo ťa to napadlo? To bolo naprosto zbytočné.“

Mimi sa držala za hlavu a potom sa pozrela na Kanatoriho. Kusy bambusovej tyče ju poranili rovno pod ľavým okom. Mala obrovité šťastie, že si tým nevypichla oko.

„Áno. To bola hlúposť.“ pokúsila sa o nsmelý úsmev.

„To už neskúšaj. Bol by som nerád, keby sa ti čokoľvek prihodilo.“

„Ale ja chcem pomôcť. Viem, že môžem.“

„Teraz mi nemôžeš odvrávať.“

„Musím.“

A znova tie blesky v očiach. A Kanatori mal pocit, že ho Mimi ovládla. Kiai?

Naprostu sa zmenil a nevedel ako. Iba vedel, že určitý čas iba sedel na svojom mieste a díval sa na to, čo sa dialo pred ním. Jamahara sa bránila proti Obriemu človeku. Strieľali na neho šípy, praskot tanegaším znel vzduchom, občas sa za ním zaprášilo. Saitó nevedel, čo robiť. Pred jeho očami ten Obrí človek ničil mesto a ľudia sa nedokážu brániť! Saitó to tiež skúšal, priblížil sa k Obriemu človeku, použil na neho kiai, ale s Obrom to ani nepohlo. Zrejme má nepreniknuteľné brnenie, ktoré je jeho súčasťou. Nedá sa zničiť.

Po dlhšom boji si napokon sadol na priedomie svojho domu a rozmýšľal. Úpenlivo. Musí existovať nejaký spôsob, ako ho zastaviť. Už vyše polovica budov nestála a všetci, čo mohli, sa snažili Obra zastaviť. Bol predsa len sám a tiež občas nebojoval. Zmenil sa v kameň, ale i tak sa dokázal obrániť. Tak čo teraz? Pozrel okom znova na Mimi a vycítil, že Obor nemá zastavenia. Saitóovi sa zdalo, že mu z početných rán na tvári stekala krv.

„Neviem, čo ďalej. Bojím sa.“

Mimi sedela vedľa neho, stále odhodlaná, ale tiež vyčerpaná z boja proti Obrovi. Museli si dať prestávku, najmä, keď sa ten nečlovek znova zmenil na kameň. Mimi sa obzerala vôkol seba a potom jej pohľad

spočinul na Kanatorim. Bol to pohľad plný úzkosti, hraničiaci so zúfalstvom. „Kanatori. Drahý. Ako dobre poznáš silu, ktorú v sebe máš?“

A tu Saitó ozaj nevedel, ako má odpovedať. Na chvíľu sa presunul v čase a spomenul si ako prvý raz použil fyzické kiai. Ako použil psychické kiai v boji proti Kawatovi. Na tretie kiai si nespomína, ale podľa Nišitu je ešte silnejšie, než obe dohromady. Ale to musí ísť Saitóovi o život. Aspoň tak si to pamätal.

„Poznám ju celkom dobre. Ak má ale Nišita pravdu a moja hypotéza je správna, potom by som mal byť schopný mechanického človeka poraziť. TREŤOU FÁZOU.“

Mimi zatajila dych a chcela podísť bližšie k Saitóovi: „Kanatori, nie!“ „Iná cesta nejestvuje. Musím Nišitovi veriť.“

„Ja viem, že ťa nezradil, ale naozaj v to veríš?“

„Dostal som sa zo spárov smrti už dva razy. A to zrejme vďaka tej tretej fáze.“

„Ale nevieš o tom.“

Áno, neviem o tom.

„Neprežila by som, keby som ťa stratila.“

To je ono! Toto môže Obra zložiť. Ak bude Saitó v náručí smrti, zrejme aktivuje tretiu fázu!

„Musím to risknúť.“

„Bojím sa.“

Kapitola 19

Kanatori sa už mechanického človeka zrazu prestal báť. Mimi sa posnažila vcítiť do role Obra a nadhodila zaujímavú myšlienku, že i on sa môže báť. Ocitol sa vo svete, ktorý nepozná, zrazu je živý. Ale myslí si, že Kanatori takmer určite nezvládne použiť na neho psychické kiai, nech by sa koľko snažil. Obor možno nie je človek. Kanatori sa o to predsa len pokúsil. A nešlo to ani trochu. A mechanický človek sa presvedčiť zrejme ani nebude chcieť dať, keď ho neustále masírujú výstrelmi z tanegašimy nielen Nišitovi ľudia, ale i miestni a taktiež i šogúnova armáda. Veru, ani najmocnejší veliteľ a hlava armády neposlala žiadne tajné zbrane na mechanického človeka. Saitó ale pri premýšľaní plánu vedel: Ak mechanický obor vznikol silou kiai, nech tomu bolo akokoľvek, musí ňou i zomrieť.

Znova vzal do ruky svoju dlhú katanu a približoval sa k tomu obrovi. Pár ráz ho sekol do jeho silnej nohy, ale katana na niečo také nestačila. Ani tanegašima na to nestačila. Iba čo obra podráždil a ozval sa neľudský rev, silnejší než na akomkoľvek bojisku, na ktorom sa Saitó kedy nachádzal. Znova si nabil svoje kiai a znova sa pokúsil udrieť. A udieral a udieral. Mechanický človek teraz vytasil svoju najsilnejšiu zbraň, ktorú zatiaľ na kohokoľvek zaútočil – z nozdier, či očných otvorov, pri tejto kreatúre to nebolo ľahké rozoznať, začal chrliť plamene a Saitó mal čo robiť, aby sa im vyhol. Takže mechanický človek zapáli už mnoho domov a Jamahara plápolala už štvrtý deň.

Saitó si nebol istý, aké ešte kiai na neho môže platiť. Žeby to druhé? Toho tretieho sa stále bál. Ale ako ho použiť? Musí sa veľmi

nahnevať. A nahneval sa. A to veľmi! Šľahal Obra katanou, koľko sa mu zapáčilo. Nešlo o to nejako ho zraniť, skôr len aby Saitó nabral silu a nadýchol sa k použitiu psychického kiai. A už to pomaly začalo. Zdalo sa mu, že použil menej síl, než v prípade Kawatu. Možno sa to už naučil. Bol však tak nahnevaný a frustrovaný, že to psychické kiai prišlo akosi skôr, než očakával. Tým lepšie. Nedokázal však nijak mechanického obra ovládnuť. Jediné, čo cítil, bol akýsi rámus v jeho duši. Znel hlbokým tónom. Nikdy taký nepočul, nevedel, k čomu ho prirovať. Znel ako zurčanie potoka, ktoré sa blíži k veľkému skoku – vodopádu. Bol však veľmi disharmonický, Saitó by pokojne povedal – neľudský. Veď to nie je človek – je to Mechanický Obor. Ale čo mi tým chce povedať? Je to jeho vnútorný hlas? Je to jeho volanie o pomoc? Mechanický človek! Viac nebojuj! Prikážem svojim ľuďom, aby sa k tebe správali úctivo! Položíme zbrane, ak ty položíš svoje! Všetkým vám vidíš, že ťa nemôžeme poraziť! Odpoveďou mu bolo ďalšie, trochu iné zurčanie potoka, teraz trochu hlasnejšie a možno trochu piskľavejšie, ako to dávalo logiku, pravdaže to logiku nedávalo. Pokúsil sa to celé prehlušiť ešte raz: Mechanický človek! Kto si?

Obor na chvíľu zastavil a dym z jeho otvorov na hlave takmer vymizol. I ľudia prestali bojovať, radšej sa pred obrom schovávali. Chvíľu si takto Obor vydychoval ako ozajstný človek a díval sa na toho malého človeka, ktorý si hovoril Saitó. Ten mal zatvorené oči, katanu v puzdre a rozťahnuté ruky. Cítil, že jeho psychické kiai pomaly slabne a tak potreboval Obra prehovoriť TERAZ. Kto si? Odkiaľ si prišiel? Komu slúžiš?

Ticho.

Neustále ticho.

Saitóovo telo sa začalo pomaly triasť. Už bol za hranicou svojich síl. Ale nejako to dokázal udržiavať. Mechanický človek ďalej zaryto mlčal. Zopár ráz ešte zaznel jeho zurčivý monológ, ale potom sa otočil Saitóovi chrbtom a poriadne šľahol pästou do zeme. Zem sa zatriasla a Saitó pochopil, že Mechanického obra nijak po dobrom neobmäkčí. Už sa znova vybral cestou do centra mesta, teraz takmer prázdneho – kto mohol, radšej zutekal do najbližších lesov. Jamahara bola takto naposledy zničená asi pred stopäťdesiatimi rokmi.

Saitó ale ďalej bojoval. Zrejme už sám, nevidel nikoho vôkol seba, ktorý by mu rozdával poškodenia. Zrejme už došla munícia a nikto nie je dostatočne šialený, aby sa s obrom pustil do takejto pasovačky. Bol v takom stave, na ktorý si už nikdy nespomenie. Znovu sa rozbiehal na mechanického človeka, ktorý si medzitým obišiel blok okolo najbližšej drevenej budovy, keď Kanatori s vypätím svojich posledných síl a takmer nepričelným pohľadom zasunul čepeľ takmer celej svojej katany do nohy toho obra. Ten zreval, ak sa to dalo takto povedať, a poriadne udrel do časti strechy, ktorá sa váľala na zemi, ktorú ktovie kedy zvalil. Mechanický človek znova hodil po Saitóovi kus horiaceho dreva, ktoré by Kanatori nezdvihol ani za sto rokov. Saitó sa tomu šikovne uhol, ale keď zaľal do Obra ešte raz, pocítil, ako sa mu duša priam štvrtí na mieste. Vedel, že niečo nie je v poriadku. A predsa len odpadol, ani nevedel, ako ho Obor zložil.

Saitóovo telo sa ďalej triaslo, kým ho neprebudila Mimi. „Odkiaľ si sa sem zobrala? Hovoril som ti, aby si za mnou nešla! Chod' naspäť do bezpečia!“

Mimi sa leskla slzička na líci. Nechcela sa pozrieť Saitóovi do očí. „Vráť sa! Prosím! Nechcem, aby si sa takto ničil! Poďme, utekajme!“

Saitó trochu precitol a hľadiac do tváre svojej milej zistil, že teraz už niet cesty späť. Mimi to pochopila priložila si Saitóovu tvár k svojej. Ruky sa jej triasli: „To nie.“

Teraz sa musí zachovať ako samuraj. „Mimi moja drahá. Schovaj sa do bezpečia. Nemôžeme byť šťastní, ak ujdeme pred svojimi problémami, nech sú akékoľvek ťažké. Musíme im čeliť. A ja musím... Musím túto jediná prekážku medzi nami poraziť!“ Utreľ slzičku z tváre svojej krásky a Mimi takmer ihneď pochopila jeho zámer: „Neexistuje iná cesta?“

„Stvoril som ho. Musím ho i zničiť.“

Saitó sa musí dostať na samý okraj priepasti. Musí si ohroziť život a tým odlúpnuť poslednú vrstvu svojej sily, na ktorú mechanický človek ešte neprišiel. Ak Saitó dokázal takto znivočiť dvadsať samurajov, musí zdolať i jedného mechanického človeka. „Teraz choď. Nemôžeš byť takto blízko mňa. Ak sa to stane, neručím za seba. Neviem, čo sa mi môže stať, ale hlavne, nič sa nesmie stať tebe.“ a pobožkal ju.

Najvrúcnejšie ako vedel. „Teraz choď. Choď. Utekaj.“

To, čo sa však stalo, úplne Saitóa zmenilo na nepoznanie. Už začal cítiť účinky únavy z psychického kiai, ale veril, že jeho kritické sa znovu preukáže v plnej sile. Už-už sa snažil vzchopiť, stať, napnúť svoje sily na možno posledný útok proti obrovi, vymaniť sa spod objatia Mimi, keď tu, stále ležiac, videl, ako niečo veľké a ťažké priam odhodilo Mimi od neho. V momente vstal a snažil sa pochopiť, čo sa stalo. Mechanický obor či už chtiac alebo nechtiac, v zápale boja odhodil od seba obrovský drevený trám priamo ich smerom a trafil Mimi plnou silou. Saitó sám takmer nedýchal. Rýchlo sa snažil dostať k jej teraz

nevládnemu telu, teraz uviaznutému spod trámu. Mimi už nedýchala. Ostré a obrovské kusy drevených trémov, ktoré leteli veľkou rýchlosťou, pritlačili Mimi k zemi, preťali jej krk i brucho.

Neudržal sa. Vzal si telo Mimi do náruče a potichu plakal. Nariekal. Ešte cítil jej teplé telo na tom svojom, ale už bolo neskoro. Mimi moja najdrahšia! Ešte raz ju pobožkal a teraz už naposlady. Mechanický človek ďalej odľukoval a akoby čakal na Saitóa, kedy sa mu znova ukáže v jeho blízkosti, aby skončil život presne tak, ako jeho milej. Opatrne ju položil na zem a dával si všetko dokopy v hlave. Mimi je mŕtva. Obor ale na chvíľu zmlkol. Bol v tak excitovanom stave, na aký si ešte nepamätal, dokonca mal pocit, že všetko okolo na chvíľu zbelelo ako mlieko. A poslednú vec, ktorú si z toho dňa pamätá je, ako kľáčiac pri nej roní nekonečné slzy a priam kričal, ako to ľutuje. Potom sa mu zahmlil celý obraz... a potom už len tma. Zrejme bojoval proti Obrovi, ale vôbec si to neuvedomoval. Bol za hranicou toho, čo sa ešte dalo pochopiť.

Kapitola 20 - Epilóg

Otvoril oči. Nachádzal sa v nejakej prominentnej spálni. Nebol si istý ani čej. Čo však pocítil, bol ukrutný bolehlav, ktorý spôsobil, že ani tak silný človek ako Saitó nemohol inak, iba doprevádzať svoju bolesť aj hlasom. Nekričal, ale ticho ostať ani nemohol. To bola taká bolesť, akoby mu niekto nechal v hlave zabodnutú katanu. Pokúsil sa vstať, ale na poprvý raz to nevyšlo a jeho úsielie vyústilo v to, že znova uľahol do perín. Napokon sa pokúsil vstať ešte raz a pomohol si pravým laktom. Hlava pomaly bolieť prestávala, miesto toho sa vybrala na okružnú cestu po miestnosti. Saitó sa napokon i postavil, ale zakrútila sa mu hlava. Vtom sa otvorili posuvné dvere a asi traja sluhovia podišli veľmi rýchlo k Saitóovi a niečo sa ho pýtali. Kanatori mal pocit, akoby ani nehovorili japonsky. Ale to rýchlo prešlo, keď za nimi vbehla dnu i postaršia slúžka, ktorú spoznával. Občas ošetrovala Nišitových bojovníkov.

Všetci štyria napokon Saitóa zaviedli do Nišitovho sentó a tam ho priam obsluhovali. Poriadne ho vymasírovali, vyumývali, napojili a nakrmili. Kanatori sa pomaly dostával k sebe, najmä keď bolo o neho takto postarané. Po tejto procedúre ho ešte nechali odpočívať na veľmi vkusnom a pohodlnom kanape. To si musel Nišita nechať priniesť zo zahraničia, takmer určite. A znova zaspal. Alebo skôr driemal. Aj k vlastným spomienkam sa dostával len veľmi pomaly. Keď znovu otvoril oči, vedľa na podobne pohodlnom kresle sedel Nišita. Akoby vedel, kedy sa Kanatori zobudí. Podišiel k nemu a vzal mu ruku do svojej.

„Kanatori?“

V polospánku ešte trochu bojoval so svojim telom, no napokon sa dalo prehovoriť. „Som tu.“

„Preboha, Kanatori! Čo si mi to pripravil? Čo si si myslel?“

„Čo som urobil?“ opýtal sa trochu opitým hlasom. Ale dostával sa k sebe.

„Ja... ja fakt neviem!“

„Zložil som ho?“ opýtal sa Kanatori a teraz cítil, ako touto otázkou bol starý Kanatori Saitó preč. Už sa nikdy nevráti. NIKDY.

„Či si ho zložil... Kanatori, tá mechanická obluda bola priam rozprášená! Videli sme len záblesk a potom jeho časti, roztrúsené po celej Jamahare!“

„Dobre.“

Starý Saitó je preč.

„Strašne sme sa o teba báli. Vyzeral si nepríčetne, najprv sme sa báli Obra, potom O teba a potom TEBA. Ak by niekto pri tebe stál, obstál by veľmi zle! To je to, čo som ti hovoril a vedel som, že to dokážeš!“ Nišita menil nálady, raz bol rozčarovaný, raz nadšený, nevedel to skryť.

„Ako si to urobil? To je to kritické kiai? Legendy mali pravdu!“

„Ako dlho som tu?“

Nišitovi nálada klesla. „Tri mesiace. Použil si toľko svojej energie, že si ju možno už i načisto stratil. Ale také niečo Japonsko ešte nikdy nevidelo a možno ani neuvidí. Si hrdina, Kanatori! Zachránil si mesto!“

Saitó sa ale otočil hlavou Nišitovi s rovnakým nevýrazným výrazom v tvári. Nišita pochopil. Saitó si nikdy takúto slávu nebude užívať. A tak

len už miernym hlasom dodal: „Jamaharu pomaly renovujeme. Ja som medzitým rozpustil svoj klan. Už tu ostalo len zopár ľudí, ktorých som potreboval, aby sa o teba postarali.“

To Kanatori počuť nechcel.

Nišita však k nemu podišiel a predsa len povedal to, čo očakával: „Za to nemôžeš, Kanatori. Čo sa stalo, stalo sa. Zložil ňa, musel si prísť k silám. On možno mal síl koľko chcel, ale ty si človek, aj keď s božskými vlastnosťami. Si poraziteľný a smrteľný. Ale dosiahol si to, že si porazil niekoho, alebo niečo o čom sme si mysleli, že sa poraziť nedá. Je mi Mimi veľmi ľúto. Nemalo sa to stať. Ale stalo sa. Ale nikto za to nemôže.“

Saitó ďalej ležal na poduške, takmer nemrknúc sa díval z okna vonku. O sekundu na to mu po ľavom líci stiekla slza. Mlčal.

„Celé mesto si ju uctilo tak, akoby bola manželkou samotného cisára. Je to tragédia.“

Saitó vstal.

Nišita k nemu podišiel a zľakol sa, že Saitó ešte bude trochu dezorientovaný, ale nezdal sa tak. Vyzeral ešte silnejší, než kedykoľvek predtým. S rozhodnou tvárou, napnutou hruďou a pohľadom doďaleka. Nišita by sa v iný okamih určite usmial. Teraz to ale nedokázal. Avšak jeho ďalšie slová úplne znegovali to, čo sa pred jeho očami javilo: „Nikdy ste nevideli takto zničeného človeka, je tak, drahý Nišita?“

„Čo... čo tým myslíš?“

Chladne sa na neho pozrel. Nišita mal čoraz horšiu predtuchu.

„Nikdy by som si nepomyslel, že ma smrť niekoho tak blízkeho takto poznačí. Iste, bol som samurajom a nikdy som si nepripúšťal, žeby som videl svojho pána mŕtveho. A predsa len sa stalo. A teraz som si nikdy

neprípúšťal, že uvidím a že stretnem osobu, ktorá sa stane mojou paňou. A stalo sa. A tiež som si neprípúšťal, že ju tak ľahko stratím.“

„Kanatori, maj, prosím rozum.“

„Nie, drahý Nišita. Čo je veľa, to je veľa. Človek má trpieť. A má trpieť celý život. Kto to nevie, sám je hlupák. Aj keď sa zdá, že to utrpenie už prekročilo hranicu. Musíme trpieť i naďalej.“ Podišiel k Nišitovi. Najprv sa mu hlboko uklonil, Nišita to urobil tiež. Dokonca sa mu zdalo, že sa uklonil ešte nižšie než on. Potom len k nemu natiahol ruku a povedal: „Ďakujem, že ste mi umožnili žiť druhú šancu. Nikdy vám to nezabudnem.“ A znovu sa uklonil. Potom veľmi pomalým a takmer majestátnym krokom podišiel k svojim veciam, ktoré našiel pri svojom kanape. Tam ho zrejme odtiahli i prv, našiel tam i svoje brnenie aj svoju darovanú katanu v púzdre, úhladne pripravenú.

Pomaly, takmer rituálne, si púzdro ovinul okolo kimona a znovu podišiel k Nišitovi.

„Kde ju mám hľadať?“

Jamaharská hakaba, teda cintorín, bola známa tým, že bol už preplnená a tak založili novú. A tam ho práve Nišita poslal. Posledný raz sa Saitó usmial, poďakoval a len tak, v ľahkom kimone a s katanou pripevnenou k pásu otvoril posuvné dvere von z kúpeľov.